

Člověk mívá, život mění...

Žánr: Psychologické

Žánr2: AU

Pár: Hermione Grangerová, Severus Snape

Přístupnost: pro všechny

Období: Po Bradavicích

Autor: wixie

První díl povídky

1. Nový život

Nemilosrdné zvonění mudlovského budíku ji donutilo otočit se na druhý bok a ještě poslepu nahmatat vypínání oné vřeštící věci, která ji vytrhla z příjemného spánku. Slastně se protáhla, odhodila ze sebe přikrývku a spustila nohy do chlupatých pantoflí. Další pracovní týden je tu, s ním i mnoho nových pacientů a zároveň nepřeberné množství korespondence týkající se všeho možného; od děkovných slov až po názory na její poslední články v odborných publikacích. Ale jí to nevadilo. Svou práci milovala a užívala si vše, co s ní bylo spojené. Možná i proto vstávala s takovým elánem.

Osprchovala se, oblékla se do stále častěji nošeného černého kostýmku a s čerstvou kávou a britskými Timesy se posadila k jídelnímu stolu. Už si zvykla na to, že nemůže před svými kolegy jen tak číst noviny s pohyblivými se fotkami, a tak si raději navykla na pravidelné odebírání již zmíněného tisku. Denního věštce četla už jen výjimečně snad proto, aby neztratila kontakt s kouzelnickým světem úplně.

V domnění, že si po dlouhé době stihne přečíst ranní noviny v klidu, rozložila si je pohodlně na stůl. Její představa se však rozplynula v okamžiku, kdy uslyšela vtíravé pípání svého pageru. Takto časně ráno po ní opět mohla zatoužit snad jen nemocnice. K tomu, aby se o své domněnce přesvědčila, stačil jeden krátký pohled na tu malou pípající mudlovskou věc schovávající se v její kapse. Poté už jen vstala a hodila noviny do kabelky. Snad si je stihne alespoň prolístovat v době polední pauzy, pomyslela si a vyrazila ven ze svého londýnského bytu. Ještě stihla vrhnout poněkud lítostivý pohled na hrnek čerstvé kávy s představou, že si dnes bude muset opět vystačit s kávou z automatu, a zamkla za sebou dveře.

Taxi se jí podařilo chytit až na druhý pokus, proto ke svému běžnému oznámení:

„Královská nemocnice,“ dodala i nezbytné, „rychle prosím!“

„Jistě, paní doktorko,“ mrkl na ni taxikář do zpětného zrcátka a plynule se rozjel.

Zmíněná paní doktorka se na něj překvapeně podívala, ale bujná kštice blondatých vlasů ji hned upomenula.

Na tohoto člověka nešlo zapomenout. Po celou dobu svého pobytu v nemocnici působil naprosto nezúčastněně. Bavil ostatní pacienty, familiérně flirtoval s mladými sestřičkami a nikdy nepřestal svými vtípkami rozčilovat vrchní sestru. Nikdo by neřekl, že tento veselý člověk, oplývající chutí k životu, trpí vážnou oční chorobou.

Všichni lékaři mu říkali, že už nikdy úplně neuvidí. Prý bude rád, když mu zůstane třicet procent jeho zraku. Až pak mu někdo řekl, že v Královské nemocnici pracuje mladá lékařka, která se nebrání použití nových, třeba i nevyzkoušených experimentálních metod. A tak na tuto mladou lékařku vsadil poslední kartu. A vyhrál.

Za šest měsíců, které byly naplněny mnoha operacemi, hrstmi tablet a v neposlední řadě soustavnou rehabilitací, se mohl opět vrátit ke své práci taxikáře.

„Pane Artigene, jak se vám daří?“ se zájmem se zeptala mladá žena.

„Výborně, paní doktorko. Mám pocit, že vidím každý den lépe. Máte zlaté ruce,“ dořekl a prudce zabrzdil.

Žena se usmála a podávala mu bankovku.

„Ale paní doktorko, jediný, kdo by tady měl platit jsem já. Zůstávám vaším věčným dlužníkem. Tak se nezdržujte a utíkejte zachraňovat zrak.“

„Ale –“

„Žádné ale. Jestli budete něco namítat, tak vám příště naučtují dvojnásobek.“

Opět mu věnovala úsměv, zabouchla za sebou dveře auta a rychlým krokem zamířila do budovy nemocnice.

Prokličkovala nemocničními chodbami a vešla do dveří se skromnou tabulkou, která přichozímu oznamovala, že za těmito dveřmi má pracovnu:

Dr. Grangerová Hermiona, Ph. D., oční specialista

Hermiona se převlékla do bílého pláště a kalhot. Hůlku uložila na bezpečné místo a vydala se ze své ordinace a pracovny v jednom, na oddělení oční chirurgie.

„Hermiono, tady jsi,“ udýchaně na sebe upozornil její kolega.

„Ahoj Johne, co se stalo?“

„Sál 3. Potřebují tě tam!“ zněla stručná odpověď.

Kývla na souhlas a svižným krokem zamířila na zmíněné pracoviště. Ještě za ní asistenční sestra nestačila ani zavřít dveře a už se ozývala slova úlevy.

„Paní doktorko, konečně jste tady,“ promluvil mladý medik, který si na jejím oddělení dělal část svého "kolečka", které je povinnou částí studia na lékařské fakultě.

„Byla to běžná operace,“ pokračoval mladík, „ale laser byl špatně nastaven a -“

Víc nestihl dodat, protože ho Hermiona odstrčila a pohotově začala zachraňovat nejen situaci, ale i zrak postiženého.

„Když se jí konečně podařilo dostat situaci pod kontrolu, hodiny se blížily k poledni. Hermiona naznačila sestře, že může převzít pacienta a odvést ho na pokoj. Zhluboka se nadechla a prudce se otočila na mladého medika.

„Thomasi, nepočítejte s tím, že ode mě uvidíte kladný posudek. Je Vaší povinností před každou operací zkontrolovat nastavení laseru.“

„Ale paní doktorko...“

„Pro to není žádná omluva, takže se o ni ani nepokoušejte. Máte opravdu velké štěstí, že bylo možné sjednat nápravu. V opačném případě bych Vás hnala před disciplinární řízení.“

Nechala stát překvapeného mladíka na sále a zlobně práskla dveřmi. Musela se okamžitě nějak zaměstnat, aby nevybuchla. Zamířila tedy do své pracovny vyřídit korespondenci a napsat protokol k dnešní zbabrané operaci. Ten tupec měl štěstí, že u sebe nemá hůlku, pomyslela si.

Nikdy neměla ráda nezodpovědnost. Ona, stále tak precizní ve všem do čeho se kdy pustila, má pak chránit zadek budoucím doktůrkům, jako to dělají někteří její kolegové? Má tak ohrozit potencionální pacienty těchto rádoby lékařů, kteří šli na lékařskou fakultu z mnoha důvodů, ale potřeba zodpovědně léčit pacienta mezi nimi chybí?

Z myšlenek ji vytrhl zvýšený hlas.

„Ahoj Hermi,“ poplácal ji kolega lehce po zádech.

„Co tak našťvaně? Tváříš se jak deset čertů. Co bys řekla na menší menší rozptýlení v podobě večere se sympatickým mužem? Rozuměj se mnou.“

„Tedde, myslí, že jsem ti už několikrát řekla, že nemám zájem.“

Zatvářila se naoko našťvaně, ale opak byl pravdou. Jeho neustálé flirtování s ní a její soustavné odmítání už brali oba víceméně jako hru. A ve chvílích jako je tato, ji většinou zvedla náladu.

Mladý muž se zasmál.

„Hermi, překvapilo by mě, kdybys řekla ano. Ale aspoň na kafe z našeho exkluzivního automatu tě pozvat může, nebo i to odmítneš?“

Hermiona si vzpomněla na kouřící šálek své ranní kávy.

„Ano, ale pod jednou podmínkou. Půjdeme do kantýny. Snídani jsem nestihla a mám děsný hlad.“

„Rozkaz, doktorco,“ zašáškoval Tedd a dal jí přednost ve dveřích.

2. Jak to bylo tenkrát

Bylo něco málo po deváté večer, když se Hermiona dostala domů. Poté, co si dala s Teddem lehký oběd a vypila tolik potřebný šálek kávy, odebrala se do své pracovny. První, co udělala bylo sepsání protokolu k dnešní operaci. Vyřídila veškerou korespondenci, která se jí za necelý týden, kdy nebyl čas na papírování, navršila na kraji stolu.

Podařilo se jí také dopsat odborný článek do časopisu o experimentálních metodách oční chirurgie a nakonec napsala i recenzi na poslední výzkum v oblasti laserových operací.

Úlevně se opřela ve svém křesle a slastně se protáhla. Byla se sebou dnes celkem spokojená. Pondělí je jediný den v pracovním týdnu, kdy nemívá ordinační hodiny a zároveň jediný den, kdy chodí domů tak pozdě, uvědomila si, když si v předsíni věšela kabát.

Převlékla se do trička a volných kalhot. Při letmém pohledu, jímž přelétla kuchyň, si všimla netknuté kávy na stole. Snad proto, že se jí toho dne už nechtělo nic dělat, nebo možná proto, že si chtěla připomenout jaké to je zase kouzlit, vylovila z kapsy hůlku. Stačilo několik pohybů a hrneček byl čistý a suchý uložen ve skřínce.

Hermiona se otočila a zcela automaticky zapnula televizi. Samota ji nevadila, avšak úmyslně ji nevyhledávala. Uvítala tedy jakékoli rozptýlení, i když se jednalo o nemožnou televizní soutěž, jako tomu bylo právě teď.

Než se stačila posadit a začíst se do nového čísla Zdraví a my, zaslechla drobné, téměř neslyšné škrábání na sklo. Jakmile se otočila, spatřila sovu, která ji nesla nové číslo Večerního věštce. Hermiona otevřela okno a poskytla tak puščíkovi stabilnější plochu. Přece jen, úzký parapet nebyl zrovna ideální. Opatrně si od něj vzala noviny a nabídla mu pamlsek, který měla vždy po ruce. Sova si ho vděčně sezobla a byla pryč.

Byl to už téměř měsíc, kdy v ruce naposledy noviny z kouzelnického světa, nebylo divu, že se na ně dychtivě vrhla. Posadila se a... Oči se jí zalily slzami, když spatřila velký titulok: Harry Potter – zbabělec a lhář!

Už více než devět let bylo po válce a noviny stále nepřestávaly kritizovat Vyvoleného. Přestože Harry Voldemorta přemohl a zabil, sám zemřel také. A po jeho smrti se novináři rozhodli, že zůstalo mnoho nezodpovězených otázek. A tak tisk začal okamžitě útočit a hledat odpovědi. Nejdříve u Rona, který utekl krátce na to utekl do Států. Válka ho poznamenala až příliš a on už neměl tolik sil čelit ještě útoku novinářů v čele s neohroženou Ritou Holoubkovou.

A když už tu nebyl Ron, novináři uspořádali hon na ni. A ona, za války tak silná dívka, také nevydržela a podlehla. Rozhodla se opustit kouzelnický svět. Už nebylo nic, co by ji tam drželo.

Harry byl mrtvý, Ron i se zbytkem rodiny byl pryč a většina jejich přátel byla zabita ve válce. Snad jediné profesorka McGonagallová se snažila přemluvit Hermionu, aby zůstala.

Nabídla jí místo profesorky přeměňování, protože ona sama se stala ředitelkou a na učení už jí nezbýval čas. Co si tak teď matně vybavovala, tak v Bradavicích zůstala jen madam Pomfreyová, profesorka Prýtová, profesor Kratiknot a profesor Snape, který byl po válce zproštěn Starostolcem viny v celém rozsahu.

Hermiona se tehdy odebrala do Londýna. Vystudovala lékařskou fakultu a našla si místo v Královské nemocnici. Žila sama. Občas navštěvovala rodiče, ale kontakt s kýmkoli, kdo jí připomínal její minulý život, omezila na minimum.

Když dostudovala, její otec zemřel a matka z ničeho nic oslepla. A to byl důvod, proč se rozhodla dále se vzdělávat a zabývat se oční specializací. Během následujících tří let pak

vyzkoušela mnoho experimentálních, dosud neaplikovaných metod a když zabíraly na laboratorních myších, zkusila je aplikovat na své matce.

Podařilo se jí její zrak vrátit, ale Jane Grangerová byla tak psychicky na dně, že už nebyla schopna vrátit se do normálního života.

Hermiona se tedy po devíti letech, po odchodu z kouzelnického světa, stala uznávanou oční specialistkou v Královské nemocnici a nechala se prací a výzkumem zcela pohltit.

A teď, tolik let po válce byla otázka Harryho Pottera, Chlapce-který-přežil, stále otevřená a v dnešních dnech opředená již nepřeborným množstvím lží. Nejsmutnější na tom byl fakt, že vlastně nebylo na co odpovídat. Veřejnost znala celý příběh Vyvoleného, ale noviny stále hledaly a vymýšlely nové a nové teorie.

Z myšlenek ji vytrhla závěrečná znělka televizní soutěže. Najednou pocítila chuť být sama. Sama se svými pocity a vzpomínkami. Vypnula televizi a noviny hodila do koše na papír. Zhasla. Ve tmě si sedla do křesla u okna a pohled upřela na hvězdné nebe.

3. Zprávy

Hermiona se probudila s bolestí v zádech a ztuhlým krkem.

„Grangerová, vzpamatuj se!“ napomenula se nahlas a v duchu si ještě zanedávala na svoje včerejší slzy. Nesnášela, když zas a znova podléhala událostem již dávno minulým.

Do nemocnice dorazila právě včas, aby mohla do své ordinace pozvat prvního pacienta. Prvního pak vystřídal druhý, druhého třetí a Hermiona se až do odpoledne nehnula z pracovny. Když odešel poslední objednaný i neobjednaný pacient, zhluboka se nadechla a pohodlně se opřela do křesla. Zavřela oči a uvažovala jaké složky si dnes vezme domů. Opět, tak jako každý den, se objevilo pár případů, které si žádaly její větší pozornost.

Z jejího rozjímání ji vyrušilo bouchání na dveře, následované jejich prudkým rozražením. Hermiona leknutím nadskočila.

„Je nutné, abys sem vždycky vtrhnul jako velká voda, Tedde?!“ ptala se napůl vážně, napůl pobaveně.

„Ale Herm, neříkej, že tě to ještě dokáže vyděsit,“ smál se Tedd. „Myslel jsem, že už sis dávno zvykla.“

„Na tvoje okázalé příchody si zvyknout nelze, věř mi. Co potřebuješ tentokrát?“

„Potřebuji společnost jedné krásné dámy v bílém plášti při návštěvě zdejšího stravovacího zařízení,“ zašklebil se.

„Ty si nedáš pokoj, vid?“ zasmála se Hermiona a natáhla se, aby vypnula počítač.

„Naopak, teď už dám pokoj definitivní,“ zatvářil se její kolega tajuplně, na její nevyřčenou otázku dodal: „Neboj, všechno ti řeknu, ale až u oběda,“ a dal jí galantně přednost ve dveřích.

„Řecký salát a minerálku, prosím,“ objednala si a sedla si naproti kolegovi.

„Aby ses nepřecpala,“ poznamenal a kriticky si změřil až příliš zdravě vypadající salát.

Hermiona se ušklíbala.

„Já být tebou, tak si ho dám čas od času taky, jinak budeš muset za chvíli vyfasovat větší plášť.“

„Drahá kolegyně, budete se divit, ale nejen vaše dokonalé křivky jsou přitažlivé a žádoucí. A tím se také dostáváme k tomu, s čím jsem se ti chtěl svěřit,“ pokračoval, aniž by reagoval na Hermionin špatně skrývaný smích.

„Od dnešního dne s tebou přestávám flirtovat, tedy asi ne úplně, ale musím to omezit, protože by mi to moje přítelkyně nemusela trpět,“ dokončil dramaticky a s napětím se podíval na Hermionu.

„Teda, to je úžasný. Takže už sis konečně někoho našel. Doufám, že nás brzy seznámíš.“

Hermiona byla upřímně nadšená.

„Ty ani trochu nežárlíš,“ zatvářil se naoko smutně Tedd a zahrnul Hermionu informacemi o svém objevu.

„Takže, když to shrneme,“ zarazila Hermiona po několika minutách kamaráda. „Paula je ten nejúžasnější tvor na planetě, který ti trpí nejen větší břicho, ale i nepravděpodobnou pracovní dobu. Té se určitě drž. Jinou takhle tolerantní bys hledal už jen těžko.“

„Já vím. Paula je prostě úžas-“ Tedd nestihl dokončit, protože ho Hermiona zarazila gestem ruky. Následně si přiložila ukazováček ke rtům a ukázala na rádio v rohu jídelny. Tedd se zaposlouchal do hlasu, který informoval o novinkách z domova i zahraničí.

„A teď už se dostáváme k dnešní, zatím nejtragičtější události z Londýna,“ zazněl příjemný ženský hlas z rozhlasu.

„Jen před několika málo minutami došlo na předměstí našeho hlavního města, v jednom z tamějších bytů, k hrozivému výbuchu. Podle prozatím posledních informací se jednalo o výbuch, který zapříčinil unikající plyn. Tisková mluvčí zasahující záchranné služby potvrdila domněnku hasičů, že byla zraněna jen jedna osoba. Tou je pravděpodobně majitel bytu, který se v inkriminovanou dobu nacházel zřejmě ve své pracovně.“

Naším zpravodajům se podařilo zjistit, že muž utrpěl překvapivě jen lehké popáleniny, ale vlivem výbuchu došlo nejspíše k odmrštění a následnému nárazu do zdi. Mohlo tedy podle záchranářů dojít k poškození páteře.

Muž byl převezen do Královské nemocnice. Více informací se nám zjistit nepodařilo-.“

„To je divné, že jsme ani neslyšeli sirény sanitky.“

„Tedde, mě to divné nepřijde. Alespoň ne u tebe, když jsi byl předešlých asi patnáct minut myšlenkami u Pauly.“

Tedd se omluvně usmál a dopil svoji colu. Chvilí seděli jen tak mlčky, každý ponořen do svých myšlenek a svých problémů. Tedd ze zamyšlení procitl první.

„Myslím, že bychom se měli vrátit do svých pracoven a vymlouvat hypochondrům jejich smrtelná onemocnění, co ty na to, Herm?“

„Ano, máš pravdu, za pár minut mi dorazí další pacient. Jen mi vrtá hlavou ten zraněný člověk. Nevím proč, ale mám divný pocit.“

„Ty tu máš někoho známého? Myslím v Londýně? Jsem měl dojem, že jsi říkala, že ne, nebo jsi se možná nezmínila.“

„Jo, máš pravdu, nikoho tu nemám a co vím, tak se do Londýna v poslední době nikdo z mých známých nechystal, ale stejně...“ Hermiona nechala zbytek věty vyznít naprázdno.

„Tak už nad tím nedumej. Beztak máš divný pocit z toho salátu. Máš si dát pořádný jídlo, jako já, a žádný divný pocity by se nedostavovaly.“

„Je neuvěřitelný, jak vždycky dokážeš omluvit tu svoji kotletu, ale můj salát do toho netahej, ten byl naprosto ok,“ smála se Hermiona.

„Herm, buď v klidu. Službu na ARU má Higgins, takže věřím, že ten chlápek bude v pohodě. Ať je to kdo je to. A teď už opravdu zpátky do práce.“

Hermiona nad tím mávla rukou a zvedla se ze židle.

„Fajn, jdeme.“

4. Dopis z Bradavic

Následující týden byl ve znamení shonu. Do nemocnice přijel inspektor, aby kontroloval chod a

pracovníky léčebného ústavu, a to tak dlouho jak jen bude třeba. Hermiona byla jako vedoucí očního oddělení maximálně zaneprázdněná. Mladý muž si z nějakého jí neznámého důvodu umínil doslova prolézt její oddělení od podlahy až po strop.

Když nenalezl žádnou, byť jen sebemenší závadu či zádrhel, pozval Hermionu na kafe. A zde se také Hermiona dozvěděla pravý důvod tak pečlivé kontroly. Vše mělo nakonec zcela jednoduché vysvětlení. Inspektorova maminka totiž trpěla oční chorobou, a tak si mladý inspektor umínil nejprve záhadnou oční specialistku pořádně prověřit.

Oba dva se toho dne hodně nasmáli. Zvláště když si svěřovali své obavy, které ze sebe navzájem měli. Ještě toho dne pak s Johnem, tak se mladý muž jmenoval, dojednali termín nástupu jeho maminky do nemocnice.

Dny pomalu plynuly a Londýn se začínal oblékat do zimního kabátu. Vánoce, tak jako každý rok, přišly s předstihem. Mnoho lidí to přecházelo bez většího zájmu, někteří si toho ani nevšimli. Mezi druhou skupinu patřila i Hermiona.

Zpozorovala to v okamžiku, kdy se po několika dnech od rozhovoru s Johnem, vracela z nemocnice domů. Jakmile vyšla z budovy, ovanul ji chlad. Však taky lehké sako mohlo jen stěží nahradit zimní kabát. Následovalo mohutné hepčí a Hermiona začala okamžitě hledat kapesník.

„Potřebujete tohle, krásná dámo?“ ozval se jí za zády známý hlas.

„Ach, Tedde, díky moc,“ otočila se na něj a vděčně přijala nabízený kapesník.

„Není zač, Herm, ale doporučil bych ti vyšetření. Kdybys potřebovala, znám jednoho dobrého internistu, kterému se fakt hodně líbíš-“

„Tedde, já myslela, že už jsi s tím skončil,“ zasmála se.

„A kdo říká, že jsem mluvil o sobě?“ zatvářil se naoko ublíženě.

„To bych tě nesměla znát, víš? A navíc mi nic není. Obyčejná chřipka. Prostě jsem podcenila počasí.“

„Jo tak podcenila,“ smál se její kolega nahlas.

„Kdybys ho podcenila, tak máš na sobě alespoň dlouhé kalhoty a teplé boty. Ale ty vypadáš, jako by sis spletla roční období. Krátká sukně, mimochodem děsně sexy, tenký sáčko a lodičky. Ani silonky nemáš. Drahá Hermiono, ty jsi totiž v tom svém pracovním nasazení vůbec nezaregistrovala, že se blíží Vánoce a s nimi je v naší zemi úzce spojeno co? Zima!“

„Drahý kolego,“ napodobila jeho oslovení, „pokud ti jde o to, abych si uvědomila, že se blíží Vánoce, tak to má jen jeden jediný důvod. Chceš mi naznačit, že s Vánoce jsou spojené dárky. Neboj – pro tebe ho mám koupený už dlouho.“

Její poznámku přešel bez povšimnutí.

„Myslím to vážně, Hermiono. Nerad bych tě léčil se zápalem plic.“

„Dobře, vzdávám se. Hned jak přijdu domů, udělám si teplý čaj a zalezu do postele, spokojen?“

„Poslušná holka. Tak se mi líbíš, tedy ty se mi líbíš, i když nejsi posluš...“

„Tedde!“ plácla ho uličnicky do zad.

„Už mlčím. Ale domů tě odvézt můžu, vid?“

Nakonec musela Hermiona přetrpět ještě povinnou návštěvu lékárny. Když se pak konečně dostala domů, začala se při pohledu na plné tašky smát. Připadala si, jako by snad vyloupila ne lékárnu, ale sklad léčiv. Tedd nechtěl nechat nic náhodě a koupil všechno možné. Pokoušela se ho zarazit už při nákupu homeopatik. Když však začal objednávat těhotenský test se slovy, že její nemoc může být jiného charakteru, musela ho z lékárny téměř odtáhnout.

Když se jí konečně podařilo utišit záchvat smíchu, převlékla se do teplého oblečení. Uvařila si zelený čaj s citronem a uklidila všechny krabičky s léky do lékárníčky. Na stůl v obývacím pokoji

vyrovnala složky pacientů, které si chtěla ještě pročíst.

Nejprve si jen tak lenošila pod dekou, usrkávala horký čaj a poslouchala svou oblíbenou muziku. Bylo jí tak příjemně, že by zřejmě usnula, nebýt vtíravého klepání na okno. Nejprve se domnívala, že jí sova nese další vydání Večerního věštce. Až když vstala, tak si uvědomila, že na další číslo si ještě nějaký ten den bude muset počkat.

Znamenalo to tedy jediné. Píše jí někdo z kouzelnického světa. Rychle se zamyslela. S Ronem a Weasleyovými si vyměňovala přání k narozeninám i svátkům, ale dnes by podle ní nikdo slavit neměl. Usoudila, že se to jí samotné rozlousknout nepodaří. Vpustila tedy sovu dovnitř a zamyšleně jí nabídla pamlsek. Když pak uchopila dopis, který opeřenec pustil na zem, nevěřičně zírala na bradavickou pečeť.

Na půl s obavami, napůl dychtivě otevřela obálku a vybalila tak dobře známý nažloutlý papír s ještě známějším rukopisem.

Drahá Hermiono,

asi teď přemýšlíte, proč Vám píši. Víím, že nemám právo žádat Vás abyste se, byť jen na okamžik, vrátila do kouzelnického světa. Přesto tak činím.

Chtěla bych Vás touto cestou požádat, zda byste mě mohla navštívit. Předmětem této návštěvy je věc, kterou bych nerada řešila tak neosobní formou, jako je dopis.

Předem Vám děkuji za Vaši okamžitou odpověď,

Minerva McGonagallová

Hermiona si dopis přečetla nevěřičně ještě jednou. A musela usoudit, že ředitelka snad nikdy nezmění své vyjadřování. Nejen, že se dotyčnému adresátovi zrodí v hlavě nekonečno otazníků z neurčitého dopisu. Ale styl psaní, přestože je více než zdvořilý, nedovolí napsat negativní odpověď. Hermiona si povzdychla, nasypala sově ještě pár pamlsků a sedla si ke stolu s perem v ruce.

Vážená paní ředitelko,

z Vašeho dopisu jsem usoudila, že se jedná o neodkladnou záležitost. Pracovní vytížení mi však nedovoluje vzdálit se na delší dobu z Londýna. Proto Vás žádám o propojení Vašeho krbu s mým, abych mohla použít letax.

Děkuji Vám za pochopení,

Hermiona Grangerová

Zalepila obálku a podala ji sově. Hlavou jí vířilo mnoho otázek. Co mohlo být tak důležitého, aby ji její bývalá ředitelka koleje kontaktovala po tak dlouhé době? Má snad problémy s očima?

Za několik okamžiků dorazila sova s odpovědí.

Hermiono,

děkuji Vám za kladnou odpověď. Letaxové propojení zařídím.

Doufám, že se Vám to hodí tuto sobotu odpoledne.

S pozdravem,

Minerva

Hermiona napsala stručnou odpověď a zavřela okno. S myšlenkami na Bradavice sledovala zmenšující se tečku nočního dravce.

5. Nemožné se stává skutečným

Byl pátek. Den, jenž pro ni znamenal konec pracovního týdne a občas i volný víkend. Tentokrát zas tak moc volný ne pomyslela si, když si vzpomněla na včerejší korespondenci s Minervou.

Přesto se nemohla zbavit pocitu, že všechno dnes bude, tak jak být má. Bohužel se měla toho dne přesvědčit o opaku.

Jakmile dorazila do nemocnice, rozhodla se nejprve navštívit své pacienty. S nosem zabořeným v chorobopisu jednoho z nich, přeslechla volání kolegy.

„Slečno Grangerová, tady Země. Haló!!“

„Tedde, musíš mě pořád lekat? A navíc začínám mít pocit, že mě sleduješ. A neboj, včerejší slib jsem splnila do puntíku. Udělala jsem si čaj a šla spát, aniž bych ponocovala“

„O to tu teď nejde,“ tvářil se mladý muž nezvykle vážně.

„Tak o co?“

„Posílá mě Ginsberg, víš ten z úrazovky.“

„Jo, myslím, že vím, kterého myslíš. Allen vid? Co je s ním?“

„Už včera tě celý den hledal a když tě nemohl najít, požádal mě, abych ti předal tohle.“

Hermiona si od kolegy vzala složku, ale nevěnovala ji větší pozornost.

„Co je to? Nevzpomínám si, že bych mu dávala nějaké záznamy svých pacientů.“

„On to taky zatím tvůj pacient není, ale zřejmě hodně brzy bude. Vzpomínáš si na toho chlápka, jak přežil výbuch bytu? Před necelými čtrnácti dny jsme to slyšeli v rádiu.“

„To sice ano, ale zřejmě mi pořád uniká kam tím míříš. Ten člověk, pokud se nepletu, měl lehké popáleniny a snad i poraněnou páteř. S očima nic neměl.“

„Omyl, Hermi. Tedy ne tak docela, ale dovol, abych to uvedl na pravou míru.“

„Buď tak laskav. Začínám se v tom ztrácet.“

„Takže. Popáleniny už mají kolegové pod kontrolou. Zatím je pořád v narkóze. Není tedy moc jisté, jak na tom ta jeho páteř je. Zřejmě ne moc dobře, ale dokud se neprobere, nemůžou přesně říct jestli chodit bude, nebo ne. No a teď k očím. Nejdřív se tím vůbec nezabývali, ale když se mu do toho teď dostal zánět, tak přišli na to, že má v oku nejspíš nějakou střípinu. Ginsberg říkal, že je tam nějak zaseknutá. To víš, tomuhle já nerozumím, ale ještě se zmiňoval o zákalu. Svoji řeč pak ukončil prohlášením, cituji „Jedině Grangerová by mu mohla vrátit zrak, jinak to vypadá bledě.“ To je všechno, víc jsem z něj nedostal.“

Hermiona celou dobu kolegu pozorně poslouchala. Při posledních dvou větách se zamračila. To není moc dobré, pomyslela si.

„No a kde je teď? Doufám, že už na mém oddělení.“

„To právě ještě ne. Čeká se na tvůj souhlas. A navíc chtěl Ginsberg udělat ještě rentgen. Á, my o vlku a vlk za dveřmi,“ zasmál se Tedd a pokynul Hermioně, aby se otočila.

„Zdravím vás Hermiono, Tedde.“

„Já Vás také Allene. Teď jsem se to všechno dozvěděla. S umístěním na své oddělení samozřejmě souhlasím, ale s tím rentgenem moc ne. Ozařování není nejlepší věc, když má něco v oku a ani nevíme kde. Žádám okamžité umístění ke mně. Myslím, že pokoj šest bude nejlepší.“

„Dobrá, vy jste tu šéf. Do deseti minut je tam. A teď mě omluvte, hlásili zase nějakou nehodu.“

Pokynul oběma na pozdrav a spěšným krokem se vydal ke stanovišti sanitek.

„Co si o tom myslíš, Tedde?“

„Myslím si, že někdo podcenil svoji práci. A taky si myslím, že jediný, kdo ho z toho může vysekat, jsi ty. Tak hodně štěstí. Uvidíme se později.“

Povzbudivě ji stiskl ruku a zamířil do své ordinace.

Hermiona se s neurčitými myšlenkami vydala ke schodům. Rozhodla se zaskočit ještě do své kanceláře, aby vyřídila potřebné formality. Do mysli se jí vkrádaly také neurčité myšlenky o tom, že na tohle bude muset složit speciální tým. Nebylo možné, aby takovou operaci, jaká bude s největší pravděpodobností třeba, zvládla sama.

Cestou do kanceláře ji míjel nemocniční asistent. Zběžně koukla na lůžko. Podle široké pásky přes oči mohla soudit, že vezl jejího nového pacienta. Přestože měl muž hlavu zabořenou v polštáři, nemohla si nevšimnout delších havraních vlasů a pravidelných úzkých rtů. Koho jí ten člověk jenom připomínal?

O několik desítek minut později už mířila na pokoj číslo šest. Podařilo se jí dát dohromady pár kolegů, na které se mohla spolehnout. Byla jí přislíbena i osobní konzultace se specialistou ze Států. Měla štěstí. Volala mu okamžitě po příchodu do své pracovny. Byl zrovna na cestě do Británie a neměl problém se u ní během svého pobytu stavit.

Teď, když už podruhé toho dne pospíchala na lůžkovou část svého oddělení, uvědomila si, že pod paží stále svírá složku pacienta. Však už se brzy dozví, o koho se jedná, pomyslela si a otevřela dveře.

Na posteli ležel muž, kterého před chvílí spatřila. Takže se nemýlila. Byla ráda, že vybrala pokoj jen s jedním pacientem. Neměla ráda vyrušování při práci.

„Dobrý den, paní doktoro. Tak jsem koukal, že jste mi sem nastěhovala nocležníka,“ zasmál se bezzubými ústy pacient z lůžka u dveří. Byl tu už dlouho a všichni si ho oblíbili pro jeho dobrosrdečnost.

„Dobrý den, pane Hellere. Ano, je to tak. Už to tu nebudete mít jenom pro sebe. Ale můžu Vám slíbit, že Vás tenhle muž zatím rušit nebude.“

Odvrátila se od staříka a konečně se dostala k nově zaplněnému lůžku. Zkontrolovala přístroje i kapačku a svůj zrak upřela na muže pod sebou.

Kde ho jen viděla? Pořád se nemohla zbavit pocitu, že toho člověka zná. V bližším prozkoumání povědomé tváře jí bránily obvazy. Znovu se zadívala na mužova ústa. Pohledem sjela na jeho vlasy. S takovouto černí se setkala jen u jedné osoby. Ale je přece nemožné, že zrovna on by...

Rychlostí blesku otočila složku, kterou svírala v ruce a podívala se na jméno pacienta. To nemohlo být možné. Ne, to je nějaký omyl. To přece... nemůže být... Severus Snape!

Ale ano. Když si znova prohlédla jeho rysy nemohlo být pochyb. Najednou jí to začalo zapadat do sebe. Ne kvůli sobě, ale kvůli Snapeovi ji Minerva kontaktovala. A nebo je snad možné, že o tom zatím vůbec neví?

Teď není čas na úvahy. Seber se a začni něco dělat. Stejně se to zítra všechno dozvíš. Napomenula se v duchu a začetla se do Severusova chorobopisu.

6. Nečekaná prosba

Odtrhla se od Snapeových výsledků jednotlivých vyšetření právě včas. Byly tři hodiny. Nejvyšší čas vyrazit k profesorce McGonagallové. Převlékla se a nabrala si do dlaně hrst prášku. Se slovy: „Ředitelna Školy čar a kouzel v Bradavicích,“ vhodila letax do krbu.

Za moment už se snažila zmírnit kašel, který jí způsobil prach v nose.

„Hermiono, drahá. Jsem tak ráda, že jste přišla,“ ozval se za ní hlas její bývalé profesorky.

„Dobrý den, paní ředitelko. To byla samozřejmost. Co pro Vás mohu udělat?“

„Tak za prvé mě prosím přestaňte oslovovat paní ředitelko. Jmenuji se Minerva.“

Hermiona zůstala stát jako opařená. Přece jen, takovéto přivítání nečekala.

„Ehm, dobře, Minervo. S čím Vám mohu pomoci?“

„Hermiono, prosím, posadte se. Mohu Vám nabídnout čaj? Kávu?“

Mladá žena přikývla, protože si byla vědoma, že to bude nadlouho, ať se jedná o cokoliv.

„Kávu, prosím.“

„Výborně.“

Ředitelka oběma naplnila šálky hnědou, krásně vonící tekutinou. Přesto se však stále neměla k tomu, aby přešla k problému.

„Tak tedy,“ nadechla se zhluboka ve snaze přimět ředitelku k řeči, „stalo se něco?“

Minerva k ní vzhledla a Hermionu zarazila vážnost jejího pohledu.

„Vlastně ano,“ promluvila. „Jde o Severuse.“

Tak už je to tady, pomyslela si Hermiona. Další slova ji však překvapila.

„Dnes je to už čtrnáct dní co odjel na víkend k sobě. Do londýnského bytu. Od té doby ho nikdo neviděl. Sovy mi chodí zpět, nedorazil ani patron. Kladu si to za vinu. Byl to můj nápad, aby jel na víkend domů. Je pořád zavřený na hradě...“ nechala větu nedokončenou a utřela si cípem kapesníku slzy.

Minervina bývalá studentka seděla jako opařená. To hlavní však mělo teprve přijít.

„Už nemohu déle čekat. Začala jsem za něj hledat náhradu. Alespoň dočasnou. Bohužel není nikdo, kdo by byl alespoň minimálně vhodný a kvalifikovaný. Proto jsem kontaktovala Vás, Hermiono. Chtěla bych Vás požádat, zda byste nemohla dočasně převzít Severusovy hodiny lektvarů.“

Hermiona zalapala po dechu. Ať čekala cokoli, tohle tedy rozhodně ne. Okamžitě se ohradila.

„Ale to je nemo...“

„Já vím, Hermiono, že po Vás žádám až příliš, ale prosím, vyslechněte mě. Jste jediná, kdo je schopný vyučovat lektvary, aniž by došlo k nějaké katastrofě. Samozřejmě bych s ohledem na Vaši pracovní dobu upravila rozvrhy. Mohly bychom se domluvit na dvou dnech, které byste učila. Byl by Vám k dispozici pokoj s krbem připojeným k tomu ve Vašem bytě,“ upřela na ni prosebný pohled.

„Minervo, obávám se, že to nebude možné. Musela bych úplně změnit pracovní dobu, s tím jsou spojené ordinační hodiny... Navíc ani jedna nevíme, o jak dlouhé době mluvíte. Je to nemožné.“

„Hermiono, bylo by to jen do začátku vánočních prázdnin. To je osm týdnů. Slibuji, že nepřestanu hledat náhradu, ale prosím Vás o pomoc.“

Ředitelka upírala na mladou ženu před sebou prosebný pohled plný očekávání.

„Hledat náhradu byste měla určitě. I kdybych přijala a do Vánoc učila lektvary nevím, jestli by byl profesor Snape schopný se vrátit do práce.“

„Hermiono, asi jste mi nerozuměla. Severus vůbec není k nalezení. Obávám se nejhoršího.“

„A kdybych Vám řekla, že Severus je živý a leží momentálně na mém oddělení v Královské nemocnici?“

Minerva začala velice neeticky vykašlávat kávu, která jí vlétla do dýchací trubice. Zanedlouho se jí konečně podařilo nabrat dech a vyrovnat kyslíkový deficit způsobený dušením. Začala si sušit poprskaný hábit. Ještě zarudlýma očima pohlédla na Hermionu.

„To myslíte vážně?“

„Naprostě. Dozvěděla jsem se to teprve včera.“

„Ale jak... jak k tomu došlo? Co je mu?“

Hermiona jí převyprávěla, jak došlo k výbuchu, zmínila se o poškozené páteři i očích. Minerva jí s úžasem naslouchala.

„Dostane se z toho?“ byla její první otázka, když se mladá žena odmlčela.

„Abych řekla pravdu; nevím. Zatím ho udržujeme stále v umělém spánku, aby se tělo dostatečně regenerovalo a vyrovnalo se změnou, jenž nastala. Pokud na tom bude v pondělí dobře, je pravděpodobné, že ho probudíme. V tomto okamžiku je důležité zvážit všechna pro a proti. Čím dřív ho vzbudíme, tím dříve budeme moci zjistit jak je na tom s pohyblivostí. Jak už jsem říkala, páteř byla poškozena. Přestože byl operován, nemůžeme říct, jak operace dopadla. A s léčbou očí musíme také začít co nejdříve. Kolegové se domnívají, že mu v oku zůstal nějaký úlomek. To je samozřejmě možné, ale vzhledem k tomu, že se jedná o profesora Snapea, nemohu vyloučit ani kontakt s nějakým lektvarem. Je také docela možné, že právě lektvar způsobil onen výbuch. A ne plyn, jak se všichni domnívají. To jsou však jen mé teorie, které ani nemohu před svými kolegy přednést. Všichni jsou mudlové,“ dodala nakonec na vysvětlenou.

„Nevíte náhodou Minervo, zda se nezabýval v poslední době nějakým novým výzkumem?“

„Ne, to bohužel netuším. Já... Promiňte, Hermiono, ale tato zpráva mě zastihla naprosto nepřipravenou.“

„To je v pořádku. Svým způsobem Vám rozumím. Také jsem byla velmi překvapená. A samozřejmě, že udělám vše co bude v mých silách, aby se mohl profesor Snape vrátit co nejdříve do normálního života.“

„A nebylo by lepší dostat ho k Mungovi?“ svítila ředitelce naděje.

„Obávám se, že nikoli. Už jen převoz by byl riskantní, a jak bych pak vysvětlila jeho zmizení? Navíc ani nemůžu říct, zda by mu tam byli schopni poskytnout lepší péči. Minervo, věřte mi. Mudlovská medicína je v dnešní době na vysoké úrovni.“

Ředitelka mlčela.

„Co se týče Vaší prosby,“ promluvila opět Hermiona, „Jsem ochotna Vám pomoci. Ale je opravdu nutné upravit rozvrhy. Jsem schopna si zařídit pracovní dobu tak, abych Vám byla dva dny v týdnu k dispozici. Samozřejmě, že využiji Vaši nabídku propojení krbů. Jinak by to ostatně pro mě bylo nemožné. Nevím, jak na tom profesor Snape bude, ale počítejte prosím s tím, že má pomoc bude trvat opravdu jen do Vánoc.“

„Hermiono, nevím, jak Vám mám poděkovat.“

„Neděkujte mi Minervo. Profesor Snape toho pro nás udělal za války velmi mnoho a tohle bude jen velmi malá pomoc, kterou mu budu moci vyjádřit náš dík.“

„Dobrá. Tak tedy. Předělám rozvrhy a seznámím studenty s některými okolnostmi. Zřejmě jen s tím, že je teď budete nějakou dobu učit vy. O Severusovi se zatím zmiňovat nebudu. Jistě by si to nepřál. Mohu Vám zítra poslat sovu s podrobnostmi?“

„Samozřejmě. A pokud je to vše...“ Hermiona se zvedla k odchodu.

„Ach ano. Děkuji Vám, Hermiono, za čas, který Bradavicím věnujete, a také za péči o Severuse.“

„Jak už jsem řekla. Udělám vše, co bude v mých silách.“

Pokynula ředitelce na pozdrav a zmizela v krbu. Minerva se zničeně sesunula do křesla. Ať už je na tom Severus jakkoli, věřila, že právě Hermiona Grangerová mu dokáže pomoci.

7. Jedno překvapení nestačí

Bylo pondělí ráno a nic nebránilo tomu, probudit Severuse Snapea z umělého spánku. Hermionu však trápily problémy s tím spojené. Nevěděla, jak se její bývalý profesor zachová, zvláště když mu chyběl jeden ze smyslů. Bylo by nevhodné, aby se byť jen náznakem zmínil o kouzelnickém světě ve spojitosti s ní. Musela to tedy vyřešit jinak.

Už v neděli večer zavolala do nemocnice a požádala o převoz pacienta, který se Severusem sdílel místnost, na jiný pokoj. Použila k tomu celkem věrohodný důvod. Je přece více než jasné, že se u nového pacienta budou nyní střídat různí lékaři a starý pán by neměl potřebný klid.

Pak stačilo zařídit jen jediné. Aby nemusela asistovat při probouzení.

„Joano, mohla bys mi, prosím, zjistit, kdo dává anestetika jednomu mému pacientovi?“
Požádala o potřebné informace svoji kolegyni.

„Jistě Herm, o koho se jedná?“

„Severus Snape, je to ten muž, co přežil výbuch.“

„Tak to vím náhodou úplně přesně. Jeho klidný spánek mám na starosti já. A víš, že mě to skoro mrzí? Už aby byl vzhůru. Je to fakt kus chlapa. Škoda jen té pásky přes oči, musí mít přímo odzbrojující pohled.“ Zasníla se její kolegyně.

Hermiona se v duchu ušklíbala. Doufám, že nebudeš mít možnost toho chlapa poznat i v bdělém stavu. Asi by tě to hodně rychle přešlo, pomyslela si. Nahlas však řekla naprosto něco jiného.

„Fajn, potřebovala bych ho vyšetřit. A potřebuji, aby při tom byl vzhůru. Myslím, že je čas ho probudit a zahájit léčbu, aby mu ta páska zůstala co nejkratší dobu. Zvládneš to do hodinky?“

„To není problém. Až bude ready, ozvu se ti. A dej mi ho do kupy. Hned, jak bude při smyslech, začnu ho balit.“

„Udělám co je v mých silách, neboj.“ Ušklíbala se Hermiona nad troufalostí své starší kolegyně.

„Hermi, měla bys ho poslat spíš na psychiatrii,“ ozvala se ode dveří Joana.

Oslovená zvedla překvapeně hlavu.

„Proč?“

„No protože mluví úplně nesmysly. Nejdřív jsem si myslela, že je jako každý pacient trochu omámený po narkóze, ale jazyk se mu nepletl. Ale je to asi fakt cvok. Představ si. Ptal se mě, jestli je u Monga. Královská nemocnice, to je to místo kde jste, říkám mu. Načež on začal nadávat na celý svět a nazval mě mo... mud... modlem.“ Tvářila se Joana nanejvýš pohoršeně.

Hermiona jen stěží zadržovala smích. Nechala nebohou kolegyni při Mongovi i při modlech a rázným krokem zamířila na pokoj.

Když otevírala dveře místnosti, dohonil ji kolega.

„Doufám, že s tebou můžu počítat na oběd?“

„Jistě, Tedde,“ mávla na souhlas a zavřela za sebou dveře.

Muž na posteli sebou při zaznění jejího hlasu lehce cukl. Něco, tedy spíš někoho mu připomínal. Ale absolutně nic nechápal. A na nic si nevzpomínal. Poslední, co mu utkvělo v paměti, byl ohlušující výbuch. Pak dlouho nic. A najednou ho probudí nějaká mudla a ptá se ho, jestli ji slyší.

Sice ji slyšel, ale další věc, kterou nechápal byla ta páska na očích. Něco mu však našeptávalo, že by ji tam měl nechat. Víc už si nestačil uvědomit, protože zaslechl ten povědomý hlas. Vlastně ani nevěděl jestli je povědomý. Možná patřil té samé ženě, jenž ho před chvílí probudila.

„Pokud jste se mě opět přišla vyptávat na sluch, tak Vás musím upozornit, aby jste neplýtvala silami. Sundejte mi to něco, co mám na očích a pusťte mě odtud.“

Hermiona se pro sebe usmála. Proslov jejího bývalého profesora ji jen utvrdil v tom, že jeho spolupráce bude tvrdý oříšek.

„Je mi líto, pane profesore. Páska i vy zůstanete na svém místě.“

Najednou mu ten hlas už nepřišel tak podobný hlasu ženy, která tu byla před chvílí. Ale kdo byl u Salazara tohle?

„Nevím, jak jste přišla na to, že jsem profesor, ale ujišťuji Vás...“

„Ach, tak Vy nevíte,“ skočila mu Hermiona do řeči. „Možná se pletu, když tak mě opravte, ale domnívám se, že jste nějakou dobu učil jednu nesnesitelnou šprtku s encyklopedií místo mozku.“

Přestože se Severus necítil úplně nejlépe, myslelo mu to pořád rychle.

„Grangerová?!“ Aby zamaskoval své překvapení, neodpustil si sarkastickou poznámku. „Ať jsem kdekoli, je patrné, že i zde potřebují někoho, kdo by jim zpravoval archiv a po nocích osahával knihy.“

„Asi Vás zklamau, jsem vaše ošetřující lékařka.“

„Cože jste?!“

„Jak jste před chvílí podotknul, Váš sluch je v pořádku. Je možné, že by došlo tak rychle k tak razantnímu zhoršení?“

Hermiona i přes vážnost jeho stavu usoudila, že bude lepší, když bude sarkastický, než kdyby propadl depresím. Zatím co nechala lehce konsternovaného Severuse zabývat se nastalou situací, odhrnula mu z nohou příkrývku.

„Co si sakra myslíte, že děláte,“ vyrazil na ni Severus, jakmile ucítil, že mu zpod rukou vyklouzla peřina.

„Pane profesore, nevím jak dalece se pamatujete na události, které Vás dostaly až do Královské nemocnice. Přežil jste opravdu ošklivý výbuch, při kterém došlo k poškození zraku. A kolegové se domnívají, že došlo i k poškození páteře. Musím zjistit, zda jsou Vaše nohy inervovány a zda je cítíte mozkiem, když to řeknu laicky.“

„Grangerová, nevím, na co si to tu hrajete. Ať už to je Svatý Mung nebo Matka Tereza, můžu Vás ujistit, že mám nohy v po...“ nedokončil.

Během svého projevu chtěl demonstrovat, jak se Hermiona plete a pokusil se vstát. Marně. Nohy ho neposlouchaly.

V místnosti nastalo tíživé ticho. Po chvíli promluvila Hermiona.

„Pane profesore, musím Vás požádat, abyste se mnou a s mými kolegy spolupracoval. Čím dříve přijdeme na to, co s Vámi opravdu je, tím dříve Vás můžeme pustit domů.“ Hermiona přeháněla. Jeho léčba rozhodně nebude otázkou několika dnů. Severus to zřejmě vycítil.

„Grangerová, nelžete a nebo se to konečně naučte pořádně. Myslíte si, že mi to nedochází?“

„Je mi jedno, co Vám dochází a co ne. Ale věřte, že Vás dám do kupy. A opravdu se Vás nehodlám ptát na svolení. A teď mi laskavě sdělte, jestli cítíte tohle.“

Hermiona mu začala navyklými pohyby masírovat levé lýtko.

„Sice nevím co děláte, ale mám pocit, že mám levou nohu v mraveništi.“

„Výborně. To není tak zlé. A teď?“ Přešla k pravému lýtku.

„Můžete toho nechat. Cítím Vaše ruce,“ upozornil ji.

Hermiona se ušklíbala. Byly to rozpaky, co postřehla v jeho hlase? Vzala do ruky drobné kladívko a ušetřila mu standardní ránu do čéšky.

Ozval se nesouhlasný výkřik: „Ale to už přeháníte. Musíte do mě tak mlátit?!“

Jeho poznámky si nevšímala a stejné zkoušce podrobila i levé koleno.

„Grangerová, Vy se v tom snad vyžíváte?!“

„A víte, že docela jo? Komu se jen tak poštěstí klepat do bývalého profesora?“

Odpovědí jí bylo varovné vrčení. Rozhodla se, že dnes toho na něj už bylo příliš.

„Nechci Vám dávat plané naděje...“

„No tak mi je nedávejte!“

Aniž by reagovala, pokračovala: „...ale vypadá to dobře. Myslím, že operace už další nebude nutná. Samozřejmě budou rehabilitace. Dnes už Vám dám klid a zítra vyšetříme Vaše oči. Jste v pokoji sám. Domnívala jsem se, že by Vám to tak mohlo vyhovovat. Kdybyste cokoli potřeboval, po pravé ruce je zvonek na sestry.“

Odmlčela se a čekala, zda se ozve na protest. Za chvíli se dočkala. Překvapivě ne však očekávaného.

„Minerva o mě zřejmě nic neví a...“

„A vy můžete být úplně v klidu. Mluvila jsem s ní před dvěma dny. Pozdravuje Vás.“

Slabě kývl hlavou. Najednou mu však došel hrozný fakt.

„Kdo bude učit tu bandu trollů?!“

„Já,“ odvětila Hermiona, zavřela za sebou dveře, a nechala tak Severuse vzpamatovat se z dalšího šoku.

8. Jak to tenkrát bylo

Než se Severus stihl probrat z šoku a namítnout něco o absurditě jejího rozhodnutí, byla pryč. Zaslechl jen cvaknutí dveří a osaměl. Aby nemusel tak intenzivně vnímat ohlušující ticho, které ho obklopilo, rozhodl se pro vytríbení svých myšlenek. Snad si konečně dá do souvislostí to, o čem mluvila Grangerová.

Za nic na světě si nedokázal uvědomit, jak dlouho byl mimo. Byly to dny? Nebo snad týdny? O měsících raději ani nepřemýšlel. Domníval se, že celé to začalo okamžikem, kdy ho ředitelka poslala na víkend domů.

„Severusi, pořád jste zavřený na hradě, ve svém sklepení. Udělejte si hezký víkend, jedte domů a užijte si atmosféru přicházejících zimních svátků.“

Severus se už někde v půlce Minervina hořekování ušklíbl. Jakmile pak zmínila svátky, nasadil maximálně znechucený výraz.

„Minervo, domnívám se, že jste zapoměla, s kým vlastně mluvíte. Víte moc dobře, že Vánoce neslavím a hezký víkend pro mě představuje práce na mém výzkumu.“

„Ale no tak Severusi! Nemůžete tu být pořád zavřený!“

„Proč bych nemohl?“ ušklíbl se. Poté kapituloval: „Dobrá, odjedu na víkend do Londýna. Ale upozorňuji Vás, že by se mi také mohl zalíbit život bez té bandy trollů.“

Minerva se zasmála. Bodře ho poplácala po rameni a s vítězným úsměvem odcházela do své pracovny. Naopak Severus se zachmuřeným výrazem vyrazil do sklepení. Nakonec má Minerva pravdu. Odjede do svého londýnského bytu a bude se moci nerušeně zabývat výzkumem. Ostatně, proč by si to nemohl dovolit? Ta banda tupců za ten víkend bez jeho dozoru už víc zvlčit nemůže. Minervin nápad se mu zamlouval čím dál víc.

Jakmile dorazil do svých komnat, přešel k šatníku. Hodil na sebe první mudlovské oblečení, které mu přišlo pod ruku a odebral se do laboratoře. Spěšně posbíral poznámky, jež by mohl eventuálně potřebovat. Naposledy zkontroloval pohledem vypnuté kahany a několika mávnutími hůlkou zabezpečil dveře. Aniž by se více zdržoval, vyrazil na Bradavické pozemky. Jen stěží si mohl všimnout slabého úsměvu Minervy McGonagallové, která ho sledovala z ředitelny až do doby než zmizel.

Přemístil se nedaleko svého bytu. Když si vybíral toto bydlení, hlavním požadavkem byla klidná a pokud možno co nejméně osídlená končina. Měl tenkrát štěstí. Byt na předměstí Londýna splňoval jeho požadavky maximálně.

Ještě ten den se vrhl na svůj výzkum. Všechno mu krásně vycházelo. Dokonce měl dojem, že dnes by mohl lektvar na vlkodlačí neštovice dostat do primární fáze. Jen... Překontroloval své poznámky. U Merlina, zaklel v duchu. Zřejmě nechal nějaké papíry na stole. Nevadí, pomyslel si, budu improvizovat. Když to zvládají ti tupohlavci v jeho hodinách, tak proč by to nemohlo fungovat.

Vhodil do kotlíku prozatím poslední ingredienci a zahájil míchání. Dvacetkrát proti směru hodinových ručiček a pětkrát po směru. Dokončil míchání a letmým pohledem zkontroloval konzistenci lektvaru. Otočil se pro nasekaný kořen asfodelu a v ten okamžik si uvědomil, že udělal obrovskou chybu. Na závěr měl ještě provést osmičkové míchání, třikrát po sobě. Svou chybu už nestihl napravit. Ozvala se ohlušující rána. Poslední co si vybavoval byl poměrně dlouhý let přes celou laboratoř. Pak už jen silný náraz a konec.

Z celkem poklidného spánku ho pak probudí nějaká ženština, která je po několika minutách vystřídána šprtkou Grangerovou. Ta ho nejdřív vykolejí oznámením, že je lékařka, ke všemu jeho lékařka. Následně mu bez jakéhokoli upozornění vytrhne přikrývku, aby mohla masáží zjistit citlivost jeho nohou. A nakonec ho dorazí prohlášením, že převezme jeho hodiny a bude učit tu bandu tupců lektvary.

Musel si přiznat, že i přes svou poměrně dobrou přizpůsobivost v extrémních situacích toho na něj bylo hodně. Přestože mu to slečna Grangerová vysvětlila poměrně srozumitelně, stále se nepřiměl uvěřit skutečnosti, že zrovna ona je jeho ošetřující lékař. Lékař, který má teď podle všeho v rukou jeho pohyblivost i zrak. Neubráníl se povzdechu. Grangerová. Ta malá rozčuchaná nesnesitelná šprtka.

Když jim tehdy Minerva oznamovala, že pan Weasley a ona odešli z kouzelnického světa, ani se moc nedivil. Také mu nebylo dvakrát příjemné pronásledování té stíhačky Holoubkové těsně po válce. Nechápal proč, ale zřejmě si v té době umínila udělat z něj živoucí legendu. Nechala toho až po důrazném napomenutí. Pravda, zřejmě k tomu přispěla i jeho hůlka pod jejím krkem a ujištění, že mu nedělají problém ani zakázané kletby. Ale od té doby měl pokoj. Proto s těma dvěma trochu cítil. I když... Weasleyho odhadoval, že to zabalí dřív. O Grangerové měl v tomhle směru naopak trochu větší mínění. Ostatně byla to jejich věc.

Z myšlenek ho probrala houkačka projíždějící sanity. Zřejmě si bude muset zvyknout, pomyslel si trpce. Zatím to nevypadá, že ho zítra pustí domů.

Nehezky se ušklíbl. Ležel tu jako lazar, neschopen se postavit na vlastní nohy. Nakonec si uvědomoval, že i kdyby mu sloužily, nejspíš by si je při nejbližší příležitosti stejně zlomil. Přece jen je zrak docela podstatný smysl. Byl bezmocný. Ano, on Severus Snape byl snad poprvé ve svém životě odkázán na něčí pomoc. Byl to pro něj naprosto nový, ale už teď nenáviděný pocit.

Z chmurných myšlenek ho vytrhl zvuk ne nepodobný otevření dveří.

„Dobrý den pane...“

„Snape,“ zavrčel ledabyle.

„Ano, Snape. Přišel jsem Vám změřit tlak. Jak se Vám daří? Po takovém výbuchu je úplná senzace, že jste živej.“ Vychrlil ze sebe zdravotní asistent na jeden nádech.

Kdyby Severus mohl, protočil by panenky. Bezděky si poslepu vyhrnul levý rukáv. Mladík uznale hvízdal.

„No teda! Takovou kěrku jsem už hodně dlouho neviděl. To je bomba! Mistrovská práce! Kdo Vám to dělal? Že von to byl Billy Mac z Own Street? I když...“

I když co už se Severus nedozvěděl. Protože se opět otevřely dveře. Tentokrát už návštěvníka poznal podle hlasu.

„Ach, tak ty už jsi tady Georgi. Prosím tě, ten tlak by bylo dobré prozatím pravidelně sledovat.“

Dejme tomu po hodině. Zvládneš to, nebo mám říct někomu jinému?“

„To víte, že to zvládnou slečno doktorko. Tady pán je docela nemluva, ale má supr kérku. Musím z něj dostat, kdo mu to dělal. Taková práce se jen tak nevidí.“

Hermiona se snažila skrýt smích za náhlý záchvat kašle. Zřejmě se jí to tak docela nepovedlo, protože zaznamenala, že se Severus otočil jejím směrem.

George mezitím umně doměřil tlak, výsledek zapsal do karty a s „Nashle, slečno doktorko,“ zmizel.

„Myslel jsem, že další vyšetření bude až zítra.“

„Domníval jste se dobře, pane profesore. Byla jsem jen zjistit, zda George plní svou práci. Je to šikovný kluk, ale trochu zapomnětlivý.“

„Nemyslela jste doufám vážně to hodinové měření tlaku?“

„Myslela. Je nutné to sledovat. Pravděpodobně bude nutná operace očí a musíme mít pod kontrolou Váš tlak. A to je vlastně další věc, která mě sem přivádí. Potřebuji vědět co nejvíc o Vašem zdravotním stavu. Na co zemřela matka, otec. Nějaké závažné operace, popřípadě dědičné choroby ve Vaší rodině? Ale upozorňuji Vás, že sarkasmus se nepočítá.“

„Snažíte se být vtipná slečno Grangerová?“

„Od toho tu jste přeci Vy, ne? Tak povídejte.“

Severus si tragicky vzdychl.

„Matka i otec zemřeli přirozenou smrtí. Nevzpomínám si, že by podstoupily nějaké operace. Snad jen matka trpěla cukrovkou. Otec byl zdravý na můj vkus až moc. Co se týče mě, nemám pocit, že bych měl někdy nějaké zdravotní potíže. Když nepočítám těch několik stovek Cruciatů, samozřejmě.“

„Takže když to shrnu. Protože jste se vždy cítil, až na Cruciaty, dobře, neměl jste ani potřebu navštěvovat lékaře. Kdy jste byl na poslední lékařské prohlídce? Neříkejte mi, že Vás madame Pomfreyová nikdy nenahnala na ošetřovnu.“

„Domnívám se, že naposledy před deseti lety?“ Byla to spíše otázka než konstatování.

„To nemyslíte vážně?!“ rozčílila se Hermiona.

„Fajn, jak chcete. Na příštích pár dní si nic neplánujte. Zařídím Vám velmi nabitý program.“

„No výborně. Člověk skoro umírá a Vy mě nenecháte ani vyspat.“

„Profesore, uvědomujete si vůbec co by se mohlo stát kdybychom během operace zjistily nějakou Vaši nemoc? Nedej Bože alergii na léky?“

Severus už raději nic neříkal. Vypadalo to, že se mu podařilo Grangerovou docela namíchnout.

„Fajn, dělejte si co chcete. Ale pokud možno mě s tím seznámte předem.“

Hermiona se pomalu uklidnila. „Prozatím začneme tím tlakem. Dnes Vás nechám už opravdu odpočinout. Nemáte nějaké bolesti? Pokud se nemýlím, prosila jsem Vás o spolupráci co se týče Vašeho zdravotního stavu.“ Pokusila se o prosebný tón svého hlasu.

„Ne, jsem v pořádku.“ Když si uvědomil absurditu svého prohlášení, zpětně se opravil: „Relativním pořádku.“

„Dobrá. Kdybyste cokoli potřeboval-“

„Vím,“ přerušil ji, „na stolku je zvonek na sestry.“

„Ehm, ano.“ Hermiona se najednou cítila rozpačitě. Zachránilo ji pípání pageru. Spěšně se omluvila a Severus opět osaměl.

9. Severus poprvé kapituluje

Ještě toho dne zařídila vše potřebné. Jak se tak koukala na objednaná vyšetření, čekají ho opravdu poněkud vyčerpávající dny.

„Ahoj krásko,“ vyrušil ji z přemýšlení Tedd. „Sedíš tu nad studeným kafem a zase koukáš do nějakých papírů. Děláš ty vůbec něco jiného?“

„Na rozdíl od tebe jo, ale ty to neděláš skoro vůbec,“ smála se Hermiona.

„Hmm, budeš se divit, ale co jsem s Paulou, tak to dělám docela často.“

„Sprostáku,“ ohnala se s úsměvem po kamarádovi.

Mladý muž se posadil naproti ní a zkoumavě si přečetl jméno na složce.

„Zase ten Snape? Je to ten po výbuchu, vid?“ Hermiona slabě přikývla.

„Koukal jsem kolik jsi mu zařídila vyšetření. Rozhodně ho nešetříš.“

„Já vím, ale chci co nejdříve začít dávat do kupy jeho oči. Proto to všechno. Doufám, že by to do dvou, nejvýš tří dnů mohlo být. Pozitíří mám schůzku s Willsnem. S tím specialistou ze Států.“

„Hermiono, všiml jsem si, že jsi mu nenapsala psychologa. Myslíš, že je to dobrý nápad? V těchto případech je to standardní...“

Hermiona se zamyslela. O psychologickou péči pro Severuse Snapea nepožádala úmyslně. Nebyla si úplně jistá jeho spoluprací. Jak to jen vysvětlit kolegovi?

„Ano, já vím. Už jsem s ním párkrát mluvila. Svůj stav snáší dobře. To mě přivádí na myšlenku... Hned po operaci bych ráda začala s rehabilitacemi co se týče jeho pohybu. Můžeš mi někoho doporučit?“

„Moc je tam neznám, ale po někom se podívám. OK?“

„Díky moc. Zatím to nespěchá. A teď mě omluv. Práce volá.“

Zbytek dne proběhl překvapivě klidně. Když pak Hermiona zhasínala světlo ve své kanceláři, uvědomila si, že by se v hodně blízké době měla ozvat Minerva. Už je pondělí a ona by ráda věděla, jaké dva dny profesorka vyčlenila.

Když si pak v předsíni zouvala boty, uslyšela povědomé ťukání na okenní tabulku. Že by přenos myšlenek? Pomyslela si a rozeběhla se k oknu. Přesně jak čekala – sovička jí přinesla dopis z Bradavic.

Drahá Hermiono,

omlouvám se, že jste musela tak dlouho čekat na mou zprávu. Studenty jsem vyrozuměla o Vašem dočasném zástupu profesora Snapea a upravila rozvrhy tak, abyste mohla vyučovat pouze dva dny. Jednalo by se o čtvrtek a pátek. Prosím, sdělte mi, zda Vám to takto bude vyhovovat.

Pokud by se Vám to hodilo, je možné abyste se přemístila již tuto středu, respektive čtvrtek ráno. Záleží na Vás a Vašich možnostech. Dovolila jsem si zároveň připojit Váš krb ke svému krbu v ředitelně a zároveň ke krbu ve Vašem pokoji v Bradavicích. Vše je pro Vás již připraveno.

Zdraví a na brzkou spolupráci se těší

Minerva McGonagallová

Po přečtení dopisu se zamyslela. Čtvrtek a pátek. To by mohlo být ideální. Přes víkend si odpočine i kdyby byla v práci. Tyto dny neordinuje a operace také nejsou na programu pokud se nejedná o něco vážného. Ano, tyto dny ji vyhovovaly. Napsala stručnou odpověď a zavřela okno.

Bylo úterý a to bylo pro Hermionu vždy ve znamení naplánovaných operací. Když pak odpoledne, zhruba ve čtyři hodiny, dokončila poslední zákrok, byla už jednoduše vyřízená. Přestože se jednalo o celkem rutinní operace, bylo to náročné. Už proto, že Hermiona byla zastáncem názoru, že čím rutinnější záležitost, tím je větší pravděpodobnost udělat chybu. Mnohokrát se s tím setkala u svých kolegů, kteří spoléhaly na četnost provedených operací a nedávaly takový pozor. Proto se ona soustředila na každý takový zákrok, jako by ho prováděla poprvé.

Hned jak se převlékla do čistého oblečení a opláchla si obličej, zamířila na obvyklou soukromou vizitu, jak tomu sama přezdívala. Byla si vědoma toho, že není nutné, aby kontrolovala své pacienty každého zvlášť. Věděla, že pokud by se stalo něco vážného, sestry jí dají vědět. Přesto tyto své návštěvy považovala za důležité. Snažila se jimi vyjádřit svůj opravdový zájem o každého pacienta zvlášť. A byla moc ráda, když to tak ti lidé i brali.

Jako posledního si nechala Severuse Snapea. Vzhledem k jeho požadavku, seznámit ho s úkony, které jej čekají, předpokládala, že se u něj zdrží asi nejdéle.

„Dobrý den, profesore. Jak se Vám daří?“

Severus otočil hlavu ke dveřím. „Dobrý, slečno Grangerová. Nemohu si stěžovat. Jen už mi pomalu ale jistě leza na nervy ten George. Nedalo by se s tím něco dělat?“

„Pokud tím máte na mysli jeho poněkud hovorové vyjadřování, tak s tím nic neudělám. Pokud máte na mysli jeho osobu, tak Vám mohu najít na ošetřování a asistenci někoho jiného. Domnívala jsem se však, že George jako muž Vám bude mnohem bližší. Pak už tu máme jenom sestřičky. Záleží na Vás.“

Severus vydal poměrně zoufalý povzdech. „Myslím, že to s ním ještě vydržím.“

„Dobrá. Přišla jsem Vás informovat o tom, co Vás zítra čeká. Myslela jsem, že začneme už dnes, bohužel mi to nevyšlo časově. Takže, máte na programu odběr krve, EKG, EEG, ultrazvuk, rentgen, test na cukrovku a na schopnost Vašeho těla odbourat velké množství cukru a nakonec je návštěva ortopeda a neurologa.“

Na chvíli se odmlčela. Za to Severus se nadechl hodně zhluboka. „Je evidentní, že to berete opravdu vážně. Ale nemyslím si...“

„Vy si nic myslet nemusíte. Prostě tohle absolvujete a víc se o tom nehodlám bavit. Svou práci dělám svědomitě a nehodlám ji odfláknout, ani když se jedná o Vás.“

Severus nesouhlasně mlčel. Vůbec nechápal, kde se v té malé Grangerové, kterou kdysi učil bere tolik odvahy mu skákat do řeči a ještě ke všemu tak autoritativním tónem nepřipouštějícím námitky. Hermiona vycítila jeho vzdor a trochu mírněji promluvila.

„Jak Vám chutná zdejší kuchyně? Doufám, že je vše co se týče personálu v pořádku?“

„Nestěžuji si. Jen je opravdu velmi potupné nechat se krmit. A ještě ke všemu mužem. To mi také připomíná... Pan George mi tu sice nechal láhev s vodou a skleničku, jen se zapomněl zmínit, kam ji položil.“

Hermiona jeho nevyřčenou prosbu pochopila. Přece jen, pořád to byl Snape a ten o nic neprosí. Rozhlédla se a zmiňovanou láhev spatřila u nočního stolku. Bohužel nešikovně z druhé strany. I kdyby ji její profesor viděl, nedosáhl by na ni.

Během chvilky Severus zaznamenal zvuk, který naznačoval otevření láhve a následně nalévání skleničky.

„Prosím,“ podávala mu Hermiona sklenku. Jeho zvednutá ruka mířila ovšem poněkud jiným směrem. Čekal, že mu vloží vodu do ruky, proto ho velmi překvapila její teplá dlaň, která chytila tu jeho. Překvapením ucukl.

„Já nekoušu,“ ozvala se.

Nebyl schopen odpovědi. Natožpak ironické odpovědi. Vnímал jen její ruku, která mu vložila sklenici do ruky a druhou mu sevřela prsty, aby ji neupustil.

Hermiona byla překvapená jeho reakcí-nereakcí. „Děje se něco?“ otázala se pro jistotu.

Severus se napil, protože si nebyl úplně jistý svým hlasem. „Samozřejmě, že ne. Jen jsem si tak říkal, že whisky by byla možná o něco lepší.“

„To Vám ráda věřím, ale jako možnou alternativu Vám mohu nabídnout možná tak akorát borůvkový čaj.“

„Myslím, že zůstanu u vody,“ poznamenal suše.

„Pane profesore, je tu ještě několik věcí, které s Vámi potřebuji probrat. V první řadě se jedná o péči psychologa...“

„Děkuji, nechci,“ zněla stručná odpověď.

„Kdybyste mě nechal domluvit, dozvěděl byste se, že jsem Vám ho nepředepsala. Vaše reakce na něj mi byla jasná, jde o to, že je to v rozporu se standardním postupem v takovýchto případech. Proto jsem své kolegy ujistila, že tuto funkci zastanu já. To jestli s tím souhlasíte Vy, je věc jiná. Ale ráda bych, abyste věděl, že jsem Vám k dispozici.“

„Beru to na vědomí. A ta další věc?“

„Jste tu celý den sám,“ začala Hermiona opatrně.

Severus však okamžitě poznal kam tím míří. „V žádném případě. Samota mi nevádí,“ okamžitě zazdil její snahu dát mu na pokoj společnost.

„Dobře, budu to respektovat. Pokud to bude možné, budete mít pokoj stále jen pro sebe. Ale přece jen to ticho...musí být ubíjející. Co byste řekl nějaké hudbě?“ Snažila se Hermiona dál.

„Existují takové malé přístroje se sluchátky a mohu Vám poskytnout hudbu na kterou si vzpomenete. Mám tu na svém oddělení celý archiv. Jsou tu i namluvené knihy. Nebo Vám sem můžu donést rádio. Co vy na to?“

„Opravdu netuším, co Vás neustále vede k myšlence, že mi tu něco schází, slečno. A žádám Vás, abyste s tím přestala.“

„Jak myslíte, ale je tu i vážná hudba, operety...“

„Vám se nějak zhoršuje sluch, vidíte?“ poznamenal ironicky Severus.

Hermiona si naštvane odfrkla. Snaží se úplně zbytečně. Prudkým pohybem zavřela láhev, kterou stále svírala. A namířila si to ke dveřím, u kterých se ještě spěšně otočila. „Vodu máte na stolku. Bez problémů na ni dosáhnete.“

Stála na prahu a chystala se zavřít, když zaslechla tiché: „Rimsky-Korsakov by byl pro začátek ideální.“

10. Pralinky

Hermiona zkontrolovala svůj obraz v drobném zrcátku a vstoupila do kavárny. Měla zde domluvenou schůzku s jedním z největších specialistů přes oči na světě. Několikrát se s Edwardem Willsonem již setkala na odborných konferencích. Nepřekvapil ji tedy, když se před ní znenadání objevil a posunkem ji ukázal na židli, kterou pro ni odsunul.

Byl to vysoký, charismatický muž se spalujícím pohledem. Krátké vlasy tmavě hnědé barvy vytvářely na hlavě nedbalý rozcuch. I přes to však nepůsobil v kombinaci s jeho oblekem nijak nepatřičně. Naopak. Podtrhoval tak jen eleganci jeho majitele a zdůrazňoval jeho věk, který se mohl blížit k pětatřiceti. Jen málo lidí by v tomto elegantovi hledalo očního chirurga. Většina ho odhadovala na hollywoodského herce nebo přinejmenším jednoho z nejžádanějších pánských modelů.

Přestože by měl být na co, pyšný nebyl. Nehrál si na nic, co nebyl. Svou práci měl rád a velký dům společně s velmi luxusním Bentley bral jako něco, na co si musel tvrdě vydělat. Rozhodně nepatřil mezi rozmařilé doktůrky, kteří rádi a zcela samozřejmě brali od svých, někdy už

zoufalých pacientů úplatky. Snad jediné, co mu zatím chybělo byla milující manželka. Většina žen prahla jen po jeho kreditní kartě. Snad i proto souhlasil se schůzkou s mladou ženou, která seděla před ním. Samozřejmě, že ji chtěl pomoci s jejím problémem. Zároveň však doufal, že by se s ní mohl seznámit blíže. Doktorka Grangerová ho okouzila, už když ji viděl před několika lety poprvé. Drobná štíhlá žena s upřímnými oříškovými očima a dlouhými vlasy byla prostě jeho typ. Zaujala ho však i svým mozkiem. Většina jeho dřívějších partnerek tuto podstatnou část k myšlení totiž postrádala.

Ze zamyšlení a ze zírání na mladou ženu, která lovila nějaké složky ze své kabelky ho vyrušil číšník. Objednal tedy dvě kávy a pro Hermionu, i přes její protesty, Schwarzwaldský dort. Hermiona počkala, až číšník odejde a Edwarda oslovila.

„Doktore Willsoně...“ než však stačila pokračovat zarazil ji jeho nesmlouvavý hlas.

„To snad nemyslíte vážně, doktorko. Domnívám se, že bychom si mohli tykat. Když spolu teď nějakou dobu budeme spolupracovat.“

Hermioně se překvapením rozšířily zorničky.

„Nějakou dobu?“ ujistila se, jestli dobře slyšela. Vždyť ho žádala jen o konzultaci, ne o spolupráci.

„Samozřejmě. Ve Státech nemám momentálně žádný případ, který by nemohl převzít některý z mých kolegů. A ten Váš mě poměrně zaujal. Nabízím Vám tedy svou pomoc i co se týče operace a dalších konzultací. A proto nevidím důvod nezačít si tykat. Já jsem Edward,“ natáhl k ní ruku.

Hermiona, stále ještě překvapená jeho milým chováním, k němu natáhla svou. Muž naproti ní jí však nepotřást, ale jemně uchopil, aby vzápětí na to mohl naznačit políbení. Musela se usmát. Tak galantní chování neměl ani Viktor Krum, když se jí dvořil. „Já jsem Hermiona,“ odpověděla poté.

„Fajn, Hermiono. To bychom tedy měli a teď už mi řekni, o co se jedná.“

Žena naproti němu se rozpovídala o Severusově případu. Edward ji celou dobu pozorně poslouchal. Občas ji přerušil věcnou otázkou nebo připomínkou. Když se pak zhruba o dvě hodiny později loučili, byli domluveni, že se za ní příští týden staví v nemocnici a provedou první vyšetření zraku.

Jakmile se rozešli, Hermiona zamířila do nemocnice. Potřebovala na zítra připravit vše potřebné a ještě se chtěla zastavit u Snapea. Doufala, že George mu rádio i s vybranou nahrávkou už donesl na pokoj. Byla středa. To znamenalo, že zítra ji čeká banda rozjívěných studentů, kteří jen sotva chtějí pochytit něco z výuky. Měla v plánu zeptat se Snapea zda si má na nějaké výtržníky dát pozor a tak podobně. Nerada by hned první hodinu absolvovala nějaký výbuch kotlíku. A taky si potřebovala zjistit, kde skončil s výukou. Doufala, že jí též poskytne heslo k jeho kabinetu. Přece jen si své znalosti z hodin lektvarů potřebovala oživit a právě jeho kabinet nejspíše skrýval ty nejdůležitější poznámky, které by se jí mohli hodit.

„Dobrý den, pane profesore. Jak se daří?“ Ozvalo se ode dveří, když už měl pocit, že konečně usne.

To se mu snad jenom zdá! Celý den ho tahají po nějakých vyšetřeních, pak mu sem George přinese cosi na čem může poslouchat své oblíbené skladby a stručně mu vysvětlí ovládání. O tom, že ten přístroj těsně před ním nejspíš vlastnil někdo bez nejmenších známek sluchu se však ten zabeďněnec nezmínil. To se Severusovi podařilo zjistit krátce po zapnutí. Hlasitost na maximum mu málem urvala zvukovody a způsobila menší šok. Takhle nahlas na něj neřval ani Voldemort, když se dozvěděl, že ho zradil. Když se pak po nezbytné úpravě nastavení ozvaly první tóny jeho oblíbené skladby, konečně si oddech. Už už to vypadalo, že se po náročném dni nechá ukolébat těmi slastnými tóny, když si to do jeho pokoje pro změnu napochoduje Grangerová.

„Dobrý,“ odpověděl bez jakéhokoli zájmu. Jestli však doufal, že se jí tím zbaví, šeredně se mýlil.

„Mluvila jsem dnes s doktorem Willsonem.“

„Skutečně? Já zase s Georgem. Dozvěděl jsem se, že máte luxusní prdelku a že by si klidně dal říct, kdybyste nebyla takový studený čumák.“

Hermiona zalapala po dechu. Co si to ten hulvát dovoluje?! V návalu vzteku neměla ani čas, aby si uvědomila, kterého z těch dvou by teď momentálně rozčtvrtila nejdříve. Ovládla se však bravurně rychle a přešla do protiútku.

„Opravdu? To bych si s ním asi měla někam vyjít. A možná by ho zajímalo, že ten roztomilý had na Vaší kérce umí vrtět i ocáskem.“ Vítězoslavně sledovala, jak se Snape prudce otočil jejím směrem a rty semkl do úzké linky. Než však stihl jakkoli reagovat ozvala se znovu.

„Ten Willson je uznávaný specialista z Ameriky. Pomůže mi dát Vás do kupy co se týče zraku. Začneme už v pondělí s prvními vyšetřeními.“

„Proč až v pondělí,“ nedala mu zvědavost?

„Protože zítra a pozítří, tedy čtvrtek a pátek jsou dny, které jsem věnovala profesorce McGonagallové a výuce studentů. Předpokládám, že bych se mohla ještě zítra v podvečer nebo až v pátek stavít, ale ordinační hodiny a veškeré operace a ostatní úkony musí být organizovány od pondělí do středy. V souvislosti s mým záskokem v Bradavicích bych Vás chtěla požádat o heslo od Vašeho kabinetu.“

„Nikdy.“

Nehezky se ušklíbla. Čekala snad jinou odpověď?

„Potřebuji se na hodiny připravit a všechny podklady jsou u Vás, jak mi zdělila Minerva. Pokud nechcete, abych použila Bombardo, buďte tak laskav a to heslo mi dejte.“

„Co sám sis zavinil, to bolí nejvíce.“

„Prosím?“

„Co sám sis zavinil, to bolí nejvíce. To je to heslo.“

„Ach ano. Sofoklés, vidíte?“

„Jak jinak. Potřebujete ještě něco?“

„Ano. Potřebuji vědět, jestli je v některém z ročníku nějaký... ehm...méně nadaný student?“

„Tupci to jsou všichni. Ale opravdu pozor byste si měla dát snad jen na Parkera ze čtvrťáku. Chodí do Mrzimoru a je to snad ještě horší případ než byl svého času ten tupec Longbottom. A ještě Melanisová – Zmijozel, sedmý ročník. Dělá ostudu své koleji. Nechápu, jak se mohla dostat přes NKÚ. Jinak počítejte s tím, že se minimálně jednou v hodině nějaký ten roztavený kotlík objeví.“

Hermiona pozorně poslouchala. Musela uznat, že jí její bývalý profesor poskytl cenné informace, v které snad ani nedoufala. Skoro začínala mít pocit, že jí chtěl pomoci.

„Děkuji profesore.“

„Není zač. Snad bych Vás měl ještě upozornit, že od dob Vašeho studia jsem ze svých nároků neslevil. Byl bych Vám tedy vděčný, kdybyste zachovala tyto postupy i Vy.“

„Samozřejmě. Nemusíte mít obavy. Budu ironická, sarkastická a budu nadržovat Zmijozelu.“ Opatila mu Hermiona trochu vztekle.

„Myslím, že ty dvě první vlastnosti nebudete muset ani trénovat.“

Hermiona se zhluboka nadechla. Musela uznat, že Snape ji dnes rozhodně nešetří. Přesto se však rozhodla, přestože ani nevěděla proč, dát mu ještě jednu šanci.

„Vyhovuje Vám tato muzika? Pokud máte zájem pro změnu o jiného interpreta, mohu Vám pro něco ještě teď skočit.“

„Zatím není třeba. Ale nepohrdl bych trochou vody. Na ty vaše sestřičky se z nějakého důvodu nelze dozvonit.“

„Jak dlouho?“ zeptala se zlostně. Jestli ty fifleny na sesterně zase dělají něco jiného, nehezky jim to spočítá. Nebylo by to poprvé, kdy se vykašlaly na zvonící pacienty.

„Možná hodinu, dvě... Nevím přesně.“

„Hned jsem zpět.“ Hermiona rychlým krokem zamířila k epicentru problému. No samozřejmě. Slepice jedny. Klidně si tu sedí, cpou se cukrovím a drbou doktory. To, co jim řekla si tedy za rámeček určitě nedají, pomyslela si Hermiona pořád trochu naštvaně. Doufala, že když jim pohrozila vyhazovem, vezmou to vážně. Ostatně ona takovou pravomoc měla.

Když se pak mladá doktorka vracela o několik desítek minut zpátky na pokoj číslo šest, Severus už ani nepředpokládal, že se objeví. Z neznámého důvodu doufal, že se mílí. Úspěšně si však namlouval, že to bude díky vodě, kterou mu slíbila přinést. Přesto se po dlouhé době otevřely dveře a on mohl opět zaslechnout její hlas.

„Už by se to nemělo opakovat. Pokud by k tomu však přeci jen došlo, dejte mě, nebo Georgovi vědět. Prosim, tady je ta voda.“

Severus si uvědomil, že ani nezaregistroval zvuk tekoucí vody. Opatrně zvedl levou ruku, aby případnou skleničku nevyrazil Hermioně z rukou. Hlavou mu v tu chvíli prolétla myšlenka na její včerejší dotek. Než si vůbec stihl uvědomit na co to myslí, ucítil ho znovu. Začínám být paranoidní, pomyslel si naštvaně sám na sebe. Asi je to jen zvýšená citlivost ostatních smyslů, snažil se zdůvodnit si své pocity.

„Něco jsem Vám přinesla,“ přerušila tok jeho myšlenek Hermiona. „Není to sice whisky, tu se mi sem opravdu propašovat nepodaří, ale i tohle by Vám mohlo přijít vhod.“

„Co je to?“ ozval se Severus, jakmile zaslechl zašustění papíru. Snad celofánu, prolétlo mu hlavou.

„Mudlové tomu říkají rumové pralinky. Je to cukrovinka s rumovou trestí uvnitř.“

Snape odmítavě zavrtěl hlavou. „Nemám rád sladké.“

„Tohle Vám zachutná, uvidíte.“

„Řekl jsem, že-“

Co Severus řekl si sice Hermiona mohla domyslet, ale rozhodně ne slyšet. Pusu mu totiž ucpala první pralinkou.

„Hmvy jmhte nemohna,“ zaklel její bývalý profesor s plnou pusou.

„Co jste říkal? Nějak Vám nebylo rozumět,“ zasmála se Hermiona.

„Že jste nemožná. Chcete mě udusit?!“

„Ne. To bych se s Vámi přece nemohla dohadovat. A věřte mi, jinou oběť bych v téhle nemocnici hledala jen těžko. Tak co? Chutná, že?“ zeptala se, když zaznamenala, že naposledy polkl.

„Do whisky to má opravdu daleko.“

„Já Vám ji ale nikdy neslíbila. Tak ještě jednu a zbytek Vám nechám na nočním stolku.“

„Grangerová, ať Vás to už ani nena...“

Ale Grangerovou to napadlo. Otevřenou pusou mu rychlým pohybem zaplnila další pralinkou. Má vůbec cenu ještě odporovat? Stejně si udělá co chce. Jen by ho nenapadlo, že bude Grangerová někdy takhle drzá. Automaticky tedy rozžvýkal i druhý bonbón. Hermiona se spokojeně usmála načež si všimla, že mu v koutku úst zůstal nepatrný kousek čokolády, který stihl mezi tím roztát.

„Dovolíte?“

Než se Severus stihl dotázat co že má jako dovolit, ucítil její prst na svých rtech. Pomalým pohybem mu setřela rozteklou čokoládu a prstem přejela téměř do poloviny jeho rtů.

„Měl jste tam kousek čokolády,“ poznamenala věčně.

„Ano,“ to bylo to jediné na co se zmožil. Byl až příliš zaskočený jejím počínáním.

11. Zpátky v Bradavicích

Následujícího rána se Hermiona probudila s roztodivnými pocity. Na jednu stranu musela uznat, že se svým způsobem na Bradavice těší, ale... Bylo rozhodnutí zastoupit Severuse Snapea ve výuce dobrým řešením? Poznává ji hodně dětí? Bude zase středem nechtěného zájmu?

Když si zalávala vroucí vodou svou ranní kávu, usoudila, že to sama nerozluští. Jednou už to Minervě slíbila, tak by teď bylo více než nemorální a zbabělé napsat jí, že nenastoupí. A nebyla by to ona, kdyby tuto překážku nebrala jako výzvu, kterou hodlá překonat.

Už od začátku, kdy tuto nabídku přijala, byla rozhodnuta nepolevit ze Snapeových praktik, jenž jak předpokládala, nezmění a ani nikdy nezmění. Sama je dobře znala. Musela uznat, že jeho ironické až sarkastické poznámky nenáviděla stejně tak jako všichni jeho studenti. Nesnášela jeho úkoly, které byly na hranici splnitelnosti a nikdy mu neodpustila uštěpačné poznámky na její osobu. Jeho perfekcionismus a smysl i pro ten nejmenší detail ji občas přiváděl k šílenství. Přesto se teď rozhodla chovat stejně jako on. Věděla totiž, že to alespoň pár studentů ve svém budoucím životě ocení. Stejně tak jako ona. Mnohokrát si vzpomněla na hodiny lektvarů, když vykonávala nějakou zkoušku, nebo později pak operaci. A v duchu Snapeovi děkovala za přesnost, kázeň, pečlivost a soustředěnost, které se v lektvarech naučila zcela ovládat. A právě proto se rozhodla z jeho nároků neslevit...

Když už-tak už, řekla si ve chvíli, když si vybírala oblečení na sebe a zároveň si nějaké svršky chtěla zabalit i na dny příští. Oblečení podrobila přísnému rozdělení. Na jedné straně barevné na straně druhé veškeré bílé a černé. Musela uznat, že v posledních letech se černá a bílá barva stala v její skříni hodně dominantní. Udivilo ji, že si toho všimla až teď.

Pro dnešní den zvolila styl a lá Snape. Rovné černé kalhoty, bílou halenku s manžetami a se stojáčkem. Přes to pak dlouhé sako, které končilo lehce nad kolena se zapínáním jen k pasu. V rozverném náladě ji napadlo přičarovat knoflíčky i na rukávy, ale pak si uvědomila, že by to studenti přece jen nemuseli vydýchat. Přísný vzhled se rozhodla doplnit lodičkami na přiměřeně vysokém podpatku. Se spokojeným výrazem se podívala do zrcadla. Měla však pocit, že tomu pořád něco chybí. Ano, působí přísně, ale ne tak, jak by chtěla... V tom ji to došlo. Vlasy. Její stále nepoddajné vlasy rušily celkový dojem, kterého chtěla Hermiona docílit. Už v dřívější době se naučila používat žehličku na vlasy. Pro její povolání to bylo praktičtější. Vlasy pak stačilo před operací stočit pod ochrannou čepici a nemusela se jimi více zabývat. Teď se také rozhodla využít její služby. Po několika minutách je už zcela rovné stáhla do uzlu. Samozřejmě černou gumičkou. Teď už byla spokojená.

Do menší cestovní tašky zabalila spodní prádlo, několik bílých halenek a jedny černé kalhoty. Přidala i krátké černé sako. Zbylé prostory pak zaplnila potřebnými maličkostmi a razantně zapnula zip. Podívala se na hodinky. Šest hodin a deset minut. V sedm začíná první hodinu se sedmým ročníkem a ještě se chtěla zastavit u Minervy. Byl tedy nejvyšší čas přesunout se do Bradavic.

Jako cílový krb, ve kterém se hodlala zmotnit vybrala ten ve svém pokoji v Bradavicích. Připravila si vše potřebné pro výuku a vybalila si nejdůležitější věci. Jakmile pak vyšla ze svých komnat, poznala, že se jedná o jeden z pokojů v blízkosti sklepení. Musela uznat, že Minerva vybrala dobře, a naprosto jí to tak vyhovovalo. Volnějším krokem se vydala k ředitelně. Po cestě potkala dvě dívky, jak mohla soudit z nižšího ročníku, které jí věnovaly zděšený pohled. Přešla to bez povšimnutí a po pár krocích stanula před kamenným chrličem. Než si stihla promyslet, jak by mohlo znít heslo, socha se začala pomalým pohybem odsouvat. Váhavě tedy vykročila do schodů. Ještě ani nebyla na posledním schodu, když se dveře otevřely a přivítal ji Minervin hlas.

„Dobré ráno, Hermiono.“

„Dobré ráno, Minervo. Jak jste věděla, že...“

„... že jdete? Albus mě upozornil. Nevím, jak to dělá, ale vždycky ví, kdo se k nám chystá.“

Hermiona pohledem vyhledala jeho portrét a pokynula mu na pozdrav.

„Hermiono, posadte se. Ještě jednou Vám chci moc poděkovat za Vaši pomoc. Opravdu si toho vážím.“

„Minervo, už jednou jsem Vám řekla ať mi neděkujete. Udělám to ráda.“

„Ano, jistě. A jak se daří Severusovi?“ Hermiona tedy vylíčila stav svého bývalého profesora. Raději však vynechala některé jeho poznámky a naopak přidala pozdrav.

„Jsem ráda, že se cítí v rámci možností dobře. Víte, on nesnáší slabost. Bála jsem se, že to pro něj bude velká překážka.“

„Buďte klidná, Minervo. Profesor Snape to zvládne. Je to silná osobnost. A teď už mě omluvte. Za chvíli už mám být ve třídě. Nerada bych přišla pozdě.“

„Jistě. Jen běžte. Ehm... Hermiono, Váš styl oblečení... To je úmyslné?“

Hermiona se s úsměvem otočila. „Naprosto, Minervo. Nerada bych, aby studenti ztratili kázeň, za dobu co tu profesor Snape nebude.“

Minerva se neubránila zasmání. „Merlin Vám pomáhej, Hermiono.“

Již z dálky mohla slyšet hluk, který se linul od učebny lektvarů. Hermiona se ušklíbala. Však ono vás to přejde... Rázným krokem vyrazila ze za rohu. První studenti, kteří ji spatřili jen tupě zírali. Hermiona využila jejich překvapení a švihnutím hůlky otevřela dveře a první vešla dovnitř.

„Každou další minutou, kterou trávíte přede dveřmi si prodlužujete dnešní výuku,“ prohlásila přesvědčivě.

Na tato slova už studenti slyšeli a za lehkého šumu se přesunuli do třídy. Hermiona všechny sjela pohledem a postavila se za katedru zakládajíc si ruce na hrudi.

„Jmenuji se Hermiona Grangerová. Po dobu nepřítomnosti profesora Snapea vás budu učit lektvary. Na tabuli máte návod na ledvinový dryák. Na přípravu máte 40 minut. Pokud to nestihnete do této doby, nemusíte mi ani nosit vzorky. Automaticky máte H. Nějaké otázky?“

Váhavě se zvedla jedna ruka.

„Prosím?“

„My jsme ale tenhle lektvar ještě neprobírali,“ pípla drobná černovláska ve třetí lavici. Podle zmijozelského stejnokroje okamžitě věděla, kam dívku zařadit.

„Ano, já vím. Proto máte na tabuli postup. Kdyby se o něm již profesor Snape zmínil, věřte, že bych vás ho nechala uvařit bez návodu. Nějaké další otázky?“

Třída byla nezvykle tichá a s otázkou už se nepřihlásil nikdo.

„Dobrá, můžete tedy začít.“

Hermiona si spokojeně uvědomila, že se jí podařilo udělat požadovaný první dojem. Třídou to nehlučelo a studenti se plně věnovali přípravě lektvaru. Hermioně zbyl tedy čas, po vzoru Snapea, procházet třídou. Zároveň to byl také způsob jak zjistit lektvarové schopnosti této třídy.

„Jak se jmenujete?“ Vyštěkla nad nic netušícím chlapcem v druhé lavici.

„Thomas... Thomas Odlman.“

„Tak. Pane Oldmane. Jakou barvu by měl mít tento lektvar?“

„Když jsme se ho neučili, tak o tom nemůžu mít ani ponětí, nemyslíte?“ otázal se drze.

„Paní profesorko,“ dodala Hermiona.

„Cože?“ nechápal poněkud zmatený mladík.

„Neříká se cože, ale prosím. To za prvé. Za druhé jste zapomněl dodat paní profesorko. A konečně za třetí. Předpokládám, že jste se ve čtvrtém ročníku učili určovat barevnost lektvaru podle přísad. Podle barvy Vaší uniformy soudím na Nebelvír, vidíte? Odebírám tedy Nebelvíru 5 bodů za nevybrané chování a dalších 10 za popření výuky profesora Snapea.“ Hermiona se otočila k překvapené třídě: „Je tu někdo schopný mi na základě přísad říci konečnou barvu tohoto lektvaru?“

K Hermionině údivu se zvedla ruka černovlásky ve třetí lavici. Pokynula jí tedy. Dívka se nadechla: „Koriandr v kombinaci s mletým kontryhelem by měl způsobit modré zbarvení, ale nadbytek pelyňku způsobí světle zelené zbarvení, které ještě více umocní přidaný asfodel.“

„Výborně. Jak se jmenujete?“

„Alice Palenová.“

„Slečno Palenová, uděluji Vaší koleji 20 bodů. Zmijozel, předpokládám.“

Dívka kývla a třídou to zašumělo.

V podobném duchu Hermiona směřovala výuku i v ostatních třídách. Když se vydala do Velké síně na večeri, byla si jistá, že odvedla dobrou práci. I přes několik výjimek se snažili studenti spolupracovat.

Usedla vedle Poppy a pohledem přelétla celou síň. Studenti si sdělovali své dojmy z dnešního dne a ona se musela hodně přemáhat, aby se nerozesmála, když zaslechla útržky jejich vět. Znělo to jako – „je to mutace Snapea, věřte mi“, „Snape s dlouhýma vlasama“ a další.

Spokojeně upila ze svého poháru a zapředla s Poppy rozhovor.

12. Sen

Hermiona se domnívala, že se v pátek navečer ještě stihne podívat do nemocnice. To však nemohla tušit, jak unavená bude po dvou dnech výuky. Musela uznat, že udržovat neustále přehled o tom co se děje ve třídě bylo víc než vyčerpávající. Byla tedy ráda, když se dostala domů a po koupeli se zavrtala do postele.

V sobotu ráno se rozhodla obnovit svůj šatník a vyrazila na nákupy. Nutně potřebovala nový zimní kabát a ještě chtěla nakoupit nějaké drobné dárky pro personál. Cítila se fajn, venku se uvolnila a konečně zaznamenala vánoční atmosféru, která se vkradla do Londýna. Ke štěstí jí chybělo už jen lehké poletování sněhu. Milovala sněh.

Stála uprostřed náměstí a sledovala proudy lidí, obtěžkané balíčky papíry v jedné ruce a plnými taškami v druhé.

„Hermiono?“

Prudce se otočila a hleděla do čokoládových očí Edwarda Willsona. V tu chvíli se v těch očích úplně ztrácela.

„Ahoj Edwarde,“ vzpomatovala se. „Vydal jsi se na vánoční nákupy?“

„Na nákupy snad ani ne, ale konečně mám příležitost prohlédnout si Londýn. Byl jsem tu nedávno, ale nezbyl čas,“ pokrčil rameny. „A ty?“ prohodil s pohledem na její tašky.

„Potřebovala jsem obohatit svůj šatník,“ kývla na tašku s nápisem Orsay. „A zbytek jsou drobnosti pro přátele. Vždyť to určitě znáš taky.“

„Jasně, taky se v práci každý rok dočkám něčeho, co zaručeně nikdy nepoužiju.“

Hermiona se chápavě usmála a Edward mezi tím vycítil svou šanci.

„Hermiono, smím tě pozvat na oběd? Nějak mi vyhládlo a ty jsi taky asi ještě nejedla.“ Podíval se na ni s otázníky v očích.

„Hm... Dobrá. Pozvání přijímám,“ usmála se.

Nakonec se oběd trochu protáhl a ti dva se skvěle bavili. Nejdříve o práci, pak přišla řeč na zájmy a nakonec se dostali až k partnerskému životu. Hermiona se dozvěděla, že Edward je sám a upřímně se tomu podívovala. Naopak on se vysloveně zaradoval, když zjistil, že mu v cestě žádná překážka nestojí.

Při loučení se k ní naklonil a zlehka ji políbil na tvář. Nechtěl nic uspěchat a navíc se domníval, že letmý polibek na tvář je dobrým začátkem. Zvláště, když si ho Hermiona nechala líbit. Věnovala mu letmý úsměv a nastoupila do taxíku.

Po příjezdu domů požádala taxikáře, aby chvíli vydržel. Vyběhla těch několik schodů a tašky odložila na křeslo. Oblékla si nový kabát a do kabelky vložila balení rumových pralinek. Chtěla se zastavit ještě v nemocnici a zkontrolovat pacienty. Byla trochu nesvá, že o nich už více než dva dny nemá přehled.

Hned na chodbě potkala Tedda.

„Ahoj krásko, co ty tady? Máš mít volno, ne?“

„Ahoj Tedde. Ano, ale chtěla jsem se ujistit, že je vše v pořádku.“

„No, jak vidíš, tak tu nehořelo, potopa se taky nekonala. Hermiono, nechápu tvé starosti. Kdyby se cokoli dělo, někdo by ti dal vědět. Měla sis udělat hezký víkend. Zajít s někým do kina, na večerku nebo co já vim. Nesmíš se tak upínat na práci.“

„Hodláš mi dělat přednášku a hledat partnera?“ vyjela možná trochu ostřeji než chtěla.

„Ty víš, že ne. Myslím to s tebou dobře. A teď už mě omluv. Čeká na mě Paula. Jdeme do kina. Nechceš jít vůbec s námi?“

„Ne díky. Užijte si to,“ mrkla na něj a vydala se do své pracovny. Svlékla si kabát a nahradila ho pláštěm. Sedla si do křesla a aniž by to zamýšlela, ponořila se do svých myšlenek.

Myslela na dnešní dopoledne. A na jedny čokoládové oči. Musela uznat, že Edward je velmi galantní muž. Byl neuvěřitelně pozorný a milý. Jeho oči jí hřály a něco jí našeptávalo, že se jí snaží dvořit. A popravdě jí to vůbec nevadilo. Sice jí nevadilo žít sama, ale občas si říkala jaké by to bylo, mít muže a mít v něm oporu. A Edward Willson byl podle jejího mínění muž, který by jí byl ochotný tu oporu poskytnout. Zatím to nebyla z její strany zamilovanost, toho si byla vědoma. Zároveň si však uvědomovala, že by další takový muž v jejím životě být nemusel. Rozhodla se tedy dát mu šanci.

Najednou si uvědomila, že tu není proto, aby tu přemýšlela nad takovými věcmi. Rozhodně posbírala ze stolu několik složek a sáhla do kabelky pro pralinky. Byla si jistá, že jejímu bývalému profesorovi zachutnaly a rozhodla se mu udělat radost. Zároveň s tím si uvědomila, jak absurdně zní spojení slov Snape – radost. Ale bylo jí to jedno. Hlavní bylo na pár okamžiků odpoutat jeho mysl od myšlenek na jeho stav. Přestože nikdy nic nenaznačil, byla si jistá, že to nesnáší tak úplně dobře jak se snažil demonstrovat. O čemž se taky měla za několik dní sama přesvědčit...

Jakmile se ujistila, že se za dobu její nepřítomnosti opravdu nic nestalo, vydala se navštívit Snapea. Ten se celý den zabýval, ať už chtěl nebo nechtěl, myšlenkami na svou bývalou studentku. Přemýšlel, zda se jí něco nestalo. Říkala přece, že se nejpozději v pátek staví. Aby jí tak ti tupci něco provedli... Když si uvědomil na koho a hlavně jak o ní přemýšlí, sám se toho až lekl. Nevěděl co se to s ním děje. Stále přisuzoval své pocity zvýšené citlivosti ostatních smyslů, když nemá použitelný zrak. Ale ten její dotek... Tak jemný dotek něčí ruky na svých rtech nezažil už dlouho. Jestli vůbec někdy, pomyslel si trpce.

Nechápal, co to s ním ta holka, vlastně už mladá žena, za posledních pár dnů udělala. Nechápal, kde se v něm najednou bere taková důvěra v ní. Když zjistil, že se nemůže pohnout, byla to pro něj hrozná rána. Ale ona ho nenechala se tím vůbec zabývat. Řekla, že mu pomůže,

a on ji z nějakého nepochopitelného důvodu slepě věřil.

Nehezky se ušklíbl. Slepě věřil. Ano, jak výstižné. Zrak. Další věc, se kterou pár minut po probuzení přestal počítat. A zase tu byla Grangerová a její ujištění, že ho z toho dostane. Proč jí tak důvěřoval? Proč, když věděl, že se zase spálí? Vždycky se spálil, tak sakra proč zase někomu věří? Grangerová, Potterova kamarádka, s věčně rozčuchanými vlasy. Jestli pak jsou stále tak nepoddajné, jako tomu bylo za jejího studia? A jak moc se vůbec změnila?

Co do chování, musel uznat, že docela výrazně. Byla o hodně drzejší a nekompromisnější, než když byla malá. Předpokládal, že to jí naučil život. Musel také uznat, že se mu ve slovních přestřelkách stala rovnocenným soupeřem. A to byla jedna z mála věcí, ze kterých se tu těšil. Uspokojovalo ho to a od té doby, co Brumbál... Už dlouhou dobu neměl tak dobrého soupeře. Ale zároveň si uvědomoval, že to není jen tohle na co se těší s jejím příchodem. A toho se obával. Nevěděl co to je, ale uvědomoval si, že to není dobré. Není to dobré pro něj...

Začínal pociťovat, že na něj jde spánek. V polospánku se mu podařilo přeslechnout i otevírání dveří. Ještě při troše bdělého stavu si uvědomil, že přicházející sen nebude nic hezkého. Další z jeho nočních můr. Viděl Voldemorta... jeho hůlku... pohybující se rty. Bral ho za ruku. Odříkávanou inkantací a přiloženou hůlkou mu vypaloval do kůže Znamení... Chtěl se vzepřít. Tak moc chtěl. Prudce se ohnal a uchopil Voldemorta za hábit.

Až ženský výkřik ho vytrhl ze snění a dal mu jasně najevo, že tady není něco v pořádku.

„Pane profesore...“

Ale to byl přece hlas Grangerové. A její dech vonící kávou ho ovanul z docela blízké vzdálenosti, uvědomil si posléze. Proč je tak blízko u něj? Co se vlastně stalo? Rychle přemýšlel. Sen... Voldemort... ohnal se po něm... Teď mu to došlo. Nesvíral pod krkem Voldemorta, ale Grangerovou.

„Ehm,“ ozvala se znovu Hermiona. Přece jen měla klopou svého pláště stále uvězněnou v jeho pevném sevření.

Ano, Grangerová. A je tak blízko, voní kávou... Sakra musel jsem se už opravdu zbláznit. V duchu se proklel. Pomalu povolil stisk. Hermiona se stále ještě v šoku pomalu narovnávala. V místnosti vládlo ohlušující ticho. Prolomila ho ona.

„Nechtěla jsem Vás vylekat.“

„Nic se nestalo.“ V duchu si vynadal. Nechtěl to říct tak horlivě.

„Myslela jsem, že spíte. Jen jsem Vám chtěla změřit tep.“

„Říkám, že se nic nestalo,“ zavrčel už trochu podrážděně.

Pochopila, že je to něco o čem už se nechce bavit. Snažila se změnit téma.

„Bylo vše v pořádku během těch dvou dní?“

„Jistě. Dokonce jsem dostal i napít,“ dodal pořád lehce podrážděně. Pak si ale uvědomil, že ten, kdo by se tu měl omlouvat, je on. Musel jí vylekat. Snažil se tedy alespoň o mírnější tón a trochu zájmu.

„Jak jste přežila ty dva dny?“

„Přiznávám, že to bylo více než vyčerpávající. Neustále je hlídat, aby se nic nestalo,“ povzdychla si. „Ale obešlo se to bez problémů. A objevila jsem několik talentů na lektvary,“ dodala.

„Vskutku?“ neubráníl se úšklebku. „Tak to se muselo jednat o nějaké nové studenty. Nikoho, kdo by vynikal v lektvarech jsem tento rok zatím neučil.“

„Říká Vám něco jméno Alice Paneová?“

„Samozřejmě, patří do mé koleje. Co je s ní?“

„Je to nadaná dívka. Velmi chytrá a pečlivá. Popravdě ale nechápu jak je možné, že je ve Zmijozelu.“

„Tak to jsme dva. Rozhodnutí Moudrého klobouku jsem doteď nepochopil, ale kvituji ho s povděkem. Paneová je nezadržitelný přísun bodů pro mou kolej. Zmijozel konečně začal vyhrávat školní pohár.“

„To mě sice těší,“ pronesla ironicky, „ale všiml jste si jak vyniká v lektvarech?“

„Nijak zvlášť. Nebouchají jí kotlíky a to mi stačí. Nehledám skryté talenty.“

„Ale to byste měl.“

„Můžete mi říct proč, slečno Grangerová?“

„Protože ta dívka má reálnou šanci získat stipendium pro nejlepšího studenta sedmého ročníku na Yalské univerzitě.“

„Jak o tom víte?“ Zeptal se Severus trochu zaskočeně. Přece jen to byla záležitost posledních dvou let. Vymyslela to Minerva, jak jinak. Nejlepší student získal stipendium na nejprestižnější kouzelnické univerzitě a mohl si vybrat jakýkoli obor. Škola mu pak financovala celé studium.

„Mluvila jsem o tom s Minervou, která mi to řekla. A pak také s Alicí. Chtěla by studovat lektvary, ale domnívá se, že na to nemá. A víte proč? Protože ji její profesor místo jakékoli podpory neustále shazuje, přestože je z jeho koleje.“

„Stěžovala si?“

„To v žádném případě. Naopak o Vás mluvila překvapivě hezky. Ale postěžovala si mi, že její další studium nebude možné z finančních důvodů. Co o tom víte, pane profesore?“

„Snad jen to, že momentálně žije jen se svou babičkou. Nikoho jiného nemá. Její rodiče byly stoupenci Zla a praví nefalšovaní Zmijozelové. Ostatně to je asi důvod, proč se Moudrý klobouk rozhodl tak, jak se rozhodl. Oba padli ve Velké bitvě. Babička ji pak vychovávala k obrazu svému. Aby jste pochopila, byla členkou Řádu.“

„Pak tedy chápu ty finanční problémy.“

„Já ale nechápu, co chcete ode mě?“

„Od Vás? Kde je Váš bystrý úsudek? Po Vás chci, abyste ji navrhl na to stipendium.“

„To nemyslíte vážně, že ne?“

„Naprosto. Řekněte mi jediný důvod, proč by to nemohla být ona?“

Severus mlčel. Nic ho nenapadlo.

„Tak vidíte,“ prohlásila vítězoslavně. „Žádný nemáte. Nevidím tedy problém, aby ji toto stipendium bylo na vánočním plese předáno.“

„Koukám, že jste se tam za ty dva dny rozkoukala hodně rychle,“ poznamenal odevzdaně Severus. Musel uznat, že měla Grangerová dobrý odhad. Paneová byla opravdu výborná studentka. Proto se tomuto nápadu ani moc nebránil. Alespoň může říct, že to vymyslela Grangerová a zbavit se tak podezření, že by snad konečně kdy uznal nějakého studenta.

„Výborně, takže jsme domluveni. Alice si to opravdu zaslouží.“

Z postele se ozvalo nesrozumitelné zavrčení.

„Nechám Vás už odpočívat. Snad jen... něco jsem Vám přinesla.“

Severus zaslechl už známé zašustění. Pralinky, pomyslel si. Za ty dva dny se po těch prvních nějak zaprášilo. Docela mu zachutnaly. Hermiona si také všimla prázdného stolku.

„Jsou to zase pralinky. Snad nemáte nic proti?“

„Ani ne. Jen doufám, že tu máte i zubaře. Jestli mě budete tímhle tempem zásobovat i nadále, budu ho brzy potřebovat.“

„Ale jistě, že ano. Ty nejlepší.“

Hermiona se zasmála a jeden cukrový bonbón přiložila k jeho rtům...

13. Drobný zákrok

Ještě nebylo ani sedm hodin a Hermiona už seděla ve své kanceláři. Z části proto, že nemohla déle spát a z části proto, aby připravila potřebnou dokumentaci pro Edwarda. Bylo pondělí a on měl za necelou hodinku dorazit, aby mohli hned začít s řešením Snapeova zranění.

Klepání na dveře se ozvalo lehce před osmou hodinou.

„Dále.“

„Dobré ráno, Hermiono.“ Edward přešel až k ní a vtiskl jí na tvář lehký polibek.

„Dobré,“ odpověděla poněkud překvapeně. „Tady jsem ti připravila výsledky vyšetření. Prosím, projdi si je. Já mezi tím udělám kávu.“

Edward cosi neslyšně zamumlal a ponořil se do papírů. Po několika minutách vzhlédl.

„Myslím, že to nebude tak hrozné, jak to vypadá. Hlavně musíme odstranit co nejdříve ten odštěpek. Respektive musíme zjistit, jestli tam vůbec něco je. Pak už by to byla jen otázka času. Zda se rána nezanítí, nebo něco horšího. Pokud půjde vše podle plánu, domnívám se, že bychom mohli zhruba po týdnu začít s čištěním kanálek a... No – však víš. Nechal jsem se unést a málem jsem ti tu začal dělat přednášku jak nějakému studentíkovi.“

„To je v pořádku. Je vidět, že jsi pro svou práci nadchnutý a navíc – těší mě tvůj optimismus v tomhle případě. Ten úlomek bychom mohli najít už dnes. Navíc bych byla ráda, kdyby pan Snape začal rehabilitovat. Co si o tom myslíš?“

„Jaké má vlastně problémy? Je to vážné?“

„Ne tak, jak jsme se domnívali. Byl operovaný, protože došlo k posunutí jednoho z obratlů. Měli jsme strach, aby nedošlo k poškození. Operace přišla za pět dvanáct. Kdyby došlo k nějakému neuváženému pohybu, nemusel by se už na vlastní nohy postavit. Naštěstí byla skřípnutá mícha uvolněna v čas. Nohy ho sice neposlouchají, ale cítí vnější podněty.“

„Takže předpokládám, že chceš začít s pravidelnými masážemi na prokrvení, a pak donutit jeho mozek, aby si vzpomněl, jak se chodí.“

„Přesně o to mi jde,“ souhlasil mladý muž.

„A je ti jasné, že to nebude záležitost několika dnů? Nebylo by lepší spravit mu zrak, a pak ho předat do péče ortopedů a neurologů? Přece jen, jsi oční specialista a tenhle případ by tě jen připravoval o čas.“

„V žádném případě. Je to můj pacient a zůstane jím dokud z mého oddělení neodejde po svých,“ řekla to možná trochu příkřeji, než chtěla.

„Fajn, nemusíš se hned čílit. Nemyslel jsem to zle. Jen jsem tím chtěl říci, že to zbrzdí tvou kariéru.“

„Nepatřím mezi kariéristy, takže mi je to upřímně jedno. A teď bychom mohli zajít za ním,“ dokončila Hermiona trochu naštvaně a už nedodala, "jinak bych ti taky mohla říct něco nepěkného".

Severus byl tou dobou už vzhůru. Hermiona ho ještě v neděli večer seznámila s tím, co ho hned v pondělí čeká a on nechtěl být zastížen nepřipraven. Zároveň ho také Hermiona požádala, aby ji alespoň před třetí osobou oslovoval paní doktorko. Vzpomněl si na jejich včerejší rozhovor.

„A ještě jedna věc. Bylo by vhodné, abyste mě oslovoval paní doktorko. Tedy alespoň před ostatními. Jinak mi Grangerová ani slečna Grangerová nevdají, už jsem zvyklá, ale kolegové by

to nemuseli pochopit.“

„Jistě, chápu. Zároveň se domnívám, že i Vaše oslovení mé osoby bude nutné náležitě upravit.“

„Ano, pane profesore. Pan Snape bude, myslím, dostatečně vhodné. Jde mi hlavně o to, abych nebyla nařčena ze střetu zájmů, kdyby se kdokoli dozvěděl, že léčím svého bývalého profesora.“

„Rozumím,“ byla jeho poslední věta toho večera. Ona pak odešla a on se zase ponořil do svých myšlenek.

S Georgovou pomocí provedl základní hygienu a nahmatal na stole pralinky. Snídaně za moc nestála a on byl v tu chvíli rád, že si může spravit chuť něčím sladkým. Zároveň sám nad sebou zavrtěl hlavou. Kdyby mu někdy někdo nabídl něco sladkého, s největší pravděpodobností by mu to omlátil o hlavu. Vyjma Albuse a teď už i Minervy. Skoro si začínal myslet, že je místo bradavického ředitele nějak prokleté. Nejen, že Minerva si oblíbila sladké, ale navíc měla čím dál větší tendence říkat mu chlapče. A obával se i nejhoršího. Že se v nejbližší době projeví i dohazovačské sklony.

Zrovna přemýšlel zda si vzít ještě jeden bonbon, když zaslechl otevření dveří.

„Dobré ráno, pane Snape,“ ozvalo se ode dveří.

Hermiona, pomyslel si a vzhledem k oslovení nebude sama. V tu chvíli se skoro zděsil. Jak dlouho už o ní přemýšlí jako o Hermioně? Nebylo mu však dovoleno provést si v paměti podrobnější analýzu tohoto problému, protože mladá žena, netušíc co se mu honí hlavou pokračovala.

„Pane Snape, jak jsem Vám již říkala, konzultovala jsem Váš problém s odborníkem ze Spojených Států. Doktorem Willsonem. Je tu se mnou.“

„Dobrý den,“ ozval se Edward.

„Dobrý,“ odvětil Severus bezbarvým hlasem.

„S Herm... Tedy s doktorkou Grangerovou jsme už rozebírali Váš problém,“ promluvil opět mladý lékař.

Severus se neubráníl úšklebku. Podle oslovení, které Willsonovi téměř uteklo měl o jejich konzultaci své mínění. A z nějakého jemu neznámého důvodu se mu tato myšlenka přičila.

„Myslím, že pan Snape je s tím obeznámen. Bylo by ale na místě, informovat ho o aktuálních vyšetřeních, která hodláme provést.“

Severus si nemohl nevšimnout, že její hlas zněl poněkud rozzlobeně.

„Když dovolíš, Edwarde, shrnu to za nás oba.“

Oslovený jí zřejmě pokynul, jak Severus vytušil, když poznal, že pokračuje.

„Potřebujeme zjistit, co se Vám dostalo do oka. Proto Vás za pár minut převezeme na sál. Bude to zatím jednoduchý zákrok, bez jakéhokoli rizika. Provádí se bez anestezie. Až kdybychom se museli podívat dál, provedli bychom lokální znecitlivění. Protože se domníváme, že ani Vaše druhé oko není úplně v pořádku, nesnažte se jím prosím dívat, víc než bude nutné. Je pravděpodobné, že vidění by nebylo stoprocentní a oko by se začalo chovat, jakoby chtělo veškeré vidění obstarat samo. Následně by pak mohlo dojít k zakřivení drah a podobně. Nebudeme ho tedy namáhat vůbec. Máte nějaké otázky?“

„Domnívám se, že Váš výklad byl... stoprocentní.“

Hermioně nemohlo ujít, že by její bývalý profesor nejraději dodal: „Jako vždy.“

„Dobrá. Teď Vám tedy George pomůže na kolečkové křeslo a dopraví Vás na sál. Zatím na shledanou.“

Severus něco zamumlal, ale to už se zavřeli dveře a zároveň se ozval George.

„Tak se mě chyťte kolem krku. Křeslo je hned vedle postele. Jen si sesednete.“

Přestože nikdo nenarážel na jeho, snad jen momentální, postižení, nemohl se ubránit roztodivným pocitům. Připadal si jako mrzák. Jaképak připadal. Vždyť on jím byl. Odkázaný na cizí péči. Musel se spoléhat nejen na cizí nohy, ale i oči. Připadal si opravdu neskutečně trapně a ponížene. Nedokázal pochopit, že lidé, kteří se o něj a jemu podobné starají, to dělají, protože to dělat chtějí. Ne protože musí. Nedokázal odhadnout, zda si vůbec někdy zvykne na cizí péči.

Tok jeho chmurných myšlenek přerušil George.

„Takže. Jsme tady. Teď Vás vysadím na operační křeslo. Ale musíte mi pomoci. Přece jen jste kus chlapa,“ zasmál se bodře George.

Severus mu položil jednu ruku kolem krku a druhou se zapřel. S trochou snahy se do křesla dostal poměrně rychle.

„Výborně Georgi. Už jste tady. Lauro, pomozte prosím doktoru Willsonovi s přípravou,“ požádala Hermiona asistující sestru a přistoupila k Severusovi.

„Jak se cítíte, profesore?“ promluvila polohlasně.

„Domnívám se, že bude hůř, slečno Grangerová. Nemám pravdu?“

„Nerada bych, aby bylo hůř,“ zaznělo mu těsně u ucha a on ucítil její ruce, jak mu zručně sundávají obvazy.

„Pane Snape,“ promluvila už opět oficiálně, „nechte prosím oči prozatím zavřené.“

Sundala poslední kousky obvazů a přes obličej mu umístila sterilní látku.

„Edwarde, my jsme připraveni. Jak jsi na tom?“

„Už jsem u Vás. Je to levé vid?“

Lékařka zřejmě přikývla, a on na své tváři ucítil něčí ruce. Pravděpodobně Willsona. Ne moc ohleduplně mu nadzvedl levé víčko. A on si v tu chvíli uvědomil, že opravdu nevidí. Prostě nic. Jen tma. Do teď se mohl utěšovat myšlenkou, že až mu sundají obvazy, bude všechno jako dřív. Až teď si uvědomil krutou realitu.

Hermiona ho chytila za hlavu a mírným tlakem mu ji zaklonila.

„Uvolněte se, pane Snape. Klidně se opřete.“

Uposlechl a najednou ucítil lehké šimrání v levém oku.

„Hermiono, vidíš tam něco?“ promluvil Edward do ticha, které narušovalo jen cinkání chirurgické oceli.

Tázaná se naklonila blíže. Tím se jí podařilo v podstatě opřít o Severusovu horní polovinu těla. A ten musel uznat, že se nejednalo o nic nepříjemného. Tedy rozhodně to bylo příjemnější, než když se vám někdo vrtá v oku, opravil se v duchu.

„Zatím ne... I když... Podívej se trochu víc doleva.“

„Jo, už to taky vidím. Ale vypadá to, že tam těch kousků je víc. Vidím dva. Ale nemusí to být konečný počet.“

„Aspoň víme, kde to hledat. A hlavně víme, že jsme se nepletli. Můžeš skončit. Podívám se na druhé.“

Nepříjemný pocit v levém oku byl pryč a Severus zaznamenal, jak mu Hermiona jemně nadzvedává pravé víčko. Když mu pak namířila do oka jakýmsi světlem, mohl částečně spokojeně konstatovat, že vidí hrubé obrysy postav a vnímá barevné diference.

„Vypadá to, že bude nutný výplach. Celé pozadí je zanesené prachem,“ ozvala se Hermiona.

„Zákal není?“

„Ne, Edwarde. Preventivně bych ale nasadila antibiotika. Proti zánětu.“

„Určitě máš pravdu. Takže my to tu můžem zabalit. Sestro? Víte, co máte dělat.“

Severus už jeho hlas zaslechl ze značné vzdálenosti a následně ucítil květinovou vůni. Ještě se k němu naklonila Hermiona.

„Stavím se odpoledne,“ šeptla, a pak už mu navyklými pohyby začala sestra obvazovat oči.

„Hermiono, můžu tě pozvat na oběd?“ zeptal se Edward, když otevíral dveře ze sálu.

Severus si uvědomil, že v tu chvíli zadržel dech. A to jen proto, aby mohl zaslechnout: „Ráda, Edwarde.“

14. Nečekaná nabídka

Dny pomalu plynuly. Lékaři v Královské nemocnici měli i přes blížící se svátky stále plné ruce práce. Nebylo tedy divu, že si Hermiona nevšimla příchodu posledního týdne v listopadu.

Minulé dva týdny měla neustále něco na práci. V nemocnici byla i přes víkendy a na nějaký osobní život prostě nezbýval čas. Až na jednu výjimku, usmála se při té vzpomínce. Bylo to několik dní zpátky, když jí Edward zamával před očima lístky na koncert. Když se pak dozvěděla, že se jedná o výběr z nejlepších děl ruských mistrů, neváhala ani na okamžik.

Večer to byl vskutku vydařený. Po úžasném hudebním zážitku ji Edward pozval na večeři a následně ji doprovodil až domů. Před domem ji pak poprvé políbil. Polibek se z jemného dotyku rtů měnil na vášnivé líbání. Když se od něj Hermiona tenkrát odtrhla a popřála mu dobrou noc, zdálo se jí, že vidí v jeho očích zklamání. Nabyla dojmu, že čekal na to, až ho pozve nahoru. To ale bylo něco, co Hermiona zatím neměla v úmyslu. Chtěla si vybudovat partnerství od základů. Ne začínat postelí. Domnívala se, že by to pak mohlo smelit jejich případný vztah.

Co se týkalo zdravotního stavu Severuse Snapea, mohla být spokojená. Spolu s doktorem Willsonem a ještě několika svými kolegy provedla operaci, při které odstranila z očí veškeré úlomky, prach a nečistoty. Zatím byla nutná regenerace poškozených tkání, proto měl přes oči stále pásku, která mu zabraňovala v jakémkoli namáhání zraku. Počítala, že mu ta páska ještě několik týdnů zůstane. Byla však plně přesvědčená v úspěšnost zákroku a v obnovení zrakových funkcí.

Čas, který netrávila v nemocnici, pak věnovala výuce mladých kouzelníků. Musela uznat, že ji to vcelku vyčerpávalo. Jak záhy zjistila, s učením úzce souvisela i klasifikace. A s klasifikací známky. Pokud tedy chtěla hodnocení z praktické přípravy lektvarů obohatit i o jiné výsledky, musela zadávat zpracování esejů na záladná témata. Následné opravování jí pak zabralo podstatnou část volného času.

Únavu na ní zpozorovali i její kolegové. Zejména pak Tedd, který ji měl přečtenou. Ale i Edward se začal strachovat o její zdraví. Musela uznat, že to byl docela příjemný pocit, když se o ní někdo staral.

Teď ji ale na podobné úvahy nezbýval čas. Slastně se protáhla ve svém křesle a nos opět zabořila do svých lékařských poznámek. Byla středa a ona chtěla naplánovat na následující dva dny, které stráví v Bradavicích mimo jiné i Snapeovy rehabilitace, aby se nenudil. Dokázala si živě představit, jak pro něj musí být dny vyplněné jen poleháváním prázdné a dlouhé. Snažila se mu je zpestřit svými návštěvami, které jí samotnou začínaly bavit. A to nejen díky slovním přestřelkám, ve kterých se stále zdokonalovala, což si však zatím sama neuvědomovala.

Rozhodně zaklapla desky a zvedla se z křesla. Chtěla se před svým odchodem zastavit za Snapem, aby ho seznámila s tím, co ho čeká. Když otevírala dveře jeho pokoje, dohonil ji Edward.

„Ahoj Herm, jak se máš? Celý den jsi nebyla k zastizení. Chyběla jsi mi.“

Hermiona pohledem zkontrolovala lůžko. Podle uvolněné Severusovy tváře nabyla dojmu, že spí. Ztlížila tedy hlas, ale dveře nezavřela.

„Ahoj, Edwarde. Dnes jsem se od rána nezastavila. Chyběla? Co budeš dělat, až se vrátíš do

Států?“ ptala se napůl pobaveně, napůl vážně.

„Zatím se nikam nevracím. A navíc doufám, že se mi podaří tě přemluvit, abys pak odjela se mnou.“

„To myslíš vážně? Vždyť spolu nejsme ani týden,“ smála se tlumeně.

„Přemýšlej o tom.“ Vtiskl ji polibek a byl pryč.

Hermiona byla lehce zaskočená. Fakt, že Edward myslel svoji nabídku vážně, ji více než překvapil. Nedokázala si představit, že by najednou měla opustit Londýn a s ním vše ostatní. Najednou si vůbec nebyla jistá, že je Edward ten pravý. Pořád však měla dost času na rozmyšlenou. Hodně času. Hodila to tedy za hlavu a zavřela konečně dveře. Potichu došla k jedinému obsazenému lůžku v pokoji a uchopila pacientovo zápěstí, aby změřila tep. Neměla nejmenší tušení, že Snape vůbec nespí.

Když zaslechl otevírání dveří, téměř se zaradoval. To, co však slyšel posléze se mu ani za mák nezamlouvalo.

Přestože by to nikdy neřekl nahlas, za těch několik týdnů, které tu strávil si už na přítomnost slečny Grangerové zvykl. Moc dobře svým citům a pocitům nerozuměl. Přisuzoval to vděčnosti, kterou většinou cítí pacient ke svému lékaři. Že by to mohlo mít hlubší význam zatím nechtěl připustit. Ale i tak se mu moc nelíbilo, že by Hermiona měla odjet do Států s tím doktůrkem. Uklidňoval se ale jejím slibem, který mu dala. Slíbila mu, že ho z toho všeho dostane a navíc, osobně. Přece by si teď jen tak neodjela. Nebo ano?

Neměl dnes vůbec náladu na nějaké povídání. Předstíral tedy spánek. A zřejmě velmi přesvědčivě. Nedal na sobě znát ani když uchopila jeho zápěstí. Ostatně už si na tyto její doteky zvykl. Při operaci a po ní jich bylo více než dost. Teď jen čekal, až se ujistí o pravidelnosti jeho tepu a opustí pokoj.

Hermiona zkontrolovala jeho kartu a zadívala se na něj. Chtěla ho připravit na zítřejší rehabilitace, ale rozhodně ho nechtěla budit, když tak klidně spal, jak předpokládala. Sledovala jeho nehybný, uvolněný obličej. Skoro měla pocit, že před ní leží někdo jiný. Klid, který se momentálně odrážel v jeho tváři by náhodnému pozorovateli jen těžko řekl něco o jeho opravdové povaze mrzutého profesora lektvarů. A nebo naopak právě tohle mrzoutství byla jeho maska?

To ona asi nikdy nezjistí. A pochybovala o tom, že by se to v budoucnu vůbec někomu podařilo. Na druhou stranu to ale moc nechápala. Proč byl tak zahořklý a zatrpklý? Neměl lehký život, ale teď už bylo po všem. Mohl začít od začátku. Nepatřil mezi krasavce, ale jistě má i své přednosti. A u žen rozhodně pořád bodoval, jak se přesvědčila u některých svých kolegyně či sestřiček. Jak ho tak pozorovala, uvědomila si, že zase vede ty své vnitřní dialogy, se kterými chtěla skoncovat. Bezděčně potřásla hlavou a sklonila se k němu, aby mu odhrnula pramen černých vlasů z jeho obličeje.

Severus ucítil závan větru následovaný květinovou vůní. Sklání se k němu, ale proč? Na nevyřčenou otázku dostal okamžitou odpověď. Z tváře mu zmizel pramen vlasů. Ano, tak proto. Pak už jen zaslechl tiché zavření dveří.

Chystala se nabrat hrst letaxu, když ji zazvonil mobil. Odevzdaně si vzdychla a napřaženou ruku nechala klesnout. Otočila se a pohledem vyhledala telefon. Přemýšlela, kdo to může dnes v sedm ráno otravovat. V práci všem jasně vysvětlila, že během čtvrtka a pátku není k zastížení a to do odvolání. Zatím to kolegové respektovali, teď si ale byla jistá, že jí volá někdo z nemocnice.

Samozřejmě, prolétlo jí hlavou, když se podívala na blikající display.

„Tedde, myslím, že jsem-“

„Já vím, krásko. Ve čtvrtek a pátek mizíš neznámo kam a nejsi k zastížení. Ale musel jsem to zkusit.“

„Co se stalo tak neodkladného? Za chvíli musím odjet.“

„Fajn, nebudu tě dlouho zdržovat, jen bys asi měla vědět, že tvůj pacient odmítá rehabilitovat. Myslím tím toho Snapea.“

„Jak odmítá? Copak jsem tam pro legraci? Jednou to má předepsané, tak jsem předpokládala, že ho tam George odveze a doktoři a sestry se tam o něj postarají.“

„Krásko, nečil se hned. Jen mě prosila Woodová, ta z rehabky, abych ti to dal vědět.“

„To je tedy úžasný! A můžu vědět, proč to odmítá?“

„Nevím, ale chce s tebou mluvit. Respektive to odmítá podstoupit bez tvé přítomnosti. Podezírám ho, že se do tebe zamiloval. A to tě ještě neviděl. Říkám ti, ten bude slintat, až mu sundají ty obvazy.“

„Tedde!“ okřikla ho rozzlobeně Hermiona. Vůbec teď neměla náladu na vtípky. Snapeovým výstupem se jí momentálně bortil plán jeho léčby. Jestli tedy u toho bude muset být, začnou nejdřív v pondělí. Sakra!

„Jasně, už mlčím. Ale možná-“

„Tedde, nezlob se, musím končit. Pokus se ho s Woodovou ještě přemluvit. Jinak musíme začít až v pondělí.“ vzdychla si.

„Jasně, krásko. Tak se měj.“

Hermiona našťavaně zaklapla svůj mobil. Nechápala co si to Snape zase vymýšlí. Sice ho neinformovala předem, ale ani ve snu by ji nenapadlo, že bude tak razantně proti. Kdyby to tušila, vzbudila by ho klidně kbelíkem studené vody.

Mobil nechala na stolku a konečně se odletaxovala do svého bradavického pokoje. Rychle si připravila potřebné materiály, přidala k tomu opravené úkoly a vydala se vstříc bradavickým sedmákům.

Nutno podotknout, že studenti, kteří si jakž takž zvykli na její metody tak hrozně se podobající těm Snapeovým, dnes mohli navíc pocítit její zlost. Odebrala poměrně dost bodů a byla ironická více než jindy. Nálada se jí zlepšila až po poledni, kdy mluvila s Alicí Paneovou. Tu dívku si oblíbila. Viděla v ní kus sebe a byla jí sympatická.

Odpolední ale i páteční vyučování pak probíhalo v klasickém duchu jejích metod. Celou sobotu pak věnovala opravování nahromaděných úkolů, písemek a esejí. Že se setmělo si všimla, až když nedokázala rozluštit jednotlivá písmenka. Byla hotová asi v sedm hodin. Zrovna přemýšlela, zda si půjde lehnout, nebo si ještě přečte pár stránek nové knihy, kterou si před nedávnem koupila, když ji vyrušil zvonek domovních dveří.

Zaskočeně se dívala do známých čokoládových očí.

„Ahoj Edwarde, co tu děláš?“

„Říkal jsem si, že bychom si mohli udělat hezký večer. Co ty na to?“ Před očima jí zamával lahví šampaňského.

„No... já jsem tě nečekala. Nejsem vhodně oblečená a-“

„Jsi oblečená úplně úžasně,“ oponoval jí a volnou rukou ji chytil kolem pasu.

Přitáhl si ji blíž k sobě a políbil ji. Aniž se obtěžoval přerušit polibek, jemně ji posouval do místnosti a nohou za nimi zabouchl dveře.

Hermiona se vyprostila z jeho sevření a se slovy: „Počkej, nejdeš na to moc rychle? A co to šampaňské?“ se na něj udýchaně podívala.

„Promiň, ale nějak jsem si to neuvědomil. Chutnáš líp než šampaňské,“ odvětil muž naproti ní a sehnul se k dalšímu polibku. Hermiona však rychle uhnula.

„Dobrá, vidím, že se nemůžeš dočkat toho pití,“ odvětil pobaveně a začal otevírat láhev.
„Dojdeš prosím pro skleničky?“

Hermiona se za okamžik vrátila a Edward oběma nalil. Pozvedl svou skleničku: „Na nás!“

Když se oba napili pokračoval: „Už jsi přemýšlela o mojí nabídce?“

„Jestli myslíš ty Státy, tak popravdě ne. Nemám teď moc času. Navíc si nejsem jistá, jestli je to dobrý nápad. Známe se krátce, myslím, že bychom se měli víc poznat. Nechci dělat unáhlené závěry.“

„Samozřejmě budu respektovat tvé rozhodnutí, ale chci abys věděla, že bych byl vážně šťastný, kdyby ses rozhodla kladně. A nebudu na tebe spěchat. Času je dost. Zůstanu v Londýně asi až do Nového roku.“

„Děkuji. Opravdu to pro mě není jednoduché rozhodnutí.“ Vděčně se k němu přivinula.

Rukou ji zajel do vlasů a sklonil se k ní. Rty ji zlehka přešel po tváři až k jejímu ušnímu lalůčku.

„Jsi nádherná,“ zašeptal ji do ucha a políbil ji. Mírným tlakem na její rty ji donutil je pootevřít. Jazykem začal zkoumat její ústa. Hermiona se cítila příjemně až do okamžiku, kdy jí začal vyhrnovat tričko. Jemně, ale zároveň rázně ho od sebe odstrčila. Aby zmírnila dopad svého chování, usmála se a podotkla: „Tím poznáváním jsem nemyslela zrovna tuhle rovinu.“

Edward ještě mírně rozčarovaný se jí snažil oponovat: „Ale musíš uznat, že i tahle rovina je ve vztahu důležitá.“

„To nepopírám, ale nehodlám na tom vztah založit.“

„Dobře, nechtěl jsem se tě nijak dotknout. Netušil jsem, že na to jdu příliš rychle.“

Aby si ji udobřil, líbl ji na čelo. „Spokojená?“ zeptal se rošťácky.

Strávili spolu pěkný večer a Edward se už nepokusil o nic, co by jí bylo nepříjemné. Povídali si o všem možné i nemožném, a on pak kolem dvanácté zcela počestně opustil její byt.

Hermiona si rozhodně nemohla na příjemně strávený večer stěžovat...

15. (ne)Příjemný pád

V pondělí ráno byla Hermiona v nemocnici dříve, než bylo běžné. Nejprve se vydala na rehabilitační oddělení. Měla štěstí, hned u dveří potkala doktorku Woodovou.

„Dobrý den, paní doktorko. Ve čtvrtek mi volal doktor Tedd Becket, že prý můj pacient odmítá rehabilitovat. Jak to pak dopadlo.“

„Ano, pan Snape. Byl vcelku rozohněný a odmítal jakékoli procedury bez vaší přítomnosti. Nepovedlo se nám ho přemluvit. Ale doktor Becket mi říkal, že s Vámi mluvil a že je více než reálné přesunouti až na dnešek. Tedy na pondělí. Už jsem Vám vše připravila. Budou Vám k dispozici dvě sestry a pan Snape má také svého asistenta. Zvládnete to tak, nebo potřebujete ještě něco?“

„Jste hodná, myslím, že by to pro začátek mohlo stačit. Navíc, dnes nebudou zřejmě třeba ani ty sestry. Asi začneme nejprve masážemi. Jak to vidíte vy?“

„Souhlasím s Vámi. Ale možná bych ho zkusila i postavit. Četla jsem jeho kartu. Když to zkusíte, aspoň uvidíte, jak dalece na tom je nebo není špatně. Kdybyste cokoli potřebovala, najdete mě tady.“

„Díky moc, paní doktorko.“ Hermiona se rychlou chůzí vydala za Severusem.

Bylo něco kolem půl sedmé, ale jí bylo upřímně jedno jestli spí nebo ne. Bez zaklepání vtrhla do jeho pokoje. Překvapila ho v okamžiku, kdy se natahoval po pralince.

„Můžete mi laskavě vysvětlit, co to tady zavádíte za extempore, že nebudete poslouchat moje nařízení a budete odmítat léčbu?“ začala poněkud zostra.

Severus sebou mírně škulbl, přece jen byl její vpád příliš nečekaný. Pomalu stáhl ruku, která mířila k pralínkám a otočil se jejím směrem.

„Dobré ráno, slečno Grangerová. Také Vás rád vidím. Měl jsem se dobře. Děkuji za optání.“

Hermiona v tu chvíli měla pocit, že cítí jeho intenzivní pohled i přes obvazy, které měl na očích.

„Nehrajte si tu se mnou, profesore. Jasně jsem Vám říkala, že co nejdříve po operaci očí začneme s rehabilitacemi. Teď už jste mohl mít za sebou dvě cvičení. Ale to byste nebyl Vy, kdyby to nakonec nebylo všechno úplně jinak. Nevím, jestli Vám to dochází, ale akorát jsme tím Vy i já ztratili několik dnů. Jestli jste se bál, tak-“

Slovo bál konečně probralo Severuse z transu. Zatím byl příliš konsternovaný přívalem ne zrovna milých slov.

„Já jsem se ničeho nebál,“ téměř to slovo vyplivl.

„Tak o co Vám šlo? Abych nepřišla o Vaše první krůčky? Můžu Vás ujistit, že tohle potěšení si nechávám až pro své dítě.“

Severus se nadechoval k další úsečné odpovědi, ale Hermiona ho předběhla.

„Nic už neříkejte. Je mi to srdečně jedno, ale upozorňuji Vás, že to bylo naposledy, kdy jste se postavil proti mé léčbě. Pošlu Vám sem George a do patnácti minut Vás chci oba vidět na rehabilitačním oddělení.“

Prásk! To si Hermiona neodpustila vyjádřit svůj nesouhlas s jeho změnou jejího léčebného procesu.

Nutno podotknout, že co proto dala i Georgovi, jak usoudil z rychlosti, jakou byl dopraven na příslušné oddělení a přesunut na jakési lehátko.

Hermiona přišla chvíli po nich. Poznal ji podle hlasu. Ale to co řekla ho jaksi... šokovalo.

„Svléknout!“ prohlásila nekompromisně.

„Cože?“ ozvalo se z lehátka.

„Georgi, byl bys tak laskav a pomohl tady panu Snapeovi z nemocničního úboru? Začínám mít pocit, že tím výbuchem utrpěl i jeho sluch.“ poznamenala více než ironicky.

George se nenechal déle pobízet, Severuse posadil a začal rozvazovat tkaničky na zadní části jeho košile. Severus byl v tu chvíli vážně rád za vyfasované erární kalhoty od pyžama. To ale ještě netušil, že bude za chvíli kvitovat s povděkem i trenky, které mu George před několika dny koupil. Nemocniční asistent mu mezitím rozvázal všechny tkaničky a podíval se na Hermionu. Ta souhlasně kývla a pokračovala: „Stačí ji stáhnout jen na ramena,“ podotkla, když viděla George, že se chystá Severusovi košili stáhnout úplně.

„Ale ty kalhoty taky dolů. A otoč pak pana Snapea na břicho.“

Severus se ocitl bez kalhot tak rychle, že to téměř ani nezaznamenal. Rukama si podložil obličej a nutno podotknout, že se cítil neskutečně poníženě.

Hermiona mu opatrně začala odstraňovat ze zad obvazy, kterými bylo opatřeno řezné místo po operaci. Vzhledem k velkému množství leukoplastů usoudila, že by nebylo od věci použít líh. Přece jen nechtěla způsobovat Snapeovi zbytečně další bolesti.

„Rána se zahojila velmi dobře. Stehy Vám vyndávali myslím před týdnem, vidíte?“

Severus cosi zamručel.

„Teď Vám provedu masáž zad a následně nohou. Potřebuji vědět, co budete cítit a co ne. Rozumíte?“

„Jistě.“

Vymačkala mu na záda několik kapek chladného mléka, aby se pokožka jejích rukou nesetkávala s přílišným odporem a pomalými pohyby mu ho začala roztírat po zádech. Věnovala se hlavně oblasti páteře. Když mu rozetřela veškeré mléko, přejela mu jedním prstem od krční páteře až k lemu jeho spodního prádla. Severus měl co dělat, aby se neprojevil hlasitě. Takhle se jeho zádům nikdo nikdy nevěnoval a on musel uznat, že to bylo velmi příjemné.

„Cítil jste to?“ zeptala se ho po chvíli.

„Ano, všechno. Co se týče zad nebo páteře, nemám s citlivostí problém. Obávám se, že ten nastává až u levé nohy.“

„Dobře, podíváme se na to.“

Severus by si za to, co před chvílí řekl nejraději sám nafackoval. Hermiona totiž vyhnula levou nohavici jeho spodního prádla až na hranici únosnosti a masáž začala provádět více než důkladně. A Severus byl pořád jenom chlap. Není zapotřebí tedy dodávat, jak na něj ruce mladé lékařky působily. Musel několikrát polknout a když si byl konečně jistý svým hlasem ozval se: „Tou levou nohou jsem myslel spíše oblast od kolene dolů.“

„Takže tohle jste cítil a bylo vše v pořádku?“

„Ano, cítil.“ A zatraceně dobře, dodal v duchu.

Stejný postup prakticovala i u druhé nohy. Když ji Snape i tentokrát potvrdil téměř stoprocentní citlivost, byla spokojená.

„Dobrá, George Vám může pomoci se obléct a teď už jen zbývá, aby si Váš mozek vzpomněl, jak se chodí.“

„To chcete provést jak?“ zeptal se, když přestal bojovat s rukávem košile.

„Prostě Vás naučíme znovu chodit. Posadte se prosím.“ Pomohla mu do sedu a dotykem mu naznačila, aby spustil nohy z postele.

„Teď se pokusíte postavit. Hlavně prosím pomalu, ano? George Vás podepře zleva a já zprava. Jakmile se nebudete cítit dobře, ozvěte se. To samé, kdybyste byl unavený. Před pádem Vás samozřejmě budeme chránit, ale i kdyby k tomu došlo, nemějte strach. Jsou tu polstrované podlahy. Můžeme?“ zeptala se nakonec a pevně ho chytila pod paží. To samé udělal i George.

Severus se cítil značně nejistě, ale pokusil se zapřít nohama a zvednout se. Na první pokus se mu to nepodařilo. Hermiona si všimla jeho výrazu a pokusila se ho uklidnit: „Nic se neděje. Možná se to nepodaří ani na druhý pokus. Musíte brát v potaz, že si Vaše nohy odvykly na funkci, kterou vykonávaly v minulosti. Je možné, že jim to teď bude chvíli trvat, než si zase vzpomenou.“

Kdyby byly sami, neodpustil by si nějakou peprnou poznámku. Teď jen dal znamení na další pokus. Zvedal se velmi nejistě, zaslechl, jak mu luplo v kolenou, ale stál. Sice ho z obou stran podpírali, ale on se v tu chvíli cítil neskutečně dobře.

Hermiona se pro sebe usmála. Musela uznat, že Severus Snape ji nikdy nepřestane překvapovat. Byla si totiž jistá, že se dnes na vlastní nohy nepostaví, protože to bylo více než nereálné.

„Výborně, pane Snape. Zkusíte udělat krok? Nebo jste už příliš unavený?“ zeptala se.

To byla pro Severuse výzva. „Zkusíme to,“ prohodil nedbale.

George si všiml, že začíná zvedat nejprve pravou nohu, zesílil tedy stisk levé paže, aby mu Snape neupadl. Ten to ale zřejmě neměl v plánu. Vcelku obstojně, i když pomalu došlápl opět na zem, ale v tu chvíli se s ním zatočil svět. Zamotala se mu hlava a on se začal poroučet k zemi. George ho sice držel pevně, ale Hermiona byla přece jen drobná žena.

Hned jak ztratil Severus rovnováhu, snažila se ho udržet. Severus se zase snažil chytit nějakého pevného bodu. Bohužel si vybral ten méně stabilní, a to Hermionu. Jakmile na ni přenesl významnou část své váhy, začala se ubírat k zemi i ona. George pochopil, že oba je neudrží a

udělal tu nejlogičtější věc, kterou by v tom okamžiku udělal na jeho místě každý, kdo by se nechtěl válet na zemi; Severuse pustil. Ten zavrával ještě víc a definitivně se poroučel na zem. Respektive na Hermionu.

Celá ta scéna byla více než komická. Minimálně tedy pro George. Pro ty dva na zemi již o něco méně. George se vzpamatoval poměrně rychle: „Dojdu pro kolečkové křeslo,“ prohodil a zmizel hledat křeslo, které si někdo vypůjčil, ale samozřejmě ho zapomněl vrátit.

Ti dva leželi dalších několik sekund bez hnutí. Možná to bylo zapříčiněno i polohou, ve které skončili.

Hermiona ležela na zádech, Severus na břiše na ní. Jednu ruku měl za její hlavou a druhou...jak tak mohl odhadovat nacházela se na jejím břiše, kousek od jejího řadra. Naštěstí na ní neležel celou vahou. Část jeho váhy si bralo na starost pravé koleno, o které byl zapřen. Druhou nohu měl vklíněnou mezi jejími stehny.

První se vzpamatovala Hermiona: „Jak Vám je, profesore? Nezranil jste se?“

Nemohl se ubránit údivu. On ji tu celým svým tělem přišpendlil k podlaze a ona se ptá, jak mu je. To bylo opravdu hodně absurdní. Bez odpovědi se snažil dostat svoje tělo z toho jejího. Šlo to dost těžko, když uvážíme, že ho nohy vůbec neposlouchaly.

„Pane profesore, zůstaňte, kde jste, prosím. Sama Vám pomoci nemůžu a takhle byste si mohl jen ublížit. Počkáme na George. Bude tu každou chvílí.“

„Jak myslíte. Ale nejsem nejlehčí-“

„To nechte na mě. Zvládnou to.“

Přestože měl v úmyslu ji poslechnout, ruku z jejího břicha stáhl a dal ji, stejně jako tu druhou, za její hlavu. Celý ten výjev byl více než zavádějící. A navíc musela přiznat, že to nebylo ani nepříjemné. Hermiona se neubránila tlumenému smíchu. Severus pod sebou zaznamenal pohyb.

„To brečíte, nebo už jste se začala dusit?“ zeptal se s vážnou tváří.

Hermionu to kupodivu pobavilo ještě víc.

„Ani jedno. Jen mi to přišlo vtipné.“

„Vtipné? Leží na Vás osmdesátikilový chlap a Vám to přijde vtipné? Grangerová, neuhodila jste se do hlavy, že ne?“

„Pořád lepší, než kdyby na mně ležela osmdesátikilová žena.“

„A to proč u Merlina?“

„Protože nevím, jak bychom to vyřešily s poprsím.“

Severus si až teď uvědomil, že se hrudníkem otírá o její řadra a to i přesto, že se snažil o mírné nadzvednutí. Zřejmě nám malá Grangerová dospěla i jinak, pomyslel si a její řadra odhadoval velikostně tak akorát do větší dlaně a možná ještě něco zbude.

Neubránil se úšklebku.

Hermiona se snažila dělat, jako by se nic nestalo: „Nečekala jsem, že se dnes postavíte,“ prohodila konverzačním tónem.

„Domníváte se, že tohle je ta správná doba na zdvořilostní konverzaci?“

„Netvrdím, že je to ideální, ale pořád lepší, než na sebe civět. Navíc v tom byste byl v mírné nevýhodě, nemyslíte?“ narážela na jeho pásku přes oči.

„Očividně. Ale i přesto lze dělat jiné věci.“ Až když to vyslovil, uvědomil si, jak to vyznělo. Hermiona si ho se zájmem prohlédla. Zajímalo jí, jak svou poznámku myslel. Podle toho, jak rychle se odmlčel ne tak, jak ji řekl.

Rozhodla se to nerozebírat ani na to nereagovat a zbývající čas vyplnit sledováním objektu ležícího na ní. Pohled do očí jí byl sice odepřen, ale vystačila si i s tím málem. Jeho rty rozhodně za nějakých těch pár sekund pozornosti stály. Ani úzké, ani příliš plné. Podle vzhledu hladké, nepopraskané. Přistihla se při myšlence, jaké by asi bylo je políbit.

Naopak Severus začínal vnímat teplo sálající z jejího těla. Po chvíli si ale uvědomil, že to není úplně nejlepší nápad, jestli se tedy nechce společensky znemožnit. Začal si v duchu odříkávat přísady do veritaséra, aby se nějak odreagoval. Myslel na to tak usilovně, že se plně nesoustředil na své ruce, které ho pomalu začínaly zrazovat a odmítaly držet jeho horní polovinu těla nad tou Hermioninou. Pravá ruka mu mírně ujela a on nestihl pohotově zareagovat. Svými rty se nepatrně otřel o Hermioninu tvář.

„Nechtěl jsem,“ zamumlal.

„Nic se ne-“ Do řeči ji skočil Willson, který se objevil ve dveřích.

„Her-“ nedokončil. Konsternovaně hleděl na obrázek před sebou. „Co to děláš?“ dostal ze sebe po chvíli.

Než stačila Hermiona kloudně odpovědět, objevil se ve dveřích tentokrát George i s kolečkovým křeslem.

„Tak už jsem ho našel, slečno doktorko. A ještě Vám nesu ten lubrikant, jak ste nedávno říkala. Myslím, že tenhle bude pro Vaši potřebu ideální.“

To už Hermiona nevydržela a rozesmála se naplno. Jakmile Severus uslyšel její zvonivý smích, začaly i jemu cukat koutky. Měl co dělat, aby zachoval vážnou tvář.

16. Rozhodnutí

„Hermiono, můžeš mi vysvětlit, co to mělo znamenat?“ ptal se Edward Willson poněkud podrážděně.

„Ede, myslím, že jsem ti to vysvětlila po cestě do mé kanceláře náležitě přesně. Pan Snape to prostě neustál a snažil se o mě opřít. No a George nás oba udržet vážně nemohl.“

„Já nemyslím tohle, Hermiono. To jsem ještě pochopil. Ale už nechápu, že tě ten chlap chtěl políbit a ty ses vůbec nebránila!“

„Políbit? A on? A nevíš, jak by to asi chtěl udělat, aniž bych si toho já všimla? Vždyť nic nevidí. Kdybys řekl, že jsem chtěla políbit já jeho, tak bych to ještě skousla, ale tohle tvé obvinění je absurdní.“

„A chtěla jsi?“

„Chtěla jsem co?“

„Chtěla jsi ho políbit?“

Hermiona se zarazila. Nad touhle otázkou se musela chtě-nechtě zamyslet. Chtěla Snapea políbit? Popravdě – chtěla. Samozřejmě, že jen v tu jednu chvíli. Prostě síla okamžiku, nebo jak se to vlastně říká. Ale musela si položit tu samou otázku i trochu jinak. Chtěla by Snapea políbit, i kdyby se neocitli v tak zavádějící situaci? Vzpomněla si, že už o něm, respektive o jeho rtech jednou přemýšlela.

Pane Bože! S hrůzou si uvědomila, že by jí vážně nevadilo ho políbit. Vážně nebyla otřesena zjištěním, koho by chtěla líbat, ale že by ho vůbec chtěla líbat. Vždyť má přeci Edwarda. Galantního, skvělého, hezkého, chytrého, ..., stereotypního, vyumělkovaného, v podstatě jednoduchého Edwarda...

Dobře, vzpamatuj se Hermiono, snažila se k sobě promlouvat v duchu. Věděla jsi, že Edwarda nemiluješ a možná ani nikdy milovat nebudeš, když jsi se do toho vztahu pustila. Ale zároveň víš, že tenhle muž je pro tebe jistota. Bude tu vždycky pro tebe. Sakra Hermiono, prober se! Přece si nepokazíš vztah kvůli Snapeovým pěkně tvarovaným rtům!

Tok jejich myšlenek přerušil muž stojící naproti ní, kterého už čekání přestávalo bavit.

„Takže jsi ho chtěla políbit. Pak tedy není co řešit.“ Otočil se a rychlými kroky se vzdaloval.

„Edwarde, to není pravda. Počkej, prosím tě.“

Doběhla ho a chytila za paži. „Odjedu s tebou do Států!“

Strnule se otočil.

„To myslíš vážně?“ zeptal se opatrně.

„Naprosto.“

„Miluju tě.“ Prudce se k ní sehnul, objal ji a políbil.

Hermiona se v tu chvíli úplně ztratila v jeho náručí a myslí jí prolétla jedna jediná znepokojující myšlenka. Proč ti nikdy nebudu moci říci to samé?

Severus se v tu samou chvíli zaobíral podobnými věcmi. Ležel ve své posteli, z přístroje na stolku se linuly příjemné tóny a on přemýšlel o událostech minulých několika minut. Musel uznat, že ho Grangerová tou masáží docela rozpálila. Nikdy by nečekal, že podlehne podobným dotykům. Ale co bylo horšího, jemu bylo příjemné i to, že na ní mohl několik minut ležet a vnímat to živočišné teplo.

U Salazara, co se to s ním děje? Sám sobě si kladl otázku jestli je to prostředím. Až se vrátí do Bradavic, budou zase hormony v klidu. A nebo to je Grangerovou? Ale to je nemožné. Během minulých let měl pár žen, ale nikdy neměl podobné pocity. A to je viděl. Možná je to právě tím, že jí nevidí. Dokonaleji vnímá její doteky, její hlas...

Zakroutil nad sebou hlavou. Opravdu nechápal, co se to s ním děje. Jenom doufal, že už odtud bude moci rychle vypadnou a zase vrátit život do starých zajetých kolejí. Jinak byl přesvědčený, že z myšlenek na Grangerovou brzy zcvokne.

Ani si neuvědomil, jak dlouho se svými myšlenkami zaobíral, ale podle toho, že ho vyrušil Goerge s obědem to muselo být hodně dlouho. Opět, upozornil se v duchu.

Po výjimečně dobrém obědě měl pocit, že by snad mohl na chvíli zamhouřit oko. Ale to mu nějak nebylo přáno. Už upadal do říše snů, když se nad ním ozvalo: „Spíte, profesore?“

Zaúpěl. Grangerová, jak jinak. Budu milý? Ano budu milý. Než stihl cokoli říct, jemně s ním zatřásla.

„Vím, že nespíte,“ prohlásila sebevědomě.

Ne, nebudu milý.

„Ale spal jsem, Grangerová! Myslel jsem, že v nemocnici platí něco jako odpolední siesta.“

„Neříkejte. Vy se nějak vyznáte v nemocnicích. Na to, že jste ještě v žádné neležel.“

„Baví Vás chytat mě za slovo?“ zeptal se otráveně.

„Moc,“ přisvědčila.

„Proč jste tady? Jenom proto, abyste mi nedopřála ani pár minut v klidu?“

„Ne, to vážně ne. Přišla jsem se zeptat, jestli se cítíte začít s další rehabilitací už ve dvě. Tedy za půl hodiny.“

Z postele se ozvalo výhružné vrčení.

„Nebo až ve tři?“

„Chcete mě zničit?“

„Ne, chci Vás naučit chodit.“

„To se nevyklučuje.“

Než stihla Hermiona zareagovat, napadla ho ďábelská myšlenka. Které mezi námi po chvíli litoval.

„Co za to, slečno, když půjdu už ve dvě?“ zeptal se jen tak mimochodem.

Hermiona se ušklíbala.

„Co za to...“ protáhla smyslně. „Povím Vám o jednom kusu větve, profesore, který se nachází v mém držení. Je to asi čtrnáct palců dlouhý kus dřeva. Řekla bych višňové dřevo, černě lakované. A uvnitř se skrývá možná žíně z jednorožce? Hmm, asi ano,“ pokračovala sladce a sledovala, jak Severus pomalu bledne. „A mě ten kus dřeva už začíná překážet. Sedá na to prach a je mi k ničemu. Ale můžu Vám slíbit, že ho nezlomím, když půjdete už ve dvě. To za to, pane profesore.“

„To je vydírání, víte o tom?“

„Vím. Tak co? Půjdete?“

„Nevěřím, že byste to udělala, ale nehodlám to riskovat,“ kapituloval. „A jen tak mimochodem. Jak jste k ní přišla?“

„Našli ji u Vás, když Vás přivezli. Chtěli to vyhodit, ale naštěstí se dostaly vaše věci ke mně.“

„Aspoň že tak,“ povzdychl si.

17. Rituál

Zničeně se sesunula do křesla. Dnešek patřil mezi ty náročnější dny strávené v nemocnici. Přemýšlela, jestli by se neměla do Bradavic odletaxovat už dnes. Sice by to stačilo až zítra brzy ráno, ale docela ráda by si ráno přispala.

Spěšně narovnala do tašky pár nezbytných věcí a zamířila k šatníku. Přece jen by žlutá halenka s bílými kalhotami zřejmě požadovaný efekt nevyvolala. Jak tak přemýšlela, uvědomila si, že vlastně celou dobu učila v kalhotách. Ale vždyť i se sukni by mohla docílit přísného dojmu...

Setřásla z chodidel chlupaté pantofle a natáhla se do skříně pro černou pouzdrovou sukni s rozparkem na pravé straně. Rozhodla se i pro černé silonky a halenku klasicky bílou. Se stojáčkem. Ještě se rozhodovala mezi dlouhým a krátkým sakem. Nakonec zvolila dlouhé. Zdálo se jí praktičtější a tím, že končilo kousek nad spodním okrajem sukne, působilo i esteticky vcelku vhodně. Nakonec vylovila ze skříně i černé, sametové lodičky na vysokém podpatku. Zastávala názor, že lodičky a sukne patří neodmyslitelně k sobě. Prohlédla se v zrcadle. Musela uznat, že to byla docela změna, oproti kalhotám. Byla zvědavá, zda to studenti přejdou, nebo uslyší nějaké komentáře.

Odletaxovala se do svého bradavického pokoje a při pohledu na hodinky si potvrdila, že je právě čas večeře. Vydala se tedy do Velké síně.

Sice nebyla přehnaný introvert, ale exhibicionista také ne. Zvolila tedy postranní vchod pro profesory. I tak ale způsobila chvilkové hrobové ticho. Všechny studentské zraky se upřely jejím směrem. Bylo to vůbec poprvé, kdy se profesorka Grangerová objevila v Bradavicích již ve středu večer.

Minerva ji radostně přivítala: „Hermiono, jsem ráda, že Vás vidím tak brzy. Nestalo se, doufám, nic vážného?“

Hermiona usedla po její levici. „Ne, Minervo. Vše je v pořádku. Končila jsem dnes trochu dříve, tak jsem si říkala, že bych se mohla dostavit už dnes.“

„Udělala jste dobře. Všimla jsem si, že jste vyměnila kalhoty za sukni. Zajímavé oživení.“

„Ano, říkala jsem si, že by to chtělo změnu.“

„Severus to má bohužel stále stejně jednotvárné,“ povzdychla si Minerva a Hermiona se

zakuckala. Minerva postřehla její zadržovaný smích a také se jí zvedly koutky.

„Vážně bych nechtěla Severuse cpát do sukni,“ podotkla, aby se opravila. „Vždyť by úplně stačilo, aby jednou odložil ten svůj kabátec. No uznejte, Hermiono, že by černá košile mohla stačit.“

„Nevím, Minervo. To si netroufám odhadovat. Myslím si ale, že styl profesora Snapea už zůstane navždy stejný.“

„Třeba by ho mohla změnit nějaká žena. Co myslíte, Hermiono?“ nadhodila ledabyle její nadřízená.

Hermiona se zarazila. Tohle nebylo téma, které by toužila rozebírat.

„Netuším. A rozhodně se tím nemíním zabývat. Soukromý život profesora Snapea je pro mě tabu,“ prohodila poněkud příkřeji, aby zamezila dalšímu rozvádění tohoto tématu.

„Ano, jistě máte pravdu.“ dostala ze sebe trochu sklíčeně Minerva. Tak tohle nebyl dobrý pokus, pomyslela si starší žena. Ale dostala další nápad.

„Hermiono, myslíte, že by bylo možné, abych navštívila Severuse?“

„V tom nevidím problém, Minervo. Třeba hned v pondělí?“

„To by bylo skvělé,“ zaradovala se Minerva. „Mohla bych se tedy odletaxovat k Vám?“

„Jistě, doprovodila bych Vás k němu, a pak byste se mohla už přemístit. Až budete odcházet. Tak Vás budu čekat v pondělí v sedm ráno. Vyhovuje Vám to?“

„Naprosto. Děkuji, Hermiono.“

„To je samozřejmost,“ usmála se mladší žena a přejela pohledem Velkou síň.

„Učebnice a veškeré ostatní pomůcky nechte ve svých taškách. Dnes je nebudete potřebovat. Vyndejte si jen brky a inkoust,“ oznámila studentům následující ráno. Setkala se s nechápavými pohledy. Jak taky jinak.

„Napíšete si totiž kratší testík,“ dodala na vysvětlenou.

„Ale dnes máme dvouhodinovku, paní profesorko,“ ozval se mladík v zadní lavici.

„A?“ zeptala se Hermiona trochu vyvedená z míry.

„No, říkala jste kratší,“ podotkl. Bohužel neúspěšně.

„Ano, bude kratší. Nemějte strach. Máme dvouhodinovku. Tedy devadesát minut. Ten test je jen na minut osmdesát. Pustím Vás tedy z hodiny o deset minut dříve.“

Škoda, že padající čelist nevydává žádný zvuk, pomyslela si Hermiona. Jinak si byla jistá, že by to v její třídě nějakých pár desítek decibelů určitě bylo. Třída na ni upírala své nechápavé pohledy a ne jednomu studentovi v té chvíli kolovaly v mysli podobné myšlenky.

Test na osmdesát minut. A ještě ke všemu neohlášený test na osmdesát minut. To není možný. Ta ženská se prostě zbláznila.

„A asi jsem zapomněla říct, že je to mírně opakovací i co se týče předešlých ročníků.“

Ne! Tohle prostě nemůže myslet vážně! Tohle by Snape nikdy neudělal. Buď by ho ohlásil, nebo by ho dal jen z letošního učiva. Ale ne dohromady. A už vůbec ne na osmdesát minut!

Hermiona mávnutím hůlky rozdala zadání a posadila se za katedru. Když si všimla, že konsternovaní studenti na ni jen nevěřícně zírají, měla chuť se rozesmát. Nakonec jen velmi pomalu zvedla pravé obočí.

„Nějaký problém? Jestli ano, mohlo by to vyřešit několik strhnutých bodů, co vy na to?“ zeptala

se pomalu.

To zmijozelské i nebelvírské probralo z transu a konečně začali něco dělat.

Byla už připravená a čekala jen na Minervu. Ta se v jejím krbu s lehkým zakuckáním zhmotnila přesně v sedm. Podařilo se jí taxík stopnout hned napoprvé, takže byly v nemocnici už v půl osmé. Dovedla Minervu do Snapeova pokoje.

„Dobré ráno, profesore. Jak se daří?“ zeptala se jako vždy.

„Došli mi pralinky, jinak to ujde.“

Minerva se pobaveně uchechtla.

„Dobrý den, Severusi. Hermiona byla tak laskava, že vyhověla mé prosbě Vás navštívit. Doufám, že Vám to nevadí.“

Severus byl mírně zaskočený, ale samozřejmě to na sobě nedal znát.

„Říct, že mi to vadí by asi nebylo na místě. Takže se klidně posadte. Jestli tu tedy něco k sezení je. To jaksi nevím.“

„Nechám vás tu o samotě. Jdu sehnat ty pralinky.“ Hermiona za sebou zavřela dveře a Severus se ušklíbl. Což neuniklo Minervě.

„Jak se Vám daří?“

„Není to nejhorší. Slečna Grangerová se prokázala jako poměrně schopná lékařka. Jen je tu mizerné jídlo a chybí mi whisky.“

„Hermiona mi říkala, že si na rehabilitacích vedete dobře.“

„Ano, vypadá to, že bych po Vánocích mohl zase učit. Už teď se děším toho, že mi zkazila studenty.“

„Zkazila? Co tím myslíte, Severusi?“

„Tím myslím, že mi je maximálně rozmazluje!“

„Tak tím bych si nebyla tak jistá. Mohu Vás ujistit, že se studenti začínají ptát, kdy se vrátíte a nemohou se dočkat.“

„Minervo, jsou sice věci mezi nebem a zemí, ale že bych zrovna já chyběl studentům je vážně nemožné.“

„Tak to byste se asi divil. Chodí za mnou už i prefekti a stěžují si na nelidskost profesorky Grangerové,“ usmála se.

Muž na posteli se ušklíbl. „Tomu vážně nemohu věřit.“

„A přesvědčí Vás tohle?“ zeptala se žena u jeho lůžka a pokračovala. „Každou hodinu vaří studenti lektvary, na které jim Hermiona nedává návod. Přísně trestá nekázeň. Zadává dvakrát i třikrát delší eseje než vy. Píše s nimi opakovací testy a písemné práce, ve kterých po nich chce znalosti i z prvního ročníku. A navíc se poměrně razantně změnila počty bodů jednotlivých kolejí. Za dobu co za Vás supluje už strhla minimálně tři sta bodů. Podotýkám každé koleji zvlášť. A aby toho nebylo málo, snaží se dokonale navodit atmosféru Vaší přítomnosti na hradě. Tedy chodí v černém upnutém oblečení. Studenti z ní mají neskutečný respekt.“

Severus si to pomalu přehrával v hlavě. Musel uznat, že jí asi křivdil. Pokud je tohle pravda, tak se rozhodně nedá mluvit o rozmazlování. Skoro by ty tupohlavce začal litovat, kdyby je neznal.

„To je velmi... surreální, Minervo.“

„Ano. A jaká je jako lékařka?“ zeptala se zvědavě.

„Soudím, že docela schopná. Co jsem stačil pochytit, tak je uznávanou specialistkou přes oči. Víc nevím.“

„Ano, něco takového mi říkala. Když jsem ji po tak dlouhé době viděla poprvé, téměř jsem ji nepoznala. Je z ní dospělá žena. Krásná a inteligentní.“

Severus se nemohl zbavit pocitu, že tuší, kam tím jeho nadřízená míří.

„Přestože je jen o pár let starší, vypadá neuvěřitelně. Ani jsem se jí nezeptala, zda už má rodinu. To je ale při tomto povolání vcelku obtížné. Nevím, nezmínila se mi o nějakém soukromém životě. Neřekla něco Vám?“ pokračovala Minerva.

Severus zaskřípal zuby. „Ne, jsem její pacient. Ne její vrba.“

„Jistě, jen jsem se ptala. Ale věřím, že by se už chtěla usadit. Mít děti a manžela,“ pohlédla na Severuse. Ten ležel bez jakéhokoli hnutí.

„Pokud máte tato přesvědčení, tak se domnívám, že by bylo více účelné se o nich bavit přímo se slečnou Grangerovou, ne se mnou. Já Vám v tom nijak nepomůžu.“

„Třeba byste mohl Sever-“

„Minervo, myslím, že jsem to řekl více než jasně.“

Než stihla Minerva jakkoli zareagovat, otevřely se dveře.

„Nesu ty pralinky,“ ozvala se Hermiona. A Severus v tu chvíli doufal, že tentokrát vynechá jejich malý rituál, který prováděla vždy, když mu nesla další balení.

Jeho vnitřní prosby nebyly vyslyšeny. Pochopil to v okamžiku, kdy zašustil celofán a on ucítil ten zpropadený bonbon na svých rtech.

„Myslím, že už půjdu Hermiono,“ pronesla spokojeně Minerva, když viděla, podle jejího úsudku, více než starostlivou péči o svého zaměstnance.

„Tak brzy?“ podivila se Hermiona.

„Nebudu už Severuse obtěžovat. Mějte se krásně, Hermiono, a těším se zase na viděnou. Na brzkou shledanou Severusi.“

„Sbohem,“ zaznělo z lůžka.

18. Krev a pocit viny

„Minervo, mluvila jsem o tom s profesorem Snapem. Nebyl proti. I já si myslím, že si Alice to stipendium zaslouží.“

„Ano, Hermiono. Máte nepochybně pravdu. Alice je velmi nadaná dívka. Nevidím problém jí na vánočním plesu předat náležité ocenění. Doufám, že na ples dorazíte?“

„Přiznám se, zatím jsem o tom nepřemýšlela. Nevím, jestli by to bylo vhodné. Je to přece jen pro pracovníky a žáky školy. A já v té době nebudu ani jedno. Říkala jsem Vám přeci, jak to s profesorem vypadá. Je více než reálné, že v té době už bude na hradě. A můj záskok už po Vánocích rozhodně nebude třeba.“

„Ale Hermiono. To mi nemůžete udělat. Moc jste mi pomohla a já bych byla neskutečně ráda, kdybyste na ples přišla. Už kvůli tomu předávání. Chtěla bych, abyste ho předali Alici se Severusem společně.“

Nedalo by se říci, že Hermiona sdílela s Minervou stejné nadšení, ale zároveň jí ho nechtěla kazit. A Alici by osobně také ráda pogratulovala.

„A kolikátého ten ples je?“

„Já věděla, že neodmítnete,“ zaradovala se Minerva. „Je to jedenadvacátého prosince. Dnes je čtvrtek šestého, takže to je vlastně za čtrnáct dní v pátek. Oficiálně to začne asi už v šest. Kvůli

mladším studentům. Studenti pak následující den odjíždějí domů na prázdniny. Někteří tu samozřejmě zůstávají. Vždyť to znáte.“

„Dobrá. Ráda přijdu. Mohu se pak odletaxovat k Vám do ředitelny?“

„Jistě. Bylo by úplně zbytečné, abyste chodila přes půl hradu. Kdyby se cokoli změnilo, poslala bych Vám sovu. A navíc tu stejně budete učit ještě příští týden, tak bychom se pak případně domluvily.“

„Ano, to je asi vše. Teď mě, Minervo, omluvte. Musím jít učit.“

Minerva jí pokynula a vrátila se k papírování. Mladá žena mezitím seběhla do sklepení a vpustila do učebny zmijozelské a nebelvírské sedmáky. Přelétla třídu pohledem a když nezaznamenala žádné změny v jejím složení, nadechla se.

„Dnes mi každý z vás připraví lektvar podle svého uvážení. Věnujte mi laskavě ještě pozornost, pane Fellindene, vy obzvlášť,“ zarazila mladíka, který se už řtil ke skříni s přísadami. Jakmile si opět vyžádala plnou pozornost, pokračovala: „Upozorňuji vás, že lektvar, který si vyberete, připravíte bez návodu, pokud možno co nejlépe a co nejrychleji. Ostatně máte na to šedesát minut. Víc ne. A abych nezapomněla. K tomuto lektvaru se pak bude vztahovat i domácí úkol. Sepíšete všechny klady a zápory při použití vámi vybraného lektvaru, zmíníte se o vhodné alternativě a oba lektvary pak porovnáte. Minimální délka... dejme tomu třicet palců. Můžete začít.“

Třídou to zašumělo. Takové nápady neměl ani Snape... Studenti se začali ploužit ke zdroji přísad a nesouhlasně při tom mumlali.

„Pokud s tím má kdokoli z vás nějaký problém, může opustit třídu. Zároveň tím ale připraví svou kolej o sto bodů. Pokud tady nikdo takový není, očekávám od všech naprostý klid a soustředění.“

Stejný program na vyučovací hodiny měla i pro ostatní třídy. Nutno podotknout, že se to obešlo bez větších katastrof. Když nepočítáme jeden roztavený a jeden vybuchnutý kotlík.

V pátek večer měla Hermiona v plánu jít s Edwardem na večeři, ale nakonec to nevyšlo. Volali z nemocnice. Vážná dopravní nehoda, která si vyžádala mnoho raněných. Na sálech byl potřeba každý možný chirurg. Když se tedy totálně vyřízená dostala domů do postele, byla už téměř neděle.

Vzbudilo ji nesmlouvavé pípání budíku. Rozcuchaná a ještě ke všemu maximálně rozlámaná se vyhrabala z postele. Chvilí si nemohla uvědomit, jaký je vlastně den. Až pohled na budík ji upozornil, že je pondělí, 6: 31. Ale né, povzdychla si v duchu. Prospala celou neděli.

Hned jak dorazila do své kanceláře, začala si připravovat silnou kávu.

„Můžeš mi udělat taky jednu, krásko.“

Leknutím nadskočila a kávou na lžičce si úspěšně posypala plášť.

„Tedde, prosila jsem tě, abys mě tak neděsil.“

„Já vím, promiň, Herm. Ale mám problém.“

Hermiona zalila oba šálky a otočila se. Okamžitě se setkala se štěněčím pohledem svého kolegy.

„Co je to tentokrát?“ zeptala se ho s úsměvem, protože na podobné „problémy“ byla zvyklá.

„Víš jak jsem ti říkal o té dovolené?“ začal opatrně.

„Jo, jedeš s Paulou před svátky do Francie. Alpy, vid? Jestli se nepletu, tak jsi říkal, že tam jedete ani ne na celý týden?“

„No a v tom je ten problém.“

„Proč? Dala ti košem a ty nevíš koho vzít s sebou?“ smála se Hermiona.

„To ne, ale nemám kam dát Frolu.“

„Tak na to zapomeň. Když jsem ti ji hlídala minulý rok, málem mi sežrala sousedku a ta se mnou do teď nemluví.“

„Hermi, prosím. Ona je teď už vychovanější. Fakt to bude bez problémů.“

„Netvrd' mi, že jsi to šedesátikilový tele vycvičil. To ti opravdu nevěřím.“

„Vážně nekecám. Když jí řeknu hlídej, tak hlídá kohokoli a cokoli a nikoho k tomu nepustí. Už to není takový hravý štěně, jako byla minulý rok. Vážně.“

Hermiona věděla, že nedokáže vzdorovat dlouho. Už proto, že měla mu obrovskou kouli chlupů, které Tedd říkal Frolo, moc ráda.

„Dobře, kdy mi ji dovezeš?“

„Já věděl, že to pro mě uděláš!“ mladý muž ji chytil kolem pasu a zatočil se s ní. „Jsi prostě bezvadná.“

„Já vím, vím. Pusť mě, prosím,“ smála se.

Opatrně ji postavil zpátky na zem a zamyslel se. „Myslím, že příští pondělí, tedy sedmnáctého, kolem poledne. No a stavil bych se pro ni pak v sobotu ráno. To budeš doma, jak jsem koukal na rozpis. Ty máš příští týden jen ranní vid?“

„Jo celý týden. Vlastně až do Štědrého večera. Vyjma té soboty, to bych měla být doma, ale sám víš, že se může něco stát. Ale jinak se tomu tvému drobečkovi budu moci neustále věnovat. A teď už musím jít něco dělat.“

„Hmm, taky bych šel něco dělat,“ zasníl se.

Plácla ho do zad a se smíchem ho vystrkala ze dveří. V rychlosti dopila svou kávu a vydala se na sál.

Celý den ubíhal neskutečnou rychlostí, tedy alespoň pro ni. Dopoledne operovala a musela dopsat ještě několik článků a kritik. Čas jí nezbyl ani na oběd. Za chůze snědla jablko a ještě stačila přijmout dalšího mladého lékaře, který měl být celý měsíc na jejím oddělení na praxi. Vysvětlila mu co a jak a pro jistotu mu dala své číslo na pager, kdyby se cokoli stalo. Když už měla vše vyřízené, vydala se za Snapem.

„Dobrý den, pane profesore. Jak se daří?“

„Dobrý, slečno Grangerová. Kdy máte v plánu mi konečně sundat ty obvazy? Mám dojem, že mi začínají přirůstat k obličejí.“

Hermiona ho chytila za zápěstí a zkontrolovala tep.

„Necháme je tam, jak dlouho to bude možné. Ale přišla jsem Vám říct, že Vás asi brzy pustíme domů.“

„Neříkejte. V to já už ani nedoufal.“

„Profesore, vím, že minulé týdny pro Vás nebyly lehké, ale jsou lidé, kteří už se z nemocnice nikdy nedostanou. Proto si nestěžujte, buďte tak laskav. A navíc, jak jsem řekla – Vaše propuštění je podmíněné souvislými rehabilitacemi po dobu jednoho týdne, abychom věděli, jak na tom jste. Pokud to bude ucházející, pustíme Vás už před svátky.“

„Souvislé rehabilitace? A co jsem u Merlina podle Vás dělal celé předešlé týdny? Válel se na pláži? Vždyť mě neustále někam taháte.“

„To je pravda, ale měl jste většinou volné víkendy. Tento týden tomu tak nebude. A asi jste si všiml, že tu dnes George není. Budu Vám asistovat já. Nikdo jiný volný není.“

„To tu máte tak málo sestřiček?“

„Domnívám se, že nikoli, ale v pátek se stala na dálnici hromadná nehoda. Sestry jsou teď potřebné jinde. Tak jestli můžete, pomůžu Vám na křeslo.“

Severus už toho začínal mít plné zuby. Nejdřív ho opět nutila zvedat nohy i se závažími na nich upevněných. Pak musel asi půl hodiny strávit na chodícím pásu, nastaveném na tu nejnižší rychlost a pak ho nutila, aby změnil směr chůze v závislosti tom, odkud se ozýval její hlas. Vážně už si připadal jako batole, které neustále chodí za svými rodiči. Jen s tím rozdílem, že batole většinou nepřišpendlí své rodiče k podlaze, když na ně spadne, jako se to během celého cvičení podařilo jemu asi pětkrát. Sice už se jakž takž pohyboval, ale i přesto se občas objevil zásek a on se skácel.

Jinak si nemohl stěžovat. Na delší vzdálenosti ho ovšem pořád dopravovali na kolečkovém křesle, ale do koupelny už si zvládl dojít bez Georgovy pomoci. Dokonce i poslepu, když tedy opomene tu první výpravu, po které měl na čele pěknou bouli celý týden.

Ted' už toho měl ale vážně dost.

„Grangerová, neřekla jste, že mě ze svého oddělení chcete dostat v rakvi.“

„Co prosím?“

„Už toho mám dost. Pořád jen dojděte támhle, a ted' zase ke mně a pořád dokola.“

„Jak chcete, můžeme dnes už skončit,“ dostala ze sebe Hermiona trochu zaraženě. „Pojďte, pomůžu Vám do křesla.“

„To zvládnou sám.“

Aniž by dbala na jeho mumlání, vzala ho za loket a opatrně ho usadila. Když mu chtěla pomoci do postele v jeho pokoji, ohradil se.

„Já to zvládnou sám, Grangerová.“

„Musíte být už unavený, pomůžu Vám,“

„Grangerová, Vy špatně slyšíte? Říkám, že to zvládnou,“ řekl podrážděně a zvedl se. Zjevně trochu prudčeji, protože se mu podařilo zavravorat. Hermiona ho okamžitě podepřela.

„Pomůžu Vám.“

„Před chvílí jste mě nejméně tři hodiny nutila chodit. Podotýkám samotného. A ted' mě nenecháte dojít ani do postele,“ zavrčel na ni.

„Ano, ale tady by se Vám při pádu mohlo něco stát. Nejsou tu polstrované podlahy,“ nevzdávala se Hermiona a opět ho chytila pod paží.

„Řekl jsem, že to zvládnou,“ téměř ji okřikl jak malou holku a vyškubl svou ruku z jejího sevření. Aby dodal svým slovům vážnost, udělal prudký pohyb rukou. Bohužel velmi nešťastně.

Neuvědomil si ani svou výškovou převahu, ani Hermioninu blízkost. Jak mohl odhadovat, zavadil hřbetem ruky o její tvář. A docela zprudka. Hermiona bolestivě sykla, načež bylo v místnosti následujících několik vteřin hrobové ticho.

Po těch nekonečných sekundách uslyšel její spěšné kroky. Dřív než však stihla sama otevřít dveře, udělal to někdo jiný. Severus toho lékaře znal jen podle hlasu.

„Hermiono, tady jsi, hledal jsem tě, potřebuješ-“ Tedd se zarazil. Na plášti jeho kolegyně se skvěly dvě rudé kapky.

„Herm, co se ti stalo? Jsi v pořádku?“

„Jo, jen se mi zamotala hlava. Uhodila jsem se. Jsem už unavená.“

„Počkej, ale tohle bude možná na šití. Máš úplně roztržený ret.“

Severus stál bez hnutí vedle své postele a ztrnule poslouchal scénku před sebou. Víc už

neslyšel. Zavřeli dveře.

Uhodil ji.

Ale bylo to nechtěné, ozvalo se jeho druhé já.

Uhodil ji a jen protože mu chtěla pomoci.

Nic to není.

Nic to není?! Bude mít jizvu na rtu. Nikdy mu to neodpustí.

Od kdy stojíš o něčí odpuštění?

Vztekle praštil pěstí do nočního stolku. Ublížil jediné bytosti, která mu tolik pomohla. Která pro něj a pro jeho uzdravení udělala maximum.

„Sakra!“ zaklel vztekle.

Tohle se nemělo stát.

19. Návrat

Hermiona se od té doby u něj už ani neukázala. Několikrát se pokořil a zeptal se na ní. Vždy se mu dostalo stejné odpovědi: „Má mnoho práce.“

Byl našťvaný. Hodně našťvaný. Na sebe a na toho panáka, který si ji odveze do Států a on se jí nebude moci ani omluvit. Během těch několika dnů, které ho nenavštívila, pochopil, že mu na ní záleží. Nechtěl, aby se rozešli takhle...

Zatímco Severus pravidelně rehabilitoval a ve zbývajícím čase zpytoval svědomí, Hermiona se snažila na vše zapomenout. Byla přesvědčena, že jí s Edwardem čeká v Americe nový život, po kterém tolik toužila. To, co se stalo, prostě a jednoduše přešla. Připomínala jí to jen drobná jizvička, která ji zůstala na rtu. Svého bývalého profesora už nenavštívila. Předala ho do péče kolegovi. Ostatně už byl téměř v pořádku. Rehabilitace měly výborné výsledky a za několik dní mu sundají i tu pásku. A on se bude moci vrátit do Bradavic a Hermioně se snad konečně podaří zapomenout...

Zrovna mířila k automatu, když ji dohonil kolega.

„Ahoj krásko. Jsi nějaká zamyšlená. Děje se něco?“

„Ne. Mělo by?“ zalhala pohotově a zahrnala myšlenky na pacienta ležícího na pokoji číslo šest.

„To já nevím, ale chodíš pár dní jako tělo bez duše. Měla by ses radovat. S tím chlápkem ze šestky se ti podařil hotový zázrak.“

„Hm,“ pokrčila rameny a změnila téma. „Kdy mi přivezeš Frolu?“

„Zítřka, jak jsme se domluvili. Už se nemůžu dočkat až tam s Paulou budeme sami,“ zasnul se.

„Fajn, už se na ni těším. A přeju vám, abyste měli co nejlepší počasí. A teď mě omluv. Mám ještě práci,“ spěšně se rozloučila a zamířila do kanceláře.

Musela připravit podklady pro Snapeovo propuštění. Neviděla důvod ho tu držet déle, než je nutné a předpokládala, že mu dnes nechá sundat tu pásku, aby se zjistilo, jak je na tom. Domnívala se, že jeho zrak bude v pořádku. Možná bude potřebovat slabší brýle, ale jinak bude určitě vše bez problémů.

Byla neděle a ve středu ho nechá propustit. Musí ale zdůraznit kolegovi, aby mu řekl, že do práce se smí vrátit až po Vánocích. Sice se jí to moc nezamlouvalo, ale musel si ještě odpočinout. Ona už ty dva dny odučit zvládne. Nejvíc se však bála setkání na plese. Snažila se Minervě nějak vymluvit, aby už do Bradavic nemusela, ale ona jí na to neskočila. Stipendium bude muset Alici předat se Severusem. Nutno podotknout, že se onoho setkání docela obávala. Kdyby tak tušila, že bude mít tu čest ještě dříve...

„Takže, pane Snape, vaše poslední testy dopadly výborně. Pohybové funkce jsou v pořádku, zrak je jako dřív. Není důvod vás tu déle držet,“ prohlásil lékař ve středním věku, který měl Severuse na starosti. Severus jen kývl. Pásku už neměl na očích tři dny a zrak se mu opravdu vrátil. Byl upozorněn, že do práce se má vrátit až po Vánocích, ale na to nebral velkou zřetel. Ještě ho lékař seznámil s možností zhoršení zraku. To by ale vyřešily brýle, nebo případná další operace. Lékař pomalu domluvil. Jako by si na něco vzpomněl, při odchodu se zarazil.

„Tohle Vám posílá doktorka Grangerová,“ podal Severusovi balíček a odešel. Ten už byl připravený na odchod, ale uvědomil si, že mu chybí podstatná věc. Tedy hůlka. Měl v plánu najít Hermionu děj se co děj, přestože se mu to v minulých dnech vůbec nedařilo. Buď se nechala zapřít, nebo nebyla v nemocnici.

Teď ale svíral v rukách podlouhlý balíček a věděl téměř jistě, že je v něm jeho hůlka. Pochopil, že už ho Hermiona nechce ani vidět. Nedivil se. Po tom všem. Už nezbyvalo nic jiného než vyjít před nemocnici a najít si místo vhodné pro přemístění.

„Co sám sis zavínil, to bolí nejvíce,“ pronesl tiše před svým kabinetem a sám se divil, jak se mu podařilo nepozorovaně dostat až do svých prostor. Rozhodně si ale nestěžoval. Neměl náladu se s kýmkoli potkat či snad se s někým vítat. Prostě byl zpátky a teď už nic nebrání tomu, aby vrátil svůj život do starých kolejí. A začne s tím hned zítra. Věděl, že měla Hermiona ve čtvrtek první hodinu se sedmáky a to hned od sedmi. Neměl ani v nejmenším v plánu poslechnout lékařovy rady. Už z toho důvodu, že zítek byl možností ji konečně vidět. A tím vidět myslel opravdu vidět, ne jen slyšet její laskavý hlas. Předpokládal totiž, že se zítra dostaví na jedny z posledních suplovaných hodin, a on už by pak neměl možnost se s ní setkat. O Minervině plánu s předáváním stipendia neměl zatím ani tušení.

Hermiona ráno úspěšně zaspala. Z práce přišla předchozího dne utahaná jak kotě, takže se jen osprchovala a předpokládala, že se do Bradavic odletaxuje až ráno. Teď se za to proklínala. Rychle si vyžehlila vlasy a stáhla je do gumičky. Když probíhala kuchyní, usrkla ze studené kávy ze včerejška a zároveň se otrásla odporem. Nasoukala se do prvních černých kalhot, které našla a popadla halenku se stojáčkem. Přehodila si přes ramena dlouhé sako a vyrazila hledat polobotky bez podpatku. Nějakým záhadným způsobem nebyly na místě, které jim bylo určeno, ale málem se přerazila o ty na vysokém štíhlém podpatku. Vzdychnula a obula je.

Frola, Teddův pes, ji pozorovala značně pobaveně (jestli je tedy tento výraz u psa možný) a jednu z bot, které její dočasná panička vlastnila, si držela pod mohutnou tlapkou.

Rychle, jak jen jí to vysoké podpatky dovolovaly, vyrazila ze svého bradavického pokoje směr učebna lektvarů. Trochu jí překvapilo, že na ni studenti nečekají před učebnou, ale předpokládala, že je pustila dovnitř Minerva, když ona dlouho nešla.

Severus stál za svou katedrou s pažemi založenými na hrudi a dokončoval výklad lektvaru, který v následujících minutách měli studenti připravit. Dělal, jako by s nimi o žádné hodiny nepřišel, ale nutno podotknout, že ho mírně překvapila jejich kázeň. Nikdo ani nemukl, jen si ho zkoumavě prohlíželi. Přisuzoval to Hermioniným metodám a své absenci.

„... a proto je důležité připravovat tento lektvar v přítmí,“ dokončil a jediným mávnutím hůlky uvedl učebnu do stavu šera.

V ten moment se prudce rozrazily dveře a do místnosti rázným krokem vešla Hermiona. Aniž by ji napadlo rozhlédnout se po místnosti, zakládajíc si ruce na hrudi, spustila: „Všichni připraví jeden z lektvarů, které jsem s vámi probrala minulý týden. Poté bude následovat opakovací test z učiva od čtvrtého ročníku do teď. Máte na to čtyřicet minut. Pane Browne, strhávám vám deset bodů. Já jsem tady, takže laskavě věnujte pozornost mě a ne něčemu co lítá za mnou,“ pohledem přelétla třídu. „To samé platí i pro Vás slečno Clawisová. Právě jste připravila svou kolej o dalších deset bodů. A vytáhněte rolety. Jestli se bojíte záření, tak se namažte opalovacím krémem,“ přidala ještě ironickou poznámku.

„Okamžitě,“ dodala, když se ani jeden student k ničemu neměl.

Severus to celé pozoroval bez hnutí. Díky šeru, které ve třídě jeho přičiněním panovalo, nezahlédl její obličej a nepoznal by ji ani podle stylu oblečení. Její hlas měl však už nepochybně vrytý ve své paměti.

Nezmohl se na víc, než ji jen tupě sledovat. To s jakou energií vrazila do třídy ho překvapilo. Její další počínání a slova ho pak přímo fascinovala. Jestli tenkrát Minervě nevěřil, teď si byl jistý, že ani v nejmenším nepřeháněla.

Sledoval drobnou ženu před sebou, která i přes vysoké podpatky byla stále o pár centimetrů menší než on. Černé oblečení jí neuvěřitelně sedělo a dlouhé upnuté sako kopírovalo křivky jejích zad a zadečku. Rovné dlouhé vlasy stažené do gumičky, které v šeru zaznamenal, pak jen umocňovaly celkový dojem. V tu chvíli netoužil po ničem jiném, než se jí alespoň na krátký okamžik dotknout.

Vzpamatoval se až v okamžiku, kdy prudce vyštěkla to své „okamžitě“. Všiml si, že studenti těkají svými pohledy z ní na něho a rozhodně neměl v plánu nechat jí odebrat za tuto činnost všem po deseti bodech.

Zprudka se nadechl, aby jí konečně zarazil.

„Domnívám se, že rolety budou muset zůstat na svých místech. Stažené jsou nedílnou součástí přípravy antikoncepčních lektvarů.“

Hermiona se znatelně zarazila. Jak jen mohla být tak hloupá a myslet si, že Snape opravdu začne učit až po Vánocích, vynadala si v duchu. Neměla však v plánu s ním jakkoli konverzovat, proto mu nevěnovala žádnou pozornost. Ani se neotočila.

„Je patrné, že vaše budoucí vzdělávání je již zpátky v péči profesora Snapea. Nemám tu už tedy co dělat,“ otočila se na podpatku a opustila učebnu.

Severus byl zaskočený. Nečekal takovou reakci. Doufal, že mu věnuje alespoň jediný pohled. Ale nedočkal se ani toho. Co vlastně čekal? Po tom jak se k ní zachoval...

Zahnal vlezlé myšlenky na drobnou ženu v černém a opět věnoval svou pozornost studentům.

20. Ples začíná...

„Frolo, pojď ke mně,“ vyzvala tu chlupatou kouli a uvolnila jí místo ve své posteli. Fenka neváhala ani okamžik a se zafuněním vyskočila na postel. S žuchnutím se stočila těsně vedle Hermiony a nechala se hladit po hlavě. Ani nepostřehla, že ji do kožichu dopadlo několik slaných kapek.

Během několika minut po tom, co ji Snape překvapil v hodině, si sbalila těch pár věcí, které tam měla, rozloučila se spěšně s Minervou a dopravila se k sobě. Shodila ze sebe upnuté oblečení a zalezla si jen v jedné z pánských košil, které už nestihla darovat svému otci a Teddovi byly malé, do postele.

Teď drbala za ušima to přítulné stvoření a přemýšlela nad tím, proč vlastně brečí. Vždyť k tomu neměla nejmenší důvod, nalhávala si pořád. Až teď si uvědomila, že k tomu možná důvod má. Byla na sebe naštvaná. Nechala své city zajít až příliš daleko a uvědomovala si, že by Snapea toužila nejen políbit, jak si onehdy přiznala.

Proč by se raději nechala objímat od toho věčně ironického mizery místo od Edwarda? Nechácala to. Kdy k tomu došlo? Kdy si to uvědomila poprvé? Možná až dnes, když jí při jeho slovech přeběhl mráz po zádech. Nebo už dříve, když ho po tom incidentu odmítla navštěvovat? Musí se vzpamatovat. Přece si nenechá zkazit život tímhle člověkem. Ještě několik dní a odjede s Edwardem do Ameriky a začne tam nový život. Bez Bradavic, bez kouzel, bez Snapea.

Severus se jako obvykle vydal do Velké síně na oběd. Samozřejmě tím vzbudil pozdvižení, ale ne tak velké, jak se dalo očekávat. Přece jen školní tamtamy fungovaly bezchybně a rychle. Ještě než si stihl sednout, objevila se u něho Minerva.

„Severusi, chlapče, proč jste nedal vědět, že se vrátíte tak brzy?“

Skousl toho chlapce a znuděně podotkl: „Předpokládal jsem, že se zmíní slečna Grangerová.“

„Opravdu? S Hermionou jsem mluvila, ale nic podobného mi neřekla. Až dnes se přišla rozloučit a sdělila mi, že dorazí až na ples.“

Severus zbystřil. „Na ples?“ zeptal se, pokud možno co nejlhostejněji.

„Ano, ona Vám o tom neříkala? Budete spolu s Hermionou předávat Alici to stipendium. A aby to bylo slavnostní, tak se to uskuteční na vánočním plese. A navíc by se mi ji ani jinak nepodařilo na ples dostat. Odjíždí hned po Vánocích do Ameriky,“ dokončila jeho nadřizená a neušlo mu, že po něm hodila při poslední větě mírně vyčítavý pohled.

„Takže ode mě se čeká co přesně?“

„Ples začíná klasicky v šest a to předání vidím tak kolem osmé hodiny. Hermiona mi říkala, že bude moci dorazit jen na tuto příležitost. Nechce se dlouho zdržet. Nevím proč. Neříkala Vám něco, Severusi?“

Proč asi, prolétlo mu hlavou. Došlo mu, že tady už nemá žádnou šanci. Ale i přesto mu záleželo na tom, aby se jí mohl omluvit... Aby ji mohl ještě jednou vidět. „Ne,“ pronesl po chvíli. „A mimochodem – dorazím také až kolem osmé.“

„Jistě, od Vás jsem opravdu nečekala, že tu budete od začátku do konce a budete protáčet studentky,“ mrkla na něj a šla se posadit na své místo.

Co si ta ženská o sobě myslí, pomyslel si, ale raději se zdržel komentáře. Momentálně měl úplně jiné myšlenky. Uvidí ji. Uvidí bytost, která mu, ač o tom neměla ani tušení, změnila smýšlení na svět a na lidské hodnoty. Vrátila mu zrak a probudila v něm city, které si myslel, že už nikdy nepocítí. Ale bylo mu jasné, že je bude muset potlačit. Prostě se jí omluví a nechá ji zmizet ze svého života.

Ten jeho se tak jako tak vrátí do starých zajetých kolejí. Všemi bude považovaný za mrzutého profesora lektvarů, který se podle historek, jenž o něm kolují, mění na netopýra a po nocích loví bezobratlou havěť. Jen on sám ví, že bude tak jako dosud nadávat každé ráno na chlad jeho sklepních prostor a bude si peřinu přitahovat těsněji k bradě, protože se nenajde nikdo, kdo by mu ráno poskytl trochu lidského tepla.

Potlačil chuť praštit pěstí do stolu. Raději se zvedl od nedojedeného oběda a vydal se do svých komnat připravit si podklady na další hodiny.

Hermiona stála před svou šatní skříní a přemýšlela, které ze dvou plesových šatů, jenž vlastnila, zvolí na dnešní příležitost. Jedny byly jednoduché s ramínky. Barvu měly krvavě červenou a sukně byla jen s podšívku. Žádné další vrstvy, které by vytvářely dojem bohaté sukně.

Ty druhé pak byly o poznání výraznější. Lesklý tmavě modrý materiál odrážel dopadající světlo, a vytvářel tak na jejich nositelce zajímavou hru barev. Nejednalo se úplně o korzetové provedení, ale šaty byly bez ramínek. Dokonale tvarovaný vršek se přesně hodil pro lehce plnější poprsí a vytvořil tím nádherný dekolt.

Šaty neměly klasický splývavý vzhled, ale vypadalo to, jako by s nimi někdo přímo na jejich majitelce otočil o několik stupňů doleva. Tento efekt způsobil zvlnění a stočení látky do spirály, která začínala u dekoltu a končila až na zemi. Když ji v nich jednou viděl Tedd na lékařském plese, tak prohlásil, že jsou jako růže. Vrstvené z jednotlivých plátek a probouzející všemožné fantazie.

Jí samotné se také moc líbily, ale nechtěla to dnes přehnat. Sáhla tedy pro ty jednoduché červené. Jakmile se však začala shánět po vhodných červených lodičkách, nepochodila. Jednu nenašla vůbec a tu druhou si spokojeně žužlala Frola.

„Já tě uškrtím. Ty jsi neskutečně příšerný pes, víš to?!“

Frola jí nevěnovala větší pozornost a dál se věnovala ukořistěné botě. Hermiona si povzdechla a vrátila červené šaty na své místo. Vzala ty modré a z útrobu skříně vylovila i nepoškozené sametové modré lodičky.

„Ale je to na tebe, je ti to jasné?“ pohrozila fence, která si hověla na její posteli. „Ale tobě je to koudám úplně fuk, vid?“ pokračovala ve své samomluvě a začala se převlékat.

Severus na tom byl podobně. Bylo to snad poprvé, kdy se snažil udělat svým oblečením skutečně dobrý dojem. Při výběru vhodného oblečení uvažoval, že zvolí klasiku. Černý společenský hábit. Ale pohled mu sklouzl na nepoužitý komplet, který se krčil v rohu jeho skříně. Jednalo se o kalhoty, dlouhý kabátec a barevně sladěný plášť přes ramena barvy večerní oblohy s modrými odlesky. Nerozhodoval se dlouho. Vylovil ještě bílou košili s vázankou a následně zamířil do koupelny.

Když se Severus objevil přesně v osm hodin ve Velké síni, předpokládal, že už Hermiona bude někde konverzovat s Minervou. Jaké bylo jeho překvapení, když se k němu jeho nadřazená přířítla úplně sama.

„Severusi, náramně Vám to sluší,“ rozplývala se a nevynechala mrknutí.

Oslovený jen nesouhlasně nadzvedl pravé obočí a raději její výstup nekomentoval. Minervě to ale zjevně vůbec nevadilo, vystačila si sama.

„Už jsem se bála, že se neukážete ani jeden. Hermiona ještě nedorazila a to už je po osmé. Slibovala mi, že tu bude už před osmou a nic. Neviděl jste ji někde?“

Severus se zamyslel. Těžko říci. Měl dokonce pocit, že i kdyby ji viděl, nepoznal by ji. Dokonale mu stačila změna, kterou u ní zaznamenal, když se mu vrátila do hodiny. Teď neměl ani ponětí, co bude mít na sobě, natožpak jak moc se změnila její vizáž. Jen pokrčil rameny.

„Nevím. Nejspíš nikoliv.“

„Dobrá, půjdu se po ní ještě podívat. Držte se, prosím, někde v těchto místech, ať Vás pak nemusím také někde hledat,“ povzdychla si Minerva a odešla.

Severus neměl nejmenší důvod se někde potloukat. Došel si jen pro sklenku vína a vrátil se na původní místo. V klidu upíjel vcelku dobrý ročník, jak se mohl dohadovat, a pozoroval dění na parketu. Zrovna hráli waltz a on by se nejraději začal smát. Taneční kreace, které provozovali jeho studenti na parketu jen stěží mohly být nazývány tanečními kroky. Natožpak tanečními kroky právě waltzu. On sám se za dobrého tanečníka rozhodně nepovažoval, ale to, co se dělo na parketu, bylo i na něj příliš.

Znovu upil ze své sklenky, když na svém rameni ucítil něčí dotek. Chtěl se otočit, ale zabránila mu v tom ruka v jeho vlasech a tichý šepot, který se otřel o jeho ucho.

„Dnes ti to náramně sluší, Severusi. Jsem ráda, že jsi už v pořádku mezi námi.“

Poznal ten hlas okamžitě. Ano, nová kolegyně, která měla na starosti věštění z čísel, Silvia Frölová. Nadechl se a pomalu se otočil.

„Kolegyně Frölová, nevzpomínám si, že bych Vám někdy dal nabídku tykání.“

„Ale no tak, Severusi. Nebuď pořád tak chladný. Víím, že po mě toužíš.“

Neubránil se úšklebku. Musel uznat, že tahle ženština má vážně výdrž. Uháněla ho už od doby, kdy nastoupila. Severus by si možná dal i říct. Jen kdyby stejným způsobem před tím nesvedla podstatnou část mužského zastoupení profesorského sboru. Výjimkou byl snad jen Hagrid a Kratiknot. Jinak už na svém kontě měla všech pět profesorů, kteří po válce nastoupili na uvolněná místa. Spekulovalo se, že jejím spárům neunikl ani Firenze.

Teď však bylo jediným jeho úkolem dostat jí ze své blízkosti a to v co nejkratším čase. Respektive než se objeví Hermiona.

„Domnívám se, že jste mě nepochopila. Nemám zájem.“

Silvia jeho poznámku nebrala na vědomí a využila příležitosti temného zákoutí. Severus pak o několik sekund později proklínal zálibu temných koutů, protože předpokládal, že by si tohle na viditelnějším místě nedovolila. Než se stačil vzpamatovat, přitiskla se k němu celým tělem a vjela mu rukou do vlasů.

„Neříkej, že to s tebou nic nedělá? Copak to necítíš?“ zeptala se ho nejsvůdnějším hlasem, jaký kdy dosud slyšel.

Pokud možno nejméně prudkými pohyby se jí snažil od sebe odstrčit. „Jediné, co začínám cítit je, že se mi začíná dělat špatně.“

Bohužel ani tato věta nevyvolala požadovaný efekt. Silvia se místo uražení a opuštění jeho blízkosti jen afektovaně zasmála.

„Miluji tvůj humor, Severusi. Ale nemůžeš si pořád hrát na ledového krále. A já vím, jak tě rozpálit.“ Vytrhla svou ruku z jeho sevření a neomylně zamířila do jeho slabin.

Severus začínal mírně panikařit. Věděl, že právě tyhle partie by ho mohly zradit. Snažil se tedy rukou, která nespírala skleničku zachytit její ruku.

Tu však chytil do svého sevření někdo jiný a zmatená Silvie byla dost nevybíravým způsobem odstrčena.

Ten někdo pak Severuse chytil za klopy jeho kabátce a divoce se přísál k jeho rtům...

21. Chci poslední odpověď...

Hermiona ty dva pozorovala poměrně dlouhou chvíli. Přicházela v okamžiku, kdy se Minerva oddělila od Severuse. Kupodivu si jí nikdo nevšiml. Snape si zamířil pro pití a ona se neubránila potřebě chvíli ho sledovat.

Musela uznat, že si dal dnes vážně záležet. Jeho oblek byl jako šitý na míru. Obepínal jeho štíhlé tělo a byla si jistá, že v ženách probouzel nejrůznější představy. Jestlipak se takhle oblékl kvůli nějaké ženě? Napadlo ji a pocítila... snad... žárlivost?

Sledovala, jak si vybral snad nejtmaší kout, který v sále byl a v ten okamžik se potvrdily její představy. Zezadu k němu přistoupila žena v šatech jedovaté zelené barvy, které více odhalovaly než skrývaly a začala se po něm plazit. Hermiona se chtěla znechuceně otočit a jít vyhledat Minervu, ale v ten okamžik si všimla, že přítomnost té ženy není Severusovi zrovna milá.

Postřehla, jak se jí snaží odstrčit a zřejmě jí věnoval i nějakou nelichotivou poznámku. Žena naproti němu však nejspíš neměla v plánu dnešního večera neúspěch u Mistra lektvarů a nepřestávala ho svádět.

Hermionu v tu chvíli napadl ďábelský plán hodný pravého Zmijozela. Zabíla by tím dvě mouchy jednou ranou. Splnila by si své přání a zároveň by pomohla Severusovi od té ženštiny možná i na delší dobu než jen na dnešní večer.

Ještě chvíli váhala. Uklidňovala se myšlenkami, že by to bylo jen poprvé a naposledy. Pak odjede a zůstane jí jen hezká vzpomínka. Ale co když to není tak úplně dobrý nápad. Třeba jen Severus dělá drahoty, ale jinak mu snažení té ženy dělá více než dobře.

Když se pomalu začala přesvědčovat, že ten nápad zas tak dobrý není, zahlédla ruku té coury neomylně směřující do jeho slabin. Postřehla, že se jí snaží zarazit, ale jednou rukou se mu to moc nedařilo.

A bylo rozhodnuto. Rychle překonala těch několik metrů, které je dělily a tu ženskou od Severuse nemilosrdně odstrčila. Aniž by pak čekala na jakoukoli další reakci, pevně ho chytila za klopy jeho kabátce, přitáhla si jeho hlavu a prudce ho políbila.

Že by se ženy samy od sebe lepily na jeho rty se vážně nestávalo příliš často. Netušil tedy, jak se zachovat. Protože se ale přítomná dáma vcelku činila a celkově se jednalo o docela příjemnou činnost, rozhodl se do toho nezasahovat. Naopak se aktivně zapojil. Volnou ruku umístil na její záda a přitáhl si ji blíž. Zároveň začal polibek intenzivně vracet.

Vážně neměl tušení, co to je za ženu, ale ani to v tu chvíli nechtěl zkoumat. Bylo mu jasné, že jakmile se od něj odtrhne, řekne mu něco ve stylu – *Promiňte, ale já si Vás spletla*.

Jeho překvapení bylo tím větší, když mu žena v jeho náručí položila dlaně na prsa a pomalu se, jak mohl soudit tak i vcelku neochotně, od něj odtrhla.

Chvíli na sebe jen tak hleděli a on přemýšlel odkud ji zná. Byla mu mírně povědomá, ale netušil kam ji zařadit. Když pak promluvila, myslel si, že se zbláznil. Tohle přece nemohla být Hermiona Grangerová!

„Ahoj miláčku. Promiň, že jsem se zdržela. To je tvá kolegyně?“ zeptala se, věnovala mu zářivý úsměv a rukou ukázala na konsternovanou Silvii, kterou, jak si uvědomila, znala podle vidění jako jednu ze svých dočasných kolegyní.

Severus se vzpamatoval neuvěřitelně rychle. Chytil Hermionu za loket a se slovy: „Seznámím vás později,“ se jí snažil dostat někam, kde by mu vysvětlila svoje předchozí chování. Nebylo mu však přáno. Cestu jim zastoupila Minerva.

„Tak tady jste. Konečně!“ vydechla úlevně a ostřížím zrakem zrentgenovala Severusovu ruku na Hermionině paži.

„Vidím, Severusi, že si Hermionu vedete na parket, ale musíte chvíli vydržet. Jen co předáte to stipendium. Pak můžete tančit až do rána,“ věnovala jim shovívavý úsměv a odváděla je k pódiu.

Jako první předal certifikát Alici Severus. Hermiona pak měla předat květinu. Této příležitosti využil Severus k tomu, aby si Hermionu konečně pořádně prohlédl.

Ať už si plánoval jejich setkání jakkoli, musel uznat, že to, co se před několika okamžiky stalo, dokonale předčilo jeho očekávání. Tak spontánní polibek snad ještě nikdy nezažil. A měkkost Hermioniných rtů. Její chuť, její vůně... Pořád se z toho nemohl vzpamatovat. Vždyť on ji ani nepoznal. Ale nemohl se divit. Změnila se opravdu hodně.

Její postava nabyla ženských křivek. Nadra byla uvězněna v korzetu a její dekolt přímo vybízel k nejednomu pohledu. Výraz v obličeji byl o mnoho dospělejší a rozumnější, než jak ho znal z dob, kdy ji učil.

Dokonale si hlídala emoce, které vyjádří, a které naopak nikoli. Její šaty kopírovaly křivky jejího těla a on z ní nemohl spustit oči. Vlasy, které byly jindy tak nepoddajné teď měla rovné a svázané do úhledného účesu. Musel přiznat, že se z ní stala okouzující žena. Jeho hříšné úvahy přerušila Minerva.

„Ještě jednou Vám, Alice, za celý profesorský sbor blahopřeji a teď vyzývám všechny přítomné, aby se vrátili k zábavě, kterou měli započatou.“

Ozval se potlesk a davy studentů se vrhly zpět na parket předvádět své taneční kreace. Hermiona okamžitě zamířila k Minervě a zmařila tak opět Severusovu snahu promluvit si s ní o samotě.

„Minervo, myslím, že už půjdu. Svůj úkol jsem splnila, takže-“

„Hermiono, neříkejte, že už chcete odejít. To byste mi přece neudělala.“

„Vážně, myslím-“ opět nestačila domluvit. Minerva se otočila na podpatku a lehce poplácala odcházejícího Severuse po zádech.

„Severus si s Vámi zatančí, Hermiono. Abyste se tu tolik nenudila. Vidíte, Severusi?“ Znělo to spíše jako přímý rozkaz než řečnická otázka. Severus se otočil a setkal se s Minerviným nesmlouvavým pohledem.

„Smím prosit?“ zeptal se Hermiony a nabídl jí ruku.

Hermiona musela chtít-nechtít souhlasit. Vložila svou drobnou dlaň do té jeho a aniž by cokoli řekla, nechala se odvést na parket. Ozvaly se první tóny valčíku. Severus ji uchopil a ona se od něj nechala vést. Ani jeden z nich nepromluvil. On najednou nevěděl jak začít a Hermioně to

takhle vyhovovalo. Byla rozhodnuta hned po skončení skladby zmizet.

Najednou kolem nich proplula Minerva, kterou svíral v náručí jeden z primusů. Praštila Severuse do zad se slovy: „Netancujte tak prkenně, Severusi. Umíte to i lépe!“ a zase odplula.

Severus mírně hekl, ale snažil se své prkenné kroky trochu vylepšit. Hermioně unikl pobavený úšklebek. To se mu ani za mák nelíbilo, přece tu nebude pro smích. Chtěl se ohradit, když mu do zad někdo uštědřil další herdu.

No, někdo je dost široký pojem, jakmile se otočil, zjistil, že se jedná opět o jeho nadřízenou. Díky svým ještě ne příliš koordinovaným pohybům, lehce zavrával a byl nucen se pevněji chytit jediného bodu, který mu v tu chvíli mohl poskytnout oporu. Tedy Hermiony.

Minerva mu opět věnovala úsměv a přidala další moudrost: „Severusi, copak takhle se tančí valčík? Nesmí mezi vámi být mezera, jako kdybyste tančili ve třech. Jinak to není žádný tanec. No tak, jděte těsněji k sobě!“ opět použila ten tón nepřipouštějící námitky.

Severus to už nemohl přejít bez komentáře. Chtěl se konečně ozvat, ale to už byla Minerva pryč. Pokusil se tedy alespoň vyjádřit nesouhlas s jejím chováním

„Jestli mě ještě jednou praští, tak-“

Tak co se Hermiona nedozvěděla, protože kolem nich opět zavířila Minerva a věnovala svému zaměstnanci další ránu do zad a zcela nekompromisně ji doplnila slovy: „A povídejte si taky s Hermionou. Chudáček se vůbec nebaví.“

A byla pryč.

„Co si to ta ženská zase vymýšlí,“ rozčiloval se vcelku oprávněně Severus.

„Myslím, že její záměr byl více než patrný,“ podotkla Hermiona.

„Co tím chcete říct?“

„Tohle,“ naznačila na jejich těla tisknoucí se k sobě. Ano, tak o tohle Minervě šlo.

Každou další ranou se k sobě ti dva přibližovali blíž a blíž, protože Severusovy pohyby byly stále trochu nepřesné a on hledal oporu. Minerva to měla vážně dobře vymyšlené.

Aby se Severus trochu rozptýlil a nemusel myslet na teplo vycházející z jejího těla, konečně se jí zeptal na otázku, kterou měl na jazyku už hodně dlouho.

„Co to mělo znamenat, slečno Grangerová?“

Věnovala mu nechápavý pohled.

„Nevím, o čem mluvíte.“

„Aha, tak Vy nevíte. A ještě mi budete tvrdit, že ta žena, která se na mě zcela nečekaně vrhla a začala mě líbat jste vlastně vůbec nebyla vy?“

„To nepopírám.“

„A víc mi k tomu neřeknete?“ ptal se už poněkud našťavaně.

„Ne.“

„Tak na to zapomeňte. Hned teď mi řeknete, proč jste to udělala!“

S pohledem upřeným někam za něj, po chvíli odpověděla: „Domnívala jsem se, že Vás ta žena obtěžuje. A vypadalo to, že ne poprvé. Teď můžete při jejím dalším pokusu tvrdit, že jste zadaný a budete mít pokoj. Jestli Vám to vadilo, tak se omlouvám.“

Nebyl si úplně jistý, jestli dobře slyší. Ona se mu omlouvá za ten úžasný polibek? Svět se vážně zbláznil. Než jí stihl oponovat, skladba dohrála a Hermiona se vyprostila z jeho sevření.

„Omluvte mě,“ pohledem vyhledala Minervu. Měla štěstí. Ta mířila zrovna k nim.

„Minervo, omluvte mě, ale už budu muset jít.“

„Hermiono, drahá, vážně Vás nepřemluví, abyste tu s námi ještě zůstala?“

„Obávám se, že nikoli. Když dovolíte, použiji naposledy Váš krb.“

„Ale jistě, jistě,“ souhlasila starší žena a v tu chvíli jí svitla snad poslední naděje, jak dostat ty dva ještě do kontaktu.

„Severusi,“ oslovila svého podřízeného „mohl byste Hermionu, prosím doprovodit?“

„Minervo, myslím, že to zvládnou sama,“ snažila se jí oponovat Hermiona.

„Nejde o to, zda to zvládnete či nikoli, má drahá. Ráda bych, aby Severus zrušil po vašem odchodu letaxové připojení. Nějak mě zlobí krb a nerada bych, aby se mi z něho vynořilo v mé nepřítomnosti nějaké individuum. Můžu se na Vás spolehnout, Severusi?“

Oslovený si nemohl nevšimnout téměř nezmatelného mrknutí. Okamžitě mu došlo, co tím Minerva sleduje a v tu chvíli jí za to byl vděčný.

„Jistě, Minervo. Můžeme, slečno Grangerová?“ zeptal se a galantně ji dal přednost.

Kráčeli až k ředitelně naprosto mlčky. Ticho přerušil až Severus, když polohlasně pronesl heslo. Pokynul ženě vedle sebe a ustoupil, aby mohla vejít první. Cestou nahoru si nemohl pomoci, ale přemýšlel nad tím, že pravidla etiky vymýšlel nějaký nemrava, kterého bavilo sledovat ženskou pozadí. Ne že by si stěžoval.

Jakmile vešli do místnosti, Hermiona odložila na stůl kabelku a začala si oblékat plášť. Chtěla se otočit, vzít si ji zpět, vhodit do krbu hrst letaxu a zmizet jednou provždy, ale nebylo jí přáno. Zastavil ji jeho hlas.

„Hermiono?“ oslovil ji.

Nechtěla se otočit, ale němá prosba v kombinaci s něhou s jakou její jméno vyslovil jí nedala na vybranou.

Neochotně na něj pohlédla. Severus stál těsně za ní a díval se jí zpříma do očí.

„Jestli chcete slyšet něco ohledně té události... Nemám Vám co říct.“

„Chci po Vás poslední odpověď.“

Pohledem zavadil o její rty a jeho zrak spočinul na drobné jizvičce. Pomalu zvedl ruku a zlehka se dotkl místa, které narušovalo jinak pravidelnou konturu jejích rtů. Překvapilo ho, že neucukla, a on tak mohl přejet prstem po celém dolním rtu.

„Proč jste si tu jizvu nechala? Věděla jste, že by stačilo jednoduché kouzlo a Vaše rty by byly jako dřív,“ promluvil konečně.

Hermiona se ušklíbala.

„Aby mi každý den připomínala, že i přes nevděk některých pacientů stojí za to dál pomáhat, protože jsou tu i lidé, kteří mou práci jednou ocení.“

Severus se zarazil. Podobnou odpověď a hlavně tak otevřenou nečekal.

„Mrzí mě to, nechtěl jsem-“

„Vím, že ne.“

„Přijměte, prosím, mou omluvu, Hermiono.“

Nemohla uvěřit vlastním uším. Opravdu je to jeden a ten samý Severus Snape? A opravdu jí zrovna on žádá o prominutí? Ale i přes počáteční hořkost, kterou cítila, dnes neměla důvod nepřijmout. Kývla.

„Přijímám. A teď když dovolíte?“ zbytek věty nechala viset ve vzduchu a chtěla konečně

odvrátit obličej, aby dál nemusela přijímat jeho doteky, které jí způsobovaly neskutečná muka a které ona vnímala snad každíčkou buňkou svého těla.

Nedovolil jí to. Zatoužil naposledy ochutnat ty lahodné rty. Znovu chtěl pocítit vášeň, se kterou ho líbala.

Věděl, že to není správné, ale byla pro něj pokušením, kterému před několika desítkami minut zcela propadl.

Jejich rty se přibližovaly k oběma tolik vytouženému polibku. Severus intenzivně vnímal její vůni a teplo.

Hermiona bojovala sama se sebou. Věděla, že tohle není správné. Věděla, že to, co se stalo před tím, mělo být poprvé a taky naposledy. Všemi zapomenuto a pohřbeno hluboko. Přesto jí však racionální myšlení zcela zrazovalo. Byla tady jen potřeba jeho rtů na těch jejích.

Téměř cítil její rty na svých, když se od něj prudce odvrátila. Věnovala mu hluboký pohled, plný skrývaných emocí a než ji stačil jakkoli zarazit, pohltily ji plameny.

22. Krocení divé zvěře

Smetla si z ramen prach. Už dávno nebylo na jejím plášti jediné smítko, ale ona stále opakovala ty směšné pohyby rukou.

Myšlenkami byla někde jinde. Kde asi, ušklíbala se v duchu. V bradavické ředitelně. Ještě lépe pak pod tělem jednoho nejmenovaného profesora. Musela se zbláznit. Co se to s ní děje? Co to s ní udělal on?

Svůj pohled odvrátila a zamrkala, aby odehnala štiplavý pocit v očích. Musí to rychle zaspát. Ráno pak bude dobře.

V domnění, že si přehodí věci z jedné kabelky do druhé se automaticky začala shánět po té plesové.

„Sakra!“ zaklela nahlas.

Vzhledem k roztěkanosti a *jistým* rušivým okolnostem ji nechala ležet na stole bradavické ředitelny. Mohla zkusit se pro ni vrátit, ale předpokládala, že je to zbytečné. Snape jistě provedl, oč ho Minerva požádala a ona by nerada přišla k úrazu. Kabelku ale nutně potřebovala. Asi by se jí nepodařilo vysvětlit svým kolegům co že je to ta Alohomora. A klíče ze zvyku nosila stále s sebou. Teď se za ten zvyk proklínala.

Přemýšlela jak tuhle situaci vyřešit. Patron by jen stěží vydržel čekat na něčí příchod a zároveň ho nemůže poslat do davu ve Velké síni.

Ale dopis by krbem dorazit mohl. Proti poště přece blokový není! Sedla ke stolu a narychlo naškrábala několik slov.

Minervo,

zapomněla jsem si na Vašem stole kabelku. Pošlete mi ji, prosím, co nejdříve.

Děkuji, Hermiona

Vhodila dopis do plamenů i se stříbrným práškem a doufala, že Minerva navštíví svou kancelář ještě tento večer.

Ve chvíli, kdy se v londýnském bytě ozvalo ženským hlasem klení, stejnou potřebu měl i někdo jiný někde úplně jinde.

„Sakra!“ ulevil si nahlas a sesunul se do křesla v ředitelně.

Hlavou mu vířily myšlenky. Musel se zbláznit. Co se to s ním děje? Co to s ním udělala ona? Tak moc ji toužil v tu chvíli políbit. Ona ale zjevně nesdílela jeho touhu.

A co jsi také čekal, Severusi, napomenul se v duchu. Že se k tobě přísaje a pomiluje se s tebou na ředitelském stole? Už konečně přestaň být naivní. Ona k tobě nic necítí, nikdy necítila a ani nikdy cítit nebude.

V tu chvíli se zarazil. Když už tu přemýšlí o citech, neměl by si konečně přiznat ty svoje?

Zatraceně!

Ve chvíli, kdy zatoužil rozdrtit všechny své zápěstní i záprstní kůstky najednou a to pořádnou ranou do stolu, plameny v krbu zezelenaly.

Prudce se otočil v domnění, že by se snad vrátila. Jediné co spatřil byl kus papíru, na který dopadla jiskra. Chytl téměř okamžitě.

Severus pohotově vyskočil a drobný plamínek uhasil několika prudkými pohyby zápěstím. Papír nebyl nijak složený ani přeložený, nic mu tedy nebránilo pohlédnout na krátký text. Bylo to hodně dávno, ale rukopis poznal bezpečně. Ten se nezměnil...

Přelétl těch několik slov a až teď si všiml drobné kabelky, která ležela na stole.

Uvažoval. Nutno podotknout, že jako Zmijozel. Mohl by ji prostě jen poslat, ale taky by jí ji mohl předat osobně. Stačilo by přeci jen vhodit hrst známého prášku do ohně a...

...a nic. Nemůžeš jí zasahovat do života. Nechce tě, tak se s tím smiř. Ale přeci by se s ní nemusel vůbec setkat. Jen jí kabelku položí na stůl a zase zmizí. Kdyby ji poslal po sově, mohla by se ztratit, obhajoval svůj nápad.

Už neváhal. Nabral pořádnou hrst letaxu a vstoupil do krbu.

„Hlídej, Frolo!“ zavolala ještě na fenku a zmizela v koupelně.

Jediné, co potřebovala, bylo smýt ze sebe veškeré pochyby. Měla před sebou nádherný život po boku úžasného muže a nechtěla si to zkazit.

Zhmotnil se zřejmě v obývacím pokoji. Nesvítilo se v něm a do místnosti dopadal jen kužel světla z vedlejšího pokoje.

Nestačil udělat jediný krok, když se z temného kouta ozvalo výhružné vrčení.

Hermiona má psa? Prolétlo mu hlavou. Vždycky si myslel, že má raději kočky. No nic, zřejmě jde o neškodného ratlíka. Otočil se ke dveřím, ze kterých šlo světlo, v domnění, že najde obyvatelku bytu. Hodně rychle se ale zastavil a to v okamžiku, kdy si do zmíněného kuželu světla stoupla Frola a zavrčela ještě výhružněji.

Kdyby to nemělo čtyři nohy, ocas, uši a nevrčelo to, myslel by si, že se jedná o nějakého prehistorického tvora. Většího psa neviděl. Nutno podotknout, že se mu vážně nelíbil. A už vůbec se mu nelíbily vyceněné tesáky.

„Fajn, potvoro. Je mi líto, ale asi si na chvíli zdřímneš,“ pronesl šeptem a pomalým pohybem se snažil vylovit ze svého rukávu hůlku.

Vrčení ale nabývalo na intenzitě s každým jeho pohybem. Jakmile se jednou rukou dotkl svého rukávu, Frola se rozešla proti němu.

„Dobře, spát se ti nechce,“ neodpustil si poznámku, ale raději v pohybu nepokračoval.

Tele naproti němu se zastavilo, ale nepřestávalo vrčet. Přemýšlel, co dělat pokud nechce skončit zase v nemocnici.

Do krbu to nestihne. To by mu ta potvora dřív natrhla – není nutné dodávat co. Pro hůlku mu taky nedovolí sáhnout. Výborně, Severusi, takhle to dopadá, když se chodí na neohlášené návštěvy.

Jedinou možnou záchranou byla Hermiona. Něco mu však říkalo, že by při prudkém zvolání jejího jména měl prokousnuté hrdlo. A navíc si nebyl jistý, jestli by Hermiona nenechala toho tvora, aby si s ním pohrál.

Z přemýšlení ho vytrhl hlas, který chtěl momentálně slyšet nejvíc.

„Frolo! Kdepak jsi, zlatíčko? Neříkej, že se ke mně nechceš přitulit.“

Severus se, i přes prekérnost celé situace, neubráníl úšklebku. Tak ono má to monstrum i jméno. Báječné! A přitulit by se momentálně chtěl víc on.

„Frolo, že ty zase civíš do krbu? Nechápu, co tě na těch plamenech tak fascinuje. Pojď ke mně.“

Skoro toho psa hypnotizoval, aby se konečně otočil a odešel za paničkou. Ta obluda se k tomu ale neměla.

„Frolo! K noze!“

Na to už ten příšerný pes konečně reagoval. Bohužel jinak, než by si býval přál. Udělala další krok k němu a vyzývavě štěkla.

„Už toho mám dost!“

Uslyšel přibližující se hlas, plný rozhořčení.

„Budit sousedy nebudeš. Je ti to jas-“

Ve dveřích zkoprněla. Několik kroků od jejího krbu stál muž, na kterého v tuto chvíli chtěla nadobro zapomenout.

„Co tady děláte?“ vyštěkla ještě pořád ve vzteku, který ji přepadl na Frolu.

Severus došel k závěru, že si může dovolit odpověď. Nepředpokládal, že by se to naproti němu na něj vrhlo bez souhlasu paničky.

„Snažím se přemluvit Vašeho psa, aby mě nesežral.“

Hermiona se při jeho ironické poznámce kupodivu trochu uvolnila.

„Dobře, tak to Vás nebudu rušit. Můžete pokračovat,“ oplatila mu a otočila se k odchodu.

„Přinesl jsem Vám tu kabelku,“ zaznělo vzápětí současně s opětovným zavrčením.

Otočila se a opravdu zahlédla v jeho sevření svou kabelku.

„Frolo, nech toho,“ zněla spíš otráveně. Fenka se však k odvrácení pozornosti od nezvaného hosta vůbec neměla.

Hermiona si vzdychla.

„Frola není můj pes. Jen ji hlídám. I když teď spíš hlídá ona mě. Nedovolí Vám žádný pohyb, dokud ji nepřesvědčím, že jste neškodný.“

„A to hodláte udělat jak? Vezmete na mě Zameták, zmlátíte mě a jakmile budu mimo, ta obluda usoudí, že už nejsem nebezpečný?“

„Obejmu Vás,“ ujistila ho suše.

„Cože?“

„Je tak cvičená. Její majitel je tak trochu šprýmař,“ dodala a rozešla se k němu.

Severus z ní nespouštěl oči. Až teď si uvědomil, že má na sobě zřejmě jen saténový zářivě žlutý župánek, který jí sahal mírně pod kolena. Vlasy měla mokré a nedbale rozhozené na ramenou. A opět kudrnaté, všiml si. Vypadala úchvatně.

Přešla až k němu. Frola nedůvěřivě zavrčela. Nějak se jí nezdálo, že chce její dočasná panička

obejmout to individuum, které vylezlo z krbu.

„Frolo, to je kamarád,“ prohodila ještě, ale vzápětí se postavila na špičky a pověsila se mu kolem krku.

Nejdřív chtěl prohodit něco ve smyslu, že s tímhle teletem se vážně kamarádit nehodlá, ale jakmile se k němu přitiskla, zadržela se mu slova v hrdle.

„Jak dlouho to bude trvat,“ zeptal se konverzačním tónem, když její objetí nepřestávalo.

„Dokud nepřestane vrčet,“ dostalo se mu odpovědi.

Výborně, nešlo by nějak zařídit, aby to zvíře vrčelo aspoň tak hodinu? Nebo radši dvě. Tohle krocení divé zvěře mu bylo nadmíru příjemné.

Hermiona si mezi tím v duchu nadávala. Mohla Frolu klidně podržet a nechat ho zmizet v krbu, tak proč zase udělala takovou pitomost. Teď už to ale musela dokončit. Kdyby se od něj teď odvrátila, brala by to fenka za nimi jako souhlas k opětovnému vrčení.

„Jestli můžete, pomalu mi dejte ruku na záda.“

Vážně se nerozhodoval dlouho. Pomalým pohybem jí umístil pravici mezi lopatky.

Frola to celé sledovala značně nedůvěřivě, ale pochopila, že to, co vylezlo z krbu asi tak nebezpečné nebude. Přestala se hlasitě vyjadřovat a klidně si sedla. Svůj zrak ale pro jistotu neodvrátila.

„Teď už by Vám neměla ublížit,“ prohodila Hermiona a chtěla se od něj odtáhnout, než zase udělá nějakou hloupost.

Severus to ale viděl trochu jinak.

Ruku umístěnou na jejích zádech nechal sklouznout na zadeček a přitáhl si jí blíž. Tentokrát to byl on, kdo se dožadoval polibku. Byl pevně rozhodnut, že jestli ho v následující chvíli odstrčí, nechá jí být. To se ale k jeho překvapení vůbec nedělo.

Hermiona si v duchu nadávala, ale nebyla schopná to zastavit. A jak si zbytekem zdravého rozumu uvědomila, ani to zastavit nechtěla.

Není náhodou pánům dovoleno úplně všechno, když se loučí se svobodou? Tak proč by si ona to pomyslné loučení nemohla vybrat už teď, napadlo ji. Nikdo se to nemusí dozvědět. S těmito myšlenkami, kterými si omlouvala své chování, se aktivně zapojila do jím započatého polibku.

Severusovi se vývoj situace náramně líbil. Jednou tomu psovi musí poděkovat, slíbil si v duchu. Na hlubší úvahy nezbyl čas. Ucítil, jak povoluje tkaničko na jeho plášti. Ten vzápětí skončil na zemi.

Jednou rukou si ji nepřestával tisknout k tělu. Druhou zajel do ještě vlhkých vlasů. Jazykem přešel přes její rty a následným mírným tlakem si vyžádal vstup dovnitř. Žena v jeho náručí mu vzdychla do úst a začala systematicky rozepínat knoflíčky na jeho kabátci.

Severus nutně potřeboval nějakou oporu. Netušil, kde je tady ložnice, ale šel za světlem. Cestou nechal z ramen sklouznout kabátec s jehož knoflíčky si Hermiona poradila neuvěřitelně rychle. A hned se vrhla na ty košilové. Nepřestával ji divoce líbat.

Jakmile se mu podařilo narazit do pevného bodu, rychle vyhodnotil situaci. Byli nejspíš v kuchyni. Tak tady ne, pomyslel si, ale nic mu nezabránilo nechat tu košili, kterou mu Hermiona stahovala z těla.

Jak zaznamenal, z kuchyně vedly ještě jedny dveře. Přisál se k jejímu uchu a jazykem polaskal lalůček. Když pokračoval až na krční tepnu, podařilo se mu vymámit z ní další opojný vzdech.

Teď to odhadoval na předsíň. A na konci tušil očekávanou ložnici. Cestou přes chodbu se mu podařilo zbavit bot i ponožek. Na prahu ložnice mučivě pomalu zatáhl za pásek na jejím županu.

Nechal ho sklouznout na zem a s radostí zaznamenal, že žádná další vrstva oblečení nebrání průzkumu žádoucího těla před ním...

23. kapitola Deja-vu

Probudil se mírně rozlámaný. A hlavně unavený. Přes záclony pokoj zahalovalo do intimního šera slabé měsíční světlo. Jak mu ale vzápětí došlo, nejednalo se o jeho pokoj.

Jestli pak ono to nebude tím, že jsi se ještě před chvílí muchloval v posteli slečny Grangerové a překvapivě právě se slečnou Grangerovou. Promlouvalo k němu jeho svědomí.

Musel uznat, že jeho vnitřní hlas měl i tentokrát pravdu. Ležel v obrovské posteli, trochu podobné té jeho. Co se ale rozhodně té jeho nepodobalo, bylo povlečení. Respektive barva povlečení.

I přes relativní tmou mohl vyhodnotit, že všechno kolem něj je nesnesitelně zářivě žluté, jako její saténový župan, došlo mu vzápětí. Všechno tu bylo v jedné jediné barvě. Polštáře, peřiny, povlečení a dokonce i přehoz přes postel, který z pochopitelných důvodů vážně nestačili sundat.

Přesto tu něco chybělo. A to něco bylo poměrně významné *něco*. Chyběla sama slečna Grangerová. Jak mu ale vzápětí došlo, z místnosti sousedící hned s ložnicí vycházely známé zvuky. Aha, takže Hermiona se sprchuje a ty máš čas právě na to, abys vypadl.

Rozhodně se mu nechtělo ráno čelit rozhovoru na téma: Co jsme to, Merline, provedli?

Začal se vcelku neohrabaně hrabat z postele. Při této činnosti se však zaobíral myšlenkou, kde je vůbec jeho oblečení. Jak si tak matně pamatoval, ztrácel ho všude možně. Jedno Accio by to mělo vyřešit, usoudil. Načež mu došlo, že ani neví, kde má hůlku!

To šlo včera vážně rychle, ušklíbl se sám pro sebe. Takže nezbyvá než si všechno sesbírat sám. Kdyby našel alespoň spodní prádlo a kalhoty, pomyslel si chmurně.

Trhanými pohyby si začal kolem pasu omotávat ten nechutně žlutý přehoz. Byl tak zabrán do této činnosti, že si nevšiml ani utichnutí tekoucí vody a už vůbec ne Hermiony, která ho se zájmem sledovala.

Stála opřená o dveře a s úsměvem na rtech pozorovala obávaného Mistra lektvarů, jak se zcela nesnapeovsky hrabe z její postele a snaží se zamotat do kusu látky.

Už když si vychutnávala před pár momenty příjemně teplou sprchu, přemýšlela nad událostmi několika posledních hodin. Respektive desítek minut. Sama si přiznala, že udělala chybu. Teď už to stejně nešlo vrátit. A navíc se o tom vůbec nikdo nemusí dozvědět. Prostě se stalo. Byla přesvědčená, že nejen u ní, ale i u Severuse se jednalo o momentální touhu. Stále si totiž nebyla schopna připustit, že by za tím mohlo být i něco víc.

Když ho tak teď ale pozorovala, jak se snaží co nejdříve dostat z jejího bytu, najednou pochopila, že ho nechce nechat odejít. Nechtěla teď sama ležet až do rána v posteli a zpytovat svědomí. Ať už to bylo touto myšlenkou nebo něčím hlubším, co se zatím neprobojovalo na povrch, usoudila, že existuje jen jediná možnost, jak ho přimět zůstat tam, kde je.

Neváhala.

„Stačilo říct, že se Vám to povlečení líbí. Mohla jsem Vám ho darovat. Mám ještě jedno takové. Ale že byste se mi tímto způsobem pokoušel ukrást veškeré ložní prádlo, to bych do Vás vážně neřekla.“

Severus se otočil po hlase, přičemž mu došlo, že plán, *rychle se dostat z bytu, pokud možno oblečený*, už nevyjde. Při tom mu pohled sklouzl na přehoz. Táhl ho za sebou a ani si nevšiml, že se mu tak podařilo stáhnout jeden polštář a nějakým záhadným způsobem se za ním pohybovala i peřina.

„Ehm...“

Nic inteligentnějšího ho v tu chvíli prostě nenapadlo. Ono taky soustřeďte se, když před vámi stojí velmi, ale opravdu velmi spoře oděná žena, která se na vás dívá více než vyzývavě.

Když se k němu pak rozešla pomalou chůzí, téměř ucouvl, jak ho její chování zmátlo.

Ona ale očividně neměla v plánu nechat ho odejít. Jednoduše k němu přišla, položila mu ruku kolem krku a přitáhla si jeho hlavu. Poslední, co pak v tu chvíli řekla, bylo: „Myslím, že tohle už nebudeš potřebovat,“ a strhla mu pečlivě chráněný přehoz z pasu...

Probral se o několik hodin později a měl nepříjemné tušení, že právě zažívá deja-vu.

Postel nechutně žlutá, on nahý a Hermiona nikde. Snad jen s tím rozdílem, že teď do pokoje proudilo již nefalšované denní světlo. A dokonce začalo sněžit.

Jeho znechucený výraz byl více než výmluvný. Rozhlédl se po pokoji. A nestačil se divit. Vypadalo to kolem něho, jako kdyby se vrátil Voldemort.

Postel naprosto rozházená, kolem zahlédl pár kousků svého oblečení. Pohled na noční stolek, na kterém hledal náznak po hodinách (neúspěšně) ho utvrdil o divokosti noci strávené v tomto bytě.

Stínítko lampičky bylo nakřivo natolik, že pochyboval o gravitační síle. Zrak mu sjel na podlahu. Na koberci byl budík a baterky z něj se nacházely o pár stop dál. V mysli mu vytanulo, že ho Hermiona musela shodit v momentě, když ji-. Raději ani nevzpomínat...

Cosí pod jeho pravou rukou zašustilo. Vylovil pomuchlaný papír.

Dobré ráno,

děkuji za příjemnou noc a doufám ve Vaši diskrétnost. Nezbyvá mi nic jiného, než Vás požádat, abyste co nejdříve opustil můj byt a na vše, co se v uplynulých několika hodinách stalo, zapomněl.

H.G.

Stále poměrně zmatený si celý vzkaz přečetl ještě jednou.

Takže ona to po tom všem bere pořád jako omyl. Když už si konečně myslel, že našel někoho, kdo ho více než jen snese ve své blízkosti, tak se mu má všechno zase rozplynout? Byl přesvědčený, že tohle se prostě musí vyřešit jedině vzájemným rozhovorem.

Počká na ni, i kdyby tu měl být do rána. Pevně rozhodnut se zvedl s úmyslem najít koupelnu.

Sprcha mu však nebyla přána.

Rozezněl se zvonek, který doprovázelo hlasité klepání na dveře.

„Hermí, no tak otevři. Jdu si pro Frolu. Neříkej, že ještě spíš?“ ozývalo se za dveřmi.

No skvěle. Takže ona ho tu klidně nechá s tím psem, zvláště když ví, že si pro něj má přijít majitel. Ten hlas mu byl navíc vcelku povědomý. Usoudil, že lékař za dveřmi bez svého chlupatého miláčka nemínil odejít. A kde vůbec ten zatracený pes je, napadlo ho zpětně.

Tedd už začínal být značně nervózní a rozhodl se svou kamarádku popohnat. Prst přitiskl na zvonek a zhluboka se nadechl.

„Hééerm-“

Byl přerušen prudkým otevřením dveří a oči mu málem vypadly z důlků, když si uvědomil, že osoba před ním se ani v nejmenším Hermioně nepodobá.

Stál před ním polonahý chlápek s jakýmsi nechutně žlutým prostěradlem omotaným kolem boků, který mu byl hodně povědomý.

„-iono,“ dokončil poněkud zaskočeně, prst stále přitisknutý na zvonku.

„Zvoníte ještě na někoho?“ neodpustil si Severus a pohledem sjel jeho ruku na zvonku.

„Eh. Ano. Tedy vlastně ne. Já... Jdu si pro Frolu, to je můj pes. Hermiona ji měla hlídat. Kde vůbec je? Měla mít v sobotu volno,“ hlas se mu začal dostávat do normálu.

„Tak to by mě taky zajímalo,“ utrousil Severus. „A co se týče Vašeho psa... Taky jsem měl to štěstí.“

„A můžu dovnitř?“ zeptal se mladý lékař nejistě. „Vezmu si papíry, které jsem tu spolu s Frolou Hermioně nechal.“

Severus bez řečí ustoupil ze dveří a nechal muže projít. Neměl nejmenší zájem předvádět se před ostatními nájemníky v domě.

Jakmile přibouchl dveře, z obývacího pokoje se vyřítil pes gigantických rozměrů a svého majitele radostí téměř povalil. Jejich vzájemné uvítání pozoroval s nechutí.

Tedd se snažil Frolu uklidnit a mezitím přešel zrakem po pokoji.

„To muselo být hodně divoký, co?“ poznamenal, když viděl všude kolem poházené oblečení. „Nejste Vy ten Snape, kterého Hermiona léčila?“

„Asi to tak bude,“ poznamenal mnohoznačně.

„To bych do ní vážně neřekl,“ zasmál se bodře Tedd.

Přestože byl muž před ním očividně o hodně starší než Hermiona, rozhodně se mu líbil jako její potencionální partner víc než Willson. Neměl toho Amíka rád už od prvního setkání. Něco mu na něm nesedělo, ale zároveň přál své kamarádce štěstí. I kdyby to mělo znamenat, že opustí Evropu. Zato tenhle chlapík se mu zamlouval. Zjevně morous ale něco mu říkalo, že tenhle člověk by byl pro Herm to pravý ořechový.

„Hermiona se rozešla s Willsonem?“ zeptal se zvědavě.

„Na to by Vám asi nejlépe odpověděla ona,“ téměř si povzdychl Severus.

„Ale ona tady není. Jste tu očividně jen vy a docela nalahko, abyste mi mohl tvrdit, že jste vzdálený příbuzný.“

„Nechci Vás vyhadzovat z bytu, který ani není můj, pane-“

„Becket. Ale říkejte mi Tedde.“

„Dobře, Tedde. Ale domnívám se, že-“

„Hele, Severusi, jmenujete se tak? Myslím, že jsem to zahlédl ve Vaší kartě. Řeknu Vám to na rovinu. Mám Hermionu vážně moc rád a přál bych jí jenom to nejlepší. Hlavně tedy konečně nějakýho chlapa.“

Severus stál naproti němu a přemýšlel, jestli jsou všichni zaměstnanci Královské nemocnice tak drzí jako tenhle doktor a Hermiona. Rozhodně ale nebyl v postavení, aby teď začal někoho vyhadzovat z cizího bytu.

„Takže,“ pokračoval Tedd „je vcelku na místě, abych o Vás věděl něco víc.“

Severus se ušklíbl. I když mu tento rozhovor přišel maximálně absurdní, Tedd se mu svojí upřímností a přímostí docela zamlouval.

„Choroby a tak?“ zavtipkoval suše Severus.

„Hej, dobrej pokus, ale to si můžu najít sám,“ smál se muž naproti němu. „Spíš by mě zajímalo, jak je možný, že naše Hermiona, která téměř odmítá políbit toho nabubřelýho Amíka, se kterým má odjet za pár dnů za Velkou louží, najednou stráví zřejmě hodně divokou noc se svým pacientem.“

„Bývalým,“ zavrčel Severus.

„Jo, bývalým. Ale to je vcelku fuk. Abyste to pochopil. To, že jste vůbec mohl strávit noc v jejím

království je hodně velkej pokrok. Hermiona si, co jí znám, zakládá v partnerství na vzájemným poznání a pak až na tom postelovém. A protože už nějaký ten pátek chodí s Willsonem, tak mi tohle přijde přinejmenším zvláštní.“

„Tím chcete říct co?“

„Koukám, že po tom výbuchu ještě nejste úplně ve formě. Tím chci říct, že Herm se do Vás pravděpodobně zamilovala a jestli ji ublížíte, tak Vám rozbiju ústa.“

Severusovi chtě-nechtě zacukaly koutky. Musel uznat, že muž naproti němu má vážně odvalu a na Hermioně mu asi hodně záleží.

Ale počkat. Co to říkal? Že jen tak někdo se do její postele nedostane? Že se zamilovala? Do něj? Tak to je při nejmenším směšné!

„Zamilovala, říkáte,“ protáhl líně a natáhl k lékaři pravici, ve které stále svíral zmuchlaný vzkaz. „V tom případě je tohle asi nový způsob, jak někomu vyjádřit, že Vám na něm záleží.“

Tedd zamyšleně studoval Hermionino písmo.

„To bych moc neřešil. Hlavně si musíte ujasnit všechno osobně. Nebo Vy snad máte v plánu splnit její přání?“

„Víte-“

„Co k ní cítíte, Severusi?“

Na tuhle přímou otázku nebyl úplně připravený. Ale něco mu říkalo, že v muži před sebou by mohl najít případného spojence. Přemýšlel nad vhodnou odpovědí.

„Rád bych si s ní promluvil. Nemám v plánu odejít. Domnívám se však, že ona to bere jako chybu. Nejsm si úplně jist, že je to dobrý nápad.“

„Jo, takže chcete zdrhnout a nechat ji odjet do Ameriky. To je vážně skvělý řešení! Zeptám se naposledy a jasně. Máte ji rád? A dobře si rozmyslete odpověď. Pokud bude kladná, jsem ochoten Vám nějakým způsobem eventuálně píchnout.“

Musel si to už konečně připustit. Ano, za celou tu dobu jeho pobytu v nemocnici si na ni zvykl. Její bezprostřednost, upřímnost, ale někdy i když se zlobila... To všechno byly okamžiky, které mu zkracovaly hospitalizaci, ale zároveň se v něm začalo cosi měnit. Všechna zatrpklost a rozhořčení na celý svět se najednou zdála tak malichernou záležitostí, že tomu sám nemohl zpočátku věřit. Ale teď už si tím byl nějakou dobu jistý. Ona ho změnila. A nejen to.

„Ano, mám ji rád,“ odpověděl po chvíli pevně.

„No tak to je skvělý,“ poplácal ho Tedd po zádech. „A o kolik bude těžší říct přesně tuhle větu jí než mně? Tak o tom přemýšlej, Severusi. Můžu ti tykat, že jo? Stejně mě asi budete zvat na svatbu, takže je jedno, jestli si potykáme teď, nebo za pár týdnů. Měj se a pozdravuj Herm. A kdyby něco, klidně se na mě obrať. Frolo, pojď jdeme,“ řekl ještě a spolu s tím hrozným zvířetem zmizel za dveřmi.

Severus nevěřícně zavrtěl hlavou. S tak bezprostředním člověkem se snad ještě nesetkal. Nemohl však říct, že by mu to bylo nepříjemné. Což byl další důkaz, jak ho Hermiona změnila...

Tedd vyšel před dům a rozhlédl se. Jestli se mu to nezdálo, tak v dálce viděl Hermionu s Willsonem. Rychle přešel chodník a vydal se jinou ulicí, než měl původně v plánu.

Tohle bude ještě hodně zajímavé, pomyslel si, když je chvíli pozoroval a pochopil, že neomylně směřují k Hermioně domů.

24. ...třeba na Antarktidu!

Hermiona se probudila opět první. Ještě chvíli si užívala majetnické gesto, kterým si ji přitáhl ve spánku k sobě. Ale jen několik minut po probuzení ji začaly přepadat pocity provinění a neuváženosti jejího včerejšího chování.

Opatrně se mu vysmekla ze sevření, vzala si potichu pár kousků oblečení a přešla do obývacího pokoje. Jakmile se oblékla, napsala těch několik slov a doufala, že udělá, o co ho žádala. Tiše zavřela dveře svého bytu a rozešla se do prázdných ulic.

Bez cíle bloumala londýnskými ulicemi a snažila se přemýšlet. *Co to proboha udělala?* Včera se celý ten hloupý nápad jevil jako naprosto neškodný, ale teď si uvědomila, že vlastně úplně vědomě podvedla Edwarda. Muže, se kterým má za dva dny odletět do Ameriky a začít tam nový život po jeho boku. Přitom však věděla naprosto jistě, že toho muže nemiluje, ale jiná možnost prostě nebyla. Brzy bude mít dvacáté šesté narozeniny a pořád byla sama.

Svou práci milovala, ale rodinný život jí obětovat nechtěla. Edward byl jediná reálná možnost mít v dohledné době šťastnou rodinu. Ano, musela si přiznat, že na setinu sekundy pomyslela na Severuse, jako potencionálního partnera pro život, ale usoudila, že ten muž toho není, nebo možná ani nechce být schopen. A navíc, kde bere tu jistotu, že k ní něco cítí? To Edward ji aspoň miluje.

Jakoby snad nějaká vyšší moc chtěla potvrdit její slova, začaly se k zemi snášet sněhové vločky. Nikdy nebyla pověřivá, ale tohle brala jako znamení. Takže teď nejlíp udělá, když půjde do nemocnice, vyhledá Edwarda a nabídne mu, jestli nechce dnes přespat u ní, aby nemusel platit hotel. Užijí si společně ještě těch několik hodin v Londýně a pak konečně bude moci žít beze strachu, že by snad na její úlet někdy přišel. Spokojeně se usmála a vydala se doprovázená vločkami, které ji šimraly na tváři, do nemocnice.

„Hermiono, připadá mi to jako věčnost, kdy jsem tě neviděl,“ rozešel se k ní její přítel rychlou chůzí, jakmile ji spatřil. Sehnul se k ní a políbil ji, jako vždy. Překvapila ho, když si jeho hlavu přitáhla blíž a polibek mu opětovala.

„Stalo se něco?“ zeptal se mírně zaskočený. Tohle ještě nikdy sama od sebe neudělala.

„Ne. Mělo by?“ zeptala se a věnovala mu zářivý úsměv. Jen ona věděla, že je z větší části falešný.

„Ne, samozřejmě. Takže co podnikneme?“ zeptal se nadšeně a přitiskl si ji trochu blíž.

„Hmm. Necháš to na mě?“ odvětila mu záludně. Počkala na jeho kývnutí a pokračovala. „Co kdybychom si šli zabruslit?“

Edward se rozesmál. „Vážně to je to, co chceš dnes dopoledne dělat?“

„Jo. Myslím, že jo. A taky se tě chci na něco zeptat.“

„Tak povídej. Víš, že se mě nemusíš ptát, když chceš něco vědět.“

„Já vím. Co kdybychom si koupili kafe a pomalu šli. Ještě nás někdo odchytně, že potřebuje pomoc na sále,“ odvětila trochu vyhýbavě.

Jakmile vyšli ven, Edward ji znovu zvědavě pobídl: „Tak povídej. Na co si se chtěla zeptat?“

„Víš, já jsem trochu uvažovala. O nás, myslím,“ upřesnila. „Jak si to představuješ až budu s tebou v Americe?“

„Já se bál jakou otázku na mě máš přichystanou a ty přijdeš s tímhle. To je snad jasné, ne? Nejdřív si uděláme ještě dovolenou, oslavíme Nový rok a upravíme můj dům tak, aby vyhovoval i tvým potřebám. Pak ti seženu místo v nemocnici a možná tě i požádám o ruku,“ mrkl na ni.

„A dál?“ ptala se zvědavě.

„Co tím myslíš? Dál budeme oba pracovat na svojí kariéře, budeme jezdit společně na odborné konference a stane se z nás nejlepší tým ve Státech.“

„A děti?“ zeptala se zaskočeně, když se v jeho výčtu tahle položka neobjevila.

„Děti?“ protáhl otráveně. „No možná jednou. Za pět, deset let. Ale víc jak jedno v žádném případě.“

„Aha.“

„Hermiono, nemůžeš si přece kazit kariéru dětmi. Je to ztráta času, věř mi.“

„Už jednou jsem ti řekla, že nejsem kariéristka. Všechno, co dělám, dělám pro lidi! Ne proto, abych byla slavná!“ vybuchla našťvaně.

„Dobře, dobře. Nemusíš se rozčilovat. Vždyť jsem řekl, že jedno by mi nevadilo. Ale ne hned.“

Hermiona mu už neodpověděla. Raději se na něj ani nepodívala. Nechtěla, aby viděl její vlhnoucí oči. Než však stihl promluvit on, vrazil do nich drobný chlapec na kolečkových bruslích, kterému ujela noha. Edward si svou kávou polil košili pod rozepnutým kabátem.

„Jsi slepej?“ zakřičel víc než bylo nutné.

Hermiona ho konejšivě chytila za ruku. „Neudělal to schválně,“ zastávala se chlapce.

„To je sice hezké, ale košile od Claina je zničená. Zajdeme k tobě, abych si ji mohl namočit do vody. Snad to pustí.“

Hermiona mírně zbledla. „Ke mně?“ ujišťovala se, že dobře slyšela.

„Jasně. Do hotelu to je dál a mohlo by to zaschnout. Máš snad něco proti tomu?“ zeptal se podezřívavě.

„Ne, samozřejmě, že ne,“ ujistila ho rychle a ještě rychleji se začala modlit, aby Snape vypadl z jejího bytu.

Severus se rozhodl nejprve posbírat svoje poházené oblečení. Byl úspěšný. Našel i hůlku. Byla v kuchyni ve dřezu. Usoudil, že mu tam spadla v momentě, kdy on narazil do kuchyňské linky a Hermiona mu začala stahovat košili.

Oblečení si vyrovnal na křeslo a šel pátrat po osušce. Sice ji našel, ale ani za mák se mu nelíbila barva. Svítivě žlutá. Jak taky jinak. Rychle se osprchoval a ve snaze moc nevnímat tu křiklavou barvu se i usušil.

Jakmile si začal zapínat kalhoty, uslyšel v předsíni povědomé štrachání klíče v zámku. No vida, Hermiona přišla dřív než vůbec předpokládal. Dopnul poslední knoflík na kalhotách a s košilí jen v ruce se vydal ke vstupním dveřím. Jaké bylo jeho překvapení, když se místo Hermiony hrnul do dveří podle hlasu její přítel. Ten nabubřelej Amík, jak ho trefně vystihl Tedd.

„Asi nemáš nějakou pánskou košili, vid? Nevadí, aspoň ten flek namočím. Hermiono, kde tady máš koupelnu?“ otočil se na konsternovanou přítelkyni, která zírala kamsi do útroh bytu. Když pochopil, že se z nějakého jemu zatím neznámého důvodu odpovědi nedočká, rozhodl se vypátrat zdroj jejího zájmu.

„Eh!“ vypadlo z něj, když se otočil. To poslední co čekal v bytě svojí přítelkyně byl polonahý chlap s košilí v ruce a výrazem naprosté převahy v obličejí. Vzápětí mu došlo, že toho chlapa zná.

Severus usoudil, že ani Willson, kupodivu ani Hermiona, nemíní jakkoli započít rozhovor, který byl více než nevyhnutelný.

Rozhodl se jednat zdvořile. Tak dlouho, jak jen to bude možné. Jestli to vůbec bude možné, došlo mu, když Willson začal rudnout.

„Dobrý den, doktore,“ pokynul lékaři. „Hermiono,“ neopomenul ani stále nehybnou ženu.

Oslovená se vzpamatovala natolik, že alespoň zavřela vchodové dveře. Nebylo v jejím zájmu dělat sousedům divadlo. Stačilo, že se ho bude muset sama účastnit. Edward začínal vidět rudě. Aniž by spustil ze Severuse zrak, zeptal se zdánlivě klidně: „Hermiono, můžeš mi vysvětlit, co dělá tenhle chlap v tvém bytě?“

Mladá žena se nestačila ani nadechnout, když Edward zakřičel: „A proč je sakra polonahej?!“

Hermiona leknutím nadskočila a snažila se vymyslet něco smysluplného. Ale opět jí nebylo přáno jakkoliv se obhájit. Alespoň prozatím ne. Tentokrát si vzal slovo Severus.

„Možná to bude tím, že jsem se ještě před pár hodinami s Hermionou vášnivě miloval,“ prohodil jen jakoby mimochodem.

Jakmile to vyslovil, Hermiona neměla daleko ke klinické smrti. Willson zase začal měnit barvu. Ten chlap musí být metamorfág, pomyslel si Severus, když sledoval jeho barevné přeměny.

„A to mi říkáte jenom tak?“

„Nenapadlo mě, že byste to chtěl písemně,“ ospravedlňoval se naoko překvapeně Severus.

„Nehrajte si tu se mnou, Snape. Hermiono máš k tomu co říct?“

„Já-.“

„Ano, překvapivě ty!“ pěnil dál Edward.

„A co přesně chceš slyšet?!“ naštvala se Hermiona a přešla do útoku. „Že toho lituji a že to už nikdy neudělám? Nebo bys radši slyšel, jak moc se mi to líbilo?!“

Severus se zatvářil neskutečně pyšně. Takováto slova jsou to pravé pro mužské ego. Zato Edwardovi klesla čelist.

„Takže ty to nebudeš ani popírat?“

„A mělo by to vůbec smysl? Věřil bys mi?“

„Potom co jsem tady viděl? Opravdu ne. Jen to pořád nedokážu pochopit,“ řval nekontrolovaně. „Mě jsi málem nepustila ani do svého bytu a s tímhle,“ pohledem sjel Severuse, „skončíš v posteli hned jak vyleze z nemocnice. Takhle ty rehabilituješ se svými pacienty?“

„To není pravda!“ zakřičela nešťastná Hermiona.

„Myslím, že to by mohlo stačit,“ zasáhl do toho Severus.

„Ty drž hubu!“ bylo mu doporučeno rozčileným Edwardem.

„A ty,“ otočil se prudce na Hermionu „mi řekni, jestli jsi s ním spala, nebo se milovala. A rozmysli si to dobře. Jestli jsi byla opilá, nebo co já vím ještě, prostě na to zapomenu. V Americe si tě pak už vychovám. Tohle ti rozhodně trpět nebudu.“ dokončil již mírnějším tónem a pohlédl na Hermionu.

V tu chvíli nebyl jediný, kdo netrpělivě čekal na její odpověď. Severus se opět přistihl, že zadržuje dech. Jestli to bude pokračovat takhle dál, tak se jednou sám udusím, pomyslel si skoro vážně a neubráníl se úšklebku.

Hermioně v tu chvíli rozhodně nebylo do smíchu. Věděla naprosto přesně, že tohle už nic nezachrání. A žít s mužem, který jí prokazuje laskavost tím, že strpěl její nevěru? Ne, teď pochopila, že ji Edward nemiluje. Rozhodně ne tak, jak se tím holedbal. Šlo mu jen o její spolupráci v jeho kariéřním růstu. Konečně jí to došlo. Bylo jí líto, že za takových podmínek, ale pořád lepší, než kdyby na to přišla až jako jeho žena.

Už nebylo co řešit.

„Milovala,“ prohlásila pevně. Její hlas se nezachvěl.

Severus měl pocit, jakoby mu ze srdce spadl standardní kotlík velikosti čtyři. Edward se však s prohrou nehodlal smířit tak lehce.

„Fajn, jsi evidentně rozrušená. Dám ti ještě jeden den na rozmyšlenou. Pořád jsem ochotný ti odpustit,“ snažil se zachránit situaci. Respektive svoji kariéru, kterou si vysnil.

„Ty to nechápeš?!“ zakřičela Hermiona frustrovaně. „Já po tobě žádné odpuštění nechci. Jediný co chci, abys vypadl z mého bytu. A je mi úplně jedno jestli pojeděš zpátky do Ameriky nebo

třeba na Antarktidu! Hlavně už vypadni!“ Hermiona se začínala nepatrně chvět potlačovaným pláčem.

„Je to tvoje poslední slovo?“

„Vypadni!“ řekla zničeně.

„Už je mi jasný, proč jsi tak oblíbená! Jestli se stejně jako tady tomu, věnuješ ostatním pacientům, musí být v sedmém nebi!“ Když Edward pochopil, že tady už nemá nejmenší šanci, chtěl alespoň ublížit.

„Děvku ze mě dělat nebudeš!“ rozkřikla se se slzami v očích mladá lékařka.

„Ale vždyť ty nic jiného nejsi!“

Ted' už ale Severus nemohl jen nečinně přihlížet, jak ten magor uráží ženu, která si získala jeho srdce. Nebylo by pro něj těžké rychle sebrat hůlku z křesla a zkusit zase nějaké pěkné kouzlo. Byl si ale vědom, že následné Obliviate by nezpůsobilo takové zadostiučinění, kterého chtěl docílit. Přehodil si košili do druhé ruky a nechal pokojem zaznít svůj břitký hlas.

„Omluvte se Hermioně!“

„Já se nebudu omlouvat kur-“ nedokončil.

V tu chvíli promluvila Severusova pěst.

Edward ani nepostřehl jak, ale místností se v tom okamžiku rozlehl zvuk praskající nosní přepážky. A on, ještě než stačil chytout ránu z druhé strany o stěnu, pochopil, že se jednalo o jeho přepážku. Se záupněním se svezl k zemi a držel si krvácející nos.

Hermioně v tu chvíli definitivně došla i ta špetka sebeovládání, kterou se snažila si zachovat.

„Vypadni už konečně! Vypadněte oba!“ křičela a vrhla se ke dveřím. Prudce je otevřela, aby podtrhla svá slova.

Severus byl mírně zaskočený a snažil se jí uklidnit: „Hermiono-“

„Řekla jsem oba! Už vás nechci ani vidět. Zmizte mi ze života!“

Edward se evidentně k ničemu neměl. Úpěl si na zemi a snažil se srovnat svůj nos. Severus pochopil, že Hermiona je v šoku, ze kterého se musí dostat sama. A navíc nechtěl už přilévat olej do ohně. Jediným rychlým pohybem si konečně přehodil přes ramena košili. Do jedné ruky si pak vložil hůlku a kabátec a tou druhou chytil za kabát Willsona, aby ho mohl dostat z Hermionina bytu.

Hermiona za nimi zavřela dveře a svezla se podél nich na zem. A konečně dala možnost slzným kanálkům, aby plnily svou funkci.

25. Dvě slova a ... Konec?

Bez zaklepání vešla do jeho ordinace. Pohledem zavadila o pacienta, který se měl k odchodu.

„Tedd, potřebuji s tebou mluvit,“ věnovala svému příteli prosebný pohled.

„Jistě, Hermiono. Pane Werley, jsme domluveni. Za týden přijďte na kontrolu. Na shledanou.“ Oba počkali, než se zavřou dveře z druhé strany. Pak promluvil Tedd: „Hermiono, co tu děláš?“

„Jdu za tebe převzít ordinaci,“ odpověděla klidně.

„Počkej, počkej. Jak převzít ordinaci? Hermiono, jestli ti to neuniklo, já mám přes svátky pohotovost. Za to ty se máš balit a jet s tím Amíkem za Velkou louží. Anebo slavit se Severusem. Ale rozhodně nemáš být tady.“

„Ty víš o Severusovi?“ ptala se zděšeně.

„Jo, ráno jsme si docela pokecali. Šel jsem si pro Frolu a ty nikde.“

Hermiona se plácla do čela. „Tedde, promiň. Já na ni úplně zapomněla. Doufám, že je v pořádku?“

„Myslíš, jestli netrpí nějakými psychickými problémy z toho, že vy dva jste ji nechali dívat na mládeži nepřístupný pořad a ke všemu live? Neboj, vypadala v pohodě,“ žertoval lékař. Jakmile si však všiml, že Hermioně začínají vlhnout oči, rychle přestal.

„Hermi, co se stalo?“

„Co se stalo? Vyspala jsem se s bývalým pacientem. Ted' už bývalý přítel mě téměř nazval děvkou a Severus mu přerazil nosní přepážku.“

„Tý jo. Tak to má kuráž. A dál?“

„Vyhodila jsem je oba. Už je nechci vidět ani jednoho. Potřebuji co nejrychleji zapomenout, Tedde. Prosím, nech mě ordinovat. Běž za Paulou a užíjte si Vánoce.“

„Počkej. Jak ani jednoho. To mi vysvětlí.“

„Edwardovi šlo celou dobu jenom o kariéru. Víš, co mi odpověděl, když jsem se ho zeptala na děti? Prý možná za pět, deset let! A Snape, to byl jenom úlet. Nic ke mně necítí.“

„Hermi, víš, že jsem Willsona nikdy neměl moc rád. Něco mi na něm vadilo. Ale Severus, to je děsně fajn chlap. Udělal na mě dojem.“

„Tedde, věř mi. Znáš Snapea déle než ty. Učil mě. Není to člověk, který dokáže mít rád. A už vůbec to není člověk pro rodinu.“

„Říkáš, že nedokáže mít rád? Vzpamatuj se, Hermiono. Je do tebe blázen!“

„To ti řekl?“ zeptala se trochu přiškrčeně.

„Řekl mi, že tě má rád.“ „A ty mu to samozřejmě věříš. Tedde, prober se. Snape je strašně manipulující člověk. Ten by přesvědčil i stonožku, že si má koupit tenisky na šněrování!“

Její kolega se ušklíbl. „Asi se o tom musíš přesvědčit sama.“

„Ty to nechápeš! O ničem se přesvědčovat nechci. Jediné, co jsem chtěla, byl milující manžel a dvě roztomilé děti. To se mi ale děsivě rychle rozplynulo. Takže, jestli mi chceš pomoci zapomenout, prosím, běž domů a užívej si s Paulou. A mě nech pohotovost.“

„Jsi si tím jistá? Nechceš si ještě promluvit?“

„Myslím, že jsem ti už řekla naprosto vše. Vážně, Tedde.“

„Dobře, ale kdyby něco, okamžitě mi zavolej, ano?“

„Slibuju,“ usmála se na něj a přehodila si přes ramena bílý plášť.

Cítila se naprosto děsně. Naštěstí pocit viny nebyl tak velký, jak by tomu asi bylo v případě, kdyby ji Edward skutečně miloval. Ale i tak byla sama sebou znechucená. Díkybohu ji brzy přivedli na jiné myšlenky pacienti sedící v čekárně.

Severus se naprosto užíral. Neměl ani příležitost se pořádně uklidnit při učením a následném strhávání bodů. Byly prázdniny a na Hradě zůstalo minimum studentů. A ta hrstka se mu vyhýbala, jako čert kříži.

Celé dny trávil nad svým výzkumem a snažil se pročistit si myšlenky. Ale ať dělal, co dělal, vždycky se stočily k Hermioně. Nebylo zrovna lehké zapomenout na ni. Po tom, co i jeho vyhodila ze svého bytu, si už nedělal žádné naděje. Bylo naprosto zjevné, že Hermiona nemá nejmenší zájem.

Nutno ale podotknout, že mu v hlavě stále zněla slova Tedda Becketa. Ten muž ji znal hodně dobře. Usuzoval to z faktu, že si ho Hermiona připustila tolik k tělu. Byl to její přítel a kamarád.

Musel ji znát. Ale v úsudku, že by k němu mohla něco cítit se šeredně mýlil. Bohužel...

Severus nechal zaběhnout své hodiny do starých kolejí. Nepřestal však být podrážděný více než jindy. Studenti se snažili přijít s ním do kontaktu co možná nejméně, ale většinou jim nebylo přáno.

Pokoušel se co nejvíce zaměstnat svou mysl. Zadával eseje častěji a častěji, jen aby se při opravování mohl odpoutat od myšlenek na Hermionu. Věděl, že to potřebuje čas, ale domníval se, že s rostoucím časovým rozestupem budou vzpomínky bledší a bledší. Ale bylo tomu naopak. Nabývaly stále jasnějších barev. Nemohl zapomenout. Nešlo to.

Přemýšlel co dělat? Má jít za ní? Ne, ona si to nepřeje. Už ho nechce vidět. Ale mohl by vyhledat Tedda. Ten mu přislíbil pomoc. Bezděčně potřásl hlavou. Co se to s ním děje! Nikdy nevyhledával pomoc. A už vůbec ne, když se jednalo o ženy.

Jestli ono to nebude tím, že sis žádnou z žen nevpustil do srdce, tak jako Hermionu, ozvalo se jeho svědomí. Dobrá, možná tomu tak bude, ale tyhle vztahy prostě nejsou nic pro něj. Jednoduše se pokoří a požádá toho muže o pomoc. Co se může stát? Buď ho vyhodí on, nebo později Hermiona. Nemá co ztratit.

Mladá lékařka měla v době, kdy Severus plánoval zkontaktování s Teddem úplně jiné starosti. Vyřizovala veškeré žádosti týkající se odchodu z nemocnice. Byly to už skoro dva měsíce a ona usoudila, že potřebuje změnu prostředí. Alespoň tak to řekla Teddovi, když spolu zašli v polední pauze na oběd.

„Hermiono, měla bys víc jíst,“ konstatoval její kolega a kritickým pohledem sjel misku se salátem.

„Takhle mi to naprosto vyhovuje, věř mi, Tedde,“ usmála se na něj, ale v tu chvíli se jí udělalo mdlo. Snažila se to maskovat za kašel, ale nepovedlo se.

„Hermiono jsi v pořádku? Jsi úplně bílá.“

„Nic mi není. Respektive je, ale není to nic vážného. Jsem v pohodě.“

„Počkej, co ti je? Byla jsi u lékaře? Co ti řekl?“

„Tedde, je tu něco, co ti musím říct. Odcházím z nemocnice. A z Londýna.“

Lékař naproti ní se začal dusit a prskat svoje jídlo. Gestem se snažil Hermionu uklidnit. Po chvílce se mu podařilo překonat dávení a nakonec ze sebe dostal: „Hermiono, ty ses zbláznila! Jestli jsi nemocná, tak právě tady jsi v těch nejlepších rukách! Nemůžeš odejít někam, kde ti nebudou moci poskytnout odpovídající péči. To prostě nejde!“

„Tedde, není to nic vážného. Opravdu. Jen potřebuji změnit prostředí. Chci odjet na rok. Možná dva. Anebo napořád, ale ty mi v tom nezabrániš.“

„Nebránil bych ti, kdybys mi před chvílí neřekla, že jsi nemocná!“

„Za první, nekřič na mě. A za druhé, neřekla jsem, že umírám. Rozumíš?“ pohlédla na něj ostře.

„Jo, tak mi aspoň řekni co ti je.“

„Neřeknu. Nezlob se. Musíš se spokojit s tím, co jsem ti řekla.“

„Řekla bys mi, kdyby to bylo hodně špatné a kdybys potřebovala pomoc?“

„Věděl bys to první,“ potvrdila mu a usmála se.

„Fajn, kam teda míříš? Do Ameriky?“

„Dej pokoj s Amerikou,“ smála se. „Zůstanu v Anglii. V jedné nemocnici hledají očního chirurga.“

Ale slib mi něco. Nikomu to neřekneš, dokud ti to nedovolím. Nikomu. Slib mi to. Až bude ta vhodná doba, ozvu se ti a třeba se i vrátím, ale do té doby o tom nebudeš mluvit. Jako kdybys to nevěděl,“ prosebně se na něj podívala.

„Dobře. Slibuju. Nikomu ani slovo, kde jsi. Ale ty se mi ozveš okamžitě, jakmile by se něco dělo.“

„Domluveni,“ věnovala mu vděčný úsměv.

„A kdy odjíždíš?“

„Zítřka. Pojedu autobusem. Z Viktorie.“

„Můžu tě tam aspoň odvést?“

„Ne, Tedde. Mám už zamluvené taxi. Prosím, nedělej mi to loučení těžší.“

Hned po tomto, pro ni hodně těžkém rozhovoru, odešla domů. Potřebovala si sbalit ještě pár drobností. Tohle rozhodnutí pro ni bylo obzvláště těžké, ale její odjezd byl nevyhnutelný. Nepotřebovala zbytečné otázky. A ty otázky by přišly. Dřív, nebo později určitě.

Toho večera se naposledy sešla s Teddem a jeho přítelkyní. Zašli na večeři a ona se s nimi rozloučila. Slzy měla na krajíčku, protože pro ni tihle dva moc znamenali. Tedd byl její přítel mnoho let, ale i s Paulou se dokázala rychle spřátelit.

Ted' už ale stála na prahu svého londýnského bytu a na ulici se ozýval klakson taxíku. Byl čas. Zavřela za sebou dveře a s poslední taškou se rozešla za svým novým životem v Plymouthu.

„Severusi, já vážně nevím, kam odjela,“ přesvědčoval našťavaného muže už poněkolkáté mladý lékař.

Severus se nedokázal udržet. Aniž by to muž naproti němu zaznamenal, začal se přehrabovat v jeho hlavě. Ale i po tom, když našel, co hledal, nebyl spokojený. Sice zůstala v Anglii, ale to je jako hledat jehlu v kupce sena. Zvláště, když nepoužívá magii. Kdyby za sebou zanechala alespoň magický podpis, bylo by to zase o něco lehčí. Takhle je ale opravdu v koncích.

„Dobrá,“ ozval se po chvíli. „A nevíte alespoň, kdy odjela, nebo odkud odjíždí, nebo nějaké podrobnosti?“

„Říkal jsem ti, ať mi tykáš. Ale s tímhle ti nepomůžu. Neřekla mi nic bližšího. Jen to, že odjíždí z Viktorie.“

„Odkud?“ ptal se zmateně Severus. Jediné co znal z mudlovského Londýna, byla snad jen existence letiště.

„Ty nejsi z Londýna?“ ptal se zaraženě Tedd.

„Ehm, ne. Mám tu jen byt. Jezdím sem málo.“

„Ale neříkej mi, že nejedíš přes Viktorii. Viktoria Bus Station. Centrální autobusový nádraží v Anglii. No to je jedno. Odvezu tě tam.“

Severus jen kývl, jakože rozumí a následoval svou poslední nadějí.

Zahlédl ji, když si vyzvedávala u přepážky jízdenku. Okamžitě zrychlil krok a po několika metrech se dal do běhu. Nesměl ji nechat projít přes tu zatracenou přepážku. Tedy, ne že by nemohl. Dalo by se to zastavit, ale vymažte pak paměť stovkám lidí.

Doběhl ji těsně před přepážkou. Aby ji zarazil, musel na ni zavolat.

„Hermiono! Neodjížděj!“

Oslovená doslova zkameněla na místě. Pomalu a obezřetně se otočila, jakoby snad stála na křehkém křišťálu. Její pohled se střetl s tím jeho. Chvíli nebyla schopna slova a on už začínal mít

pocit, že oněměla. Přesto se také nepohnul. Snad strach, že by se žena před ním rozplynula, mu v tom zabránil. Hleděli si do očí a pomalu se ztráceli v hloubce pohledu toho druhého. Nakonec, s vypětím všech sil, Hermione zašeptala: „Co tady děláte?“

„Chci ti zabránit v odjezdu,“ řekl přesně to, co mu leželo na srdci.

„Tak to už je trochu pozdě,“ ušklíbla se trpce a zamávala mu před očima jízdenkou.

„Odjíždím a nikdo mi v tom nezabrání.“

„Ani já ne?“

„A proč zrovna vy byste měl být ten vyvolený?“

„Vyvolený? Od toho tu byla vždy generace Potterů,“ řekl posměšně, ale jakmile se v jejím výrazu odrazila bolest z jím pronesených vět, ztichl.

„Víte co? Je mi vážně jedno, proč jste přišel. Řeknu vám jediné. Můj život je momentálně někde úplně jinde. A vy v něm už nebudete hrát ani tu nejmenší roli. Nikdy.“

Její slova nepřipouštěla žádné námítky ani kompromisy. To co řekla, myslela smrtelně vážně. Věnovala mu poslední pohled, bez jakýchkoliv emocí. Ani na okamžik se nezarazila. Ani na moment na ni nebyla vidět nerozhodnost.

Prudce se otočila a nechala si od ženy v uniformě potvrdit jízdenku. Ta jí pak pokynula, aby prošla přes odbavovací turniket. Jakmile to udělala, opět zaslechla ten bolestně známý hlas, plný napětí.

„A důvod? Řekněte mi jeden jediný důvod!“

Jeho hlas byl o poznání silnější, aby ho snad nepřeslechla. Zároveň byl prosycen zoufalstvím, které si konečně dovolil pustit na povrch. A to v té chvíli ani zdaleka netušil, jaké se mu dostane odpovědi.

Neměl ani ponětí, že během chvíle změní jemu i jí dvě slova, pronesená ledabyly se skelným pohledem přes rameno, život.

A už vůbec by si nepomyslel, že ji opravdu nechá odjet. Ale v nastalém šoku nebyl ničeho schopen. V tom jediném a neopakovatelném okamžiku ho ta slova naprosto ochromila.

„Jsem těhotná.“

Dvě tak obyčejná slova...

KONEC